FAUST BRADESCU

GUVERNUL DE LA VIENA

CONTINUAREA STATULUI ROMÂN NAŢIONAL LEGIONAR 1944-1945

EDITURA CARPATII
TRAIAN POPESCU
Conde de Peñalver, 82, 4º D
28006 MADRID - ESPAÑA

FAUST BRADESCU

GUVERNUL DE LA VIENA

CONTINUAREA STATULUI ROMÂN NAŢIONAL LEGIONAR 1944-1945

EDITURA CARPATII
TRAIAN POPESCU
Conde de Peñalver, 82, 4º D
28006 MADRID - ESPAÑA

HELIOS, S.A. - Conde de Cartagena, 18 - 28007 MADRID - Depósito Legal: M-5397-1989

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

Am o sfială: scriu acum despre unul din acei puţini Nestori ai emigraţiei româneşti care, deşi nu are barbă albă, continuă să-şi rostească sfatul dulce ca fagurul de miere. Un Nestor cu o autoritate morală de netăgăduit, o dimensiune spirituală clădită în timp cu seriozitate şi elevaţie pe care exilul îl ştie de ani mulţi, a ajuns să-i cunoască toate meritele şi pe care îl iubeşte. L-am întâlnit ca scriitor în neuitatele sale Nuvele, în acea enigmatică şi îndemnătoare la reflecţii Ram Kalu Adi; l-am urmat pe calea eseului în fantasta lume, pentru european, a liricei japoneze; l-am întâlnit ca traducător a unor elemente doctrinale cu care, în ce ne priveşte, ne simţim mai puţin familiarizaţi, dar asupra cărora ne-am oprit o clipă datorită acelui Ernest Bernea aflat în ţară, şi încă în viaţă, şi care este una din marile dimensiuni ale ştiintei etnologice româneşti; l-am întâlnit apoi pe acest Nestor al exilului ţesând cu migală şi din lumini de adevăr o hlamidă menită să definească un erou neocosmogon, o hlamidă care de fapt se ţesuse singură din fapte şi jertfă. Faust Brădescu, pentru că despre acest Nestor va fi vorba în cele ce urmează, a adăogat, aşa cum şi spune, doar o propoziţie menită să reliefeze odată mai mult personalitatea lui Corneliu Codreanu; tot astfel cum prin propoziţiuni care ajung la inimă a explicat "legea jertfei" în trăirea legionară, tot astfel cum a conturat chipul "răzbunătorului" în Nicadorii şi Decemvirii, tot astfel cum a organizat suita de idei antimachiavelice, a cântărit personalitatea lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, ultimul dintre cruciaţi, a scris despre lumea ciudată a lui Ionescu-dramaturgul, toate aceste scrieri fiind părţi ale aceleiaşi hlamide strălucitore de cultură şi spiritualitate românească în exil.

Acum ne propune spre lectură o lucrare elaborată cu opt sau zece ani în urmă —"Guvernul de la Viena"— un tulburător şi emoţionant document al onoarei româneşti, pe care l-a revăzut şi întărit cu noi argumente şi probe ţinând de morală, de virtuţi ale dreptului internaţional şi ale dreptului constituţional, de adevăr în primul rând, mai ales de adevăr; de adevăr care nu doseşte conjunctural, nu mistifică faptele şi care redimensionează trecutul prin fapte de mare demnitate şi înalt patriotism.

Orice istorie adevărată pare a spune Faust Brădescu, trebuie să se înalţe şi pe temeiul unei metafizici pe care şi-o creează sieşi, la modul implicat. Că scriitorul consimte să o exprime şi în planul gândirii morale, să o aşeze în concepte, este un fapt exterior istoriei. Dar aceasta din urmă, când este istorie adâncă, trebuie să aibă infuză o metafizică, o viziune născută din întâlnirea scriitorului cu lumea documentelor şi a faptelor, un univers propriu şi recognoscibil, care pentru autorul "Guvernului de la Viena" este lumea convingerilor sale doctrinare, cea care a inspirat şi a dat un temei de onoare guvernului care a luat fiinţă, sub conducerea lui Horia Sima, la 24 August 1944 şi şi-a încheiat activitatea practică odată cu înfrângerea armatelor lui Hitler la 5 Mai 1945.

Dincolo de lumea faptelor se deschide însă lumea semnificaţiilor, ne spune Faust Brădescu, analizând cu rigoare şi în amănunt toate consecinţele actului politic, constituirea unui guvern de rezistenţă într'un moment crucial al istoriei noastre.

Autorul le ştie şi ni le arată pe deplin în acestă lucrare absolut remarcabilă care trebuie întâmpinată pe măsura istoriei ce ne-o luminează. Totul este chibzuit, până la cele mai mici articulaţii ale acestei relatări, care este în fapt, în prima ei parte, o analiză a politicianismului românesc, a oamenilor care s'au pierdut în faţa răspunderilor mari ce le reveneau.

"Le-a lipsit până şi elementara intuiţie că, odată ajunse în ţară, trupele sovietice vor transforma desechilibrul existent într-o victorie comunistă, iar PCR-ul ectoplasmic într'o imensă

fortăreaţă a intereselor sovietice. **N'au crezunt nici că vor ocupa ţara, nici că-i vor trata drept 'duşmani ai poporului', şi-i vor lichida fără milă, ca în toate ţările ocupate de sovietici. Naivitatea în politică devine prostie!"**, conchide autorul.

Despre atitudinea ilogică a regelui, —factorul decisiv al prăbuşirii de la 23 August, despre ordinul de încetare a focului, când armistiţiul nu fusese încă semnat, se organizează judecăţi definitive:

Funcţia regelui este şi aceea de a verifica dacă tratativele au dus la o concluzie conformă cu interesele naţionale şi dacă procedura juridică a fost îndeplinită; nu semnezi un Decret fără să ai certitudinea că nu semnezi o himeră!"

În ce priveşte personagiile politice din străinătate, are aceleaşi cuvinte de neiertătoare condamnare:

"Gemea întreaga Românie sub cisma şi tancurile ruseşti, iar ei sărbătoreau la Londra şi Paris, sau în alte părţi prăbuşirea frontului românesc, 'eliberarea' ţării, distrugerea 'fascismului', reîmplântarea 'democraţiei' adusă din stepele ruseşti... pronosticau reîntoarcerea triumfală în ţară... imaginau echipe guvernamentale pe partide, pe coaliţii, pe combine obscure şi interese de clică... numai realitatea banală nu o vedeau!" Cuvintele nu pot reda, din păcate, întreaga dimensiune a catastrofei în care se prăbuşise România. Multe din acele fapte au şi căzut în uitare, iar despre altele au avut grijă mistificatorii să le întoarcă în aşa fel încât vinovaţii de atunci să devină cu timpul eroii nechemaţi ai istoriei, şi pe care de altfel Faust Brădescu îi pune în locul ce îl merită, cum o face de pildă în "Pentru cei cu memoria scurtă" (Opinii, n.36, 26 Aprilie 1986).

Şi cum de altfel o face în întreaga sa lucrare închinată meritelor şi jertfelor şi consecinţelor Guvernului de la Viena. Situaţiile

"căzute în uitare" nu mai pot concura adevărul, nu mai pot impune pentru simplul motiv că lucrarea lui Faust Brădescu încheie definitiv procesul în acest magistral Tribunal care este memoria poporului. Ea lamureşte, impune adevărul şi redimensionează moralmente o atitudine politică cu imense consecinţe abia astăzi întrevăzute, când istoria este nevoită să se întrebe asupra temeiurilor "constituţionale" ale ocupaţiei ruseşti care durează de peste patruzeci de ani, când se pune acut problema legalităţii regimului impus cu forţa tancurilor, mai ales astăzi, când omenirea începe să se lumineze însfârşit, să se clarifice, pentru că, se pare, a sosit şi acest timp. Faust Brădescu analizează faptele pe toate feţele, le reimpune în atenţie, le regândeşte cu probitate şi competenţă juridică şi mai ales străluminat de floarea atâtor virtuţi doctrinare care îl animă cu fiecare rând pe care îl elaborează.

Cartea lui Faust Brădescu reface patetic calea de la apocalipsa acelor săptămani şi luni de jertfă de la sfârşitul războiului şi până la înălţarea, pe piscul semeţ al istoriei, de la tenebrele unei huliri nedrepte până la lumina orbitoare a adevărului istoric, drumul încet şi greu al unei **atitudini.** Pentru că ar fi putut să nu fie un guvern la Viena, evident. Imaginea unei rezistenţe, unică, ce începe să prindă chiag după dezastrul de la 23 August, este astfel surprinsă într'o admirabilă relatare cosmogonică în care lumina unei atitudini patriotice este elementul ce coagulează şi prezenţa miniştrilor în guvernul de la Viena şi lupta celor două divizii cu un efectiv de aproape 13.000 de soldaţi şi ofiţeri, şi acţiunile posturilor de radio de la Viena şi de la Belgrad şi paraşutarea de efective în ţara ocupată şi atâtea alte extreme consecinţe ale unui asemenea act istoric în esenţa lui. În fapt imagine a unei lumi ce începe să prindă chiag prin luptă, prin opoziţie armată cu duşmanul care a ocupat pământul ţării.

De aici şi mândria justificată a doctrinarului Faust Brădescu: efortul sacrificatoriu aparţine Mişcării Legionare care a restabilit o continuare de legitimitate românească Statul Român National Legionar diu 1940 în haosul provocat de conspiraţia regalo-politicianistă a neputincioşilor din ţară, sunt chiar cuvintele dumisale, confirmate cu prisosinţă de timpul care judecă

necruţător, arătând că Mişcarea Legionară, în istoria lumii, se prezintă ca o forţă românească de sine stătătoare, iar nu ca un partid la codiţa unui principiu zis democratic; —**"suntem o forţă socio-politică ce are de spus un cuvânt, iar nu o clică** de politicieni"—, ea nu luptă pentru victoria vreunei aşa zise democraţii. Mişcarea legionară luptă pentru neamul românesc, democraţia fiind un mijloc şi nu un scop suprem. Tot astfel, într'o lume ce se apropia cu paşi repezi de destrămare, Guvernul de la Viena şi-a opintit din greu fiinţa spre a găsi un temei de dreptate şi de apărare a fiinţei neamului românesc. O lume cu ceruri prăbuşite, acoperite cu lacrimi şi morţi, cu ruine de ţări întregi fumegând şi de seminţii în derivă, o lume întoarsă pe dos, într'o atmosferă de cosmos ostenit, la **o cumpănă a apelor,** cum ar spune Blaga, încare şeful Mişcării Legionare, domnul Horia Sima a găsit sensul reînchegării unei lupte prin guvernul de la Viena, împotriva ocupantului sovietic, merit unic şi incontestabil în istoria ţării noastre şi astăzi aflată sub acelaş genunchi care în unsprezece rânduri, de-a lungul unei istorii tragice, a mai cunoscut această cizmă, ocupaţia muscălească. Dl. Faust Brădescu pune mult har pentru a descrie lumea de fapte conturată de Guvernul de la Viena într'o lume ce-şi pierduse temeiul şi legea. Guvernul de la Viena a dat suflul vital, a sigurat germenele de fiinţă acelei lumi ieşită din matcă, reîntemeiată apoi de ceea ce astăzi numim exilul românesc, sau diasporă sau... Pentru că odată terminat conflictul armat, guvernul de la Viena a lăsat mai departe firea să lucreze, el rămânând un prototip. Prin forţa pildei sale, el a pus în lumină ceea ce nu era încă, ceea ce sta să fie, lupta împotriva **acelui potrivnic foarte puternic din coasta Romaniei niciodată** dorit.

Astfel năruirea care a urmat s'a stins în onoare, departe de stigmatul ruşinii, pilda chemând astăzi mai mult decât atunci la răzbunare; dar si la înţelegere şi tămăduirea, a exilului bolnav, ros, desfăcut în particule, cum sunt de pildă cele cinci organizaţii naţional-ţărăneşti ce-şi contestă reciproc legitimitatea. Căderea sfâşietoare nu este plânsă, Faust Brădescu trăieşte deplin înălţarea, ce se află şi acum sub zodia orbitoarei lumini a adevărului, vestind ceea ce într'o bună zi tot are să se întâmple - adevarata eliberare a ţării de sub jugul sovietic. Drumul acesta al unei lumi este încă

o căutare, zice autorul, dar nu o căutare perpetuă, ci o căutare care lucrează pentru neamurile robite, cum este şi neamul românesc. Căderea şi înălţarea lui, cuplu antinonic ţinând de fatalitatea istoriei, a geopoliticei, se va rupe desigur în favoarea unei vieţi paşnice, normale, în care viitorimea să-şi viseze viitorul, iar ei, legionarii, coborâtori din visul lor îşi vor aminti de anii de luptă şi de fiinţă a neamului eşuat sub ocupaţia sovietică. Si astfel, o carte documentară ajunge să emită mesajul unui trecut, şi al unui prezent, un mesaj grav şi dureros, privind poftele de îngenunchere ale celor lacomi şi prea-puternici, cărora istoria le pregăteşte deslânarea.

Iată de ce această lucrare adună caleidoscopic mai multe feţe ale autorului ei, in ale cărui scrieri străbate mult din energia aspră, din apriga vigoare, din dogoarea credinţei care însufleţeşte mişcarea spiritualistă al cărei doctrinar este.

În scrierile lui Faust Brădescu întâlnim definiţii ce vor rămâne, cum este de pildă această memorabila caracterizare, evident nestoriană, a diasporei noastre:

"Exilul este românimea destinată să strige, să combată, să impună în lumea liberă dreptul la o viaţă liberă şi independentă a tuturor românilor. În această clipă istorică, exilul este realitatea cea mai vie şi cea mai plină de răspundere a neamului. Nimic nu-l poate opri, nimic nu-l poate zdruncina, deoarece în el zvâcnesc virtuţile străbune şi-i conştient de viitorul pe care îl reprezintă. Nici şicanele guvernelor străine, nici încercările de destrămare ale guvernului comunist de la Bucureşti. Senin şi aspru, îşi va continua calea, împrospătat mereu de cei noi veniţi, până la spulberarea vremelnicei înjghebări politice ce a dus România la ruină...

Aceasta de fapt este moştenirea fundamentală a Guvernului de la Viena.

La încheierea acestor rânduri, aceiaşi sfială mă încearcă: oare am cuprins cu gândul măcar o parte din câte are a ne comunica Faust Brădescu?

A scris cu zece ani în urmă această carte pe care o supunem ochiului avid de adevăr al cititorului; a rescris-o acum, însă argumentele rămân inalterabile! Atunci ca şi astăzi lucrarea este tot atât de oportună. Circumstanţele n'au permis editarea ei mai devreme. Dar iată, timpul devine circunstanţă asediantă. Obligă, cheamă la mărturii şi judecăţi limpezi.

Se explică astfel sfiala de la începutul acestor gânduri, sfială pe care o încerc şi acum când mă apropii de capătul acestor însemnări.

Domnul Faust Brădescu impune cititorului nu numai magnetica lui înţelepciune nestoriană, ci prin succesiunea faptelor, cu o logică de tot strânsă, prin argumentul definitiv şi de nezdruncinat al adevărului, la care adaogă frumuseţea şi eleganţa exprimării dumisale în scris, un scris ales şi curat, işi propune mult mai mult -vrea să învingă Timpul, care, vai, şterge, îngroapă în uitare. Adevărul cuprins în filele acestei lucrări, suntem convinşi, se va opune acestei fatalităţi.

Istoria Românilor va avea totdeauna nevoie de această mărturie scrisă. E carte în care înfrângerea se transformă în apoteoză; o victorie acolo unde au fost numai îngenuncheri şi, frângeri; o victorie prin care neamul Românilor a ieşit din umilinţă prin demnitate şi cu arma în mână. Suntem convinşi că prin această carte domnul Faust Brădescu nu caută gloria, gloria unui trecut împlinit în fapte eroice; ci numai onoarea şi demnitatea neamului său. Să-i fim recunoscători că ne aminteşte de propria noastră onoare, de propria noastră demnitate, eclipsate de aceiaşi mereu vinovată Istorie.

În fine, cartea "Guvernul de la Viena" este şi cel mai frumos omagiu ce s'a depus până astăzi la cenotaful miilor de eroi căzuţi cu faţa la inamicul veşnic - imperiul sovietic.

Prezentând adevăratele circumstanţe ale solidei implantări în istorie a guvernului de la Viena, domnul Faust Brădescu salvează ştiinţa istoriei Românilor şi a Europei de propriul său gol, de neştiintă şi de făţărnicie.

Constantin Dăncinescu
Madrid, 1988

GUVERNUL DE LA VIENA

23.8.1944 - 8.5.1945

MOTTO

"...un pouvoir ouvert aux communistes, est par nature un pouvoir illégitime".

Jean Madiran, editorial du journal "PRESENT" - N. 505 Samedi, le 14 janvier 1984.

LAMURIRE

Mişcarea Legionară n'a încercat niciodată apropieri neverosimile sau forţate. S'a menţinut totdeauna pe traiectoria dragostei de neam şi-a jertfei pentru binele lui.

Linia politică trasată în această lucrare nu caută stabilirea niciunei afinităţi cu spiritul politic al Occidentalilor. Aceştia au problemele lor - noi, Românii, pe ale noastre. Arareori aceste probleme au avut puncte de contact cu adevărat similare sau măcar convergente.

Nu ţelurile sau înclinările celorlalţi pot fi călăuza comportamentului nostru. Noi servim neamul românesc şi ne simţim datori, înainte de toate, faţă de el.

Spre deosebire de mentalitatea multor curente politico-sociale, Mişcarea Legionară respectă şi practică o modestie, câte odată de adreptul excesivă.

Numeroşi sunt cei care confundă această nestemată atitudine, considerând-o drept **teamă** de arena politică, **nesiguranţă** în valoarea principiilor ce-i stau la temelie, **incapacitate** dialectică în susţinerea ideilor, sau pur şi simplu, **lipsă de personalitate** în rezolvarea problemelor publice. Confuzie de sens şi conţinut care a adus Mişcarii multe neajunsuri de ordin intern şi extern. Conducerea a înţeles, totuşi, să menţină tendinţa tradiţională.

Dar să fim bine înţeleşi. Modestia în atitudine nu înseamnă **renunţare.** Cu atât mai puţin pentru Mişcarea Legionară, care-i o organizaţie politică de acţiune permanentă. In programul ei de activitate toate problemele politico-sociale şi etno-culturale ale neamului românesc sunt studiate, analizate, puse în contextul lor specific, cu rezoluţiile precise care ni se par nouă cele mai potrivite. Nu există temă naţională care să nu-şi aibă concluzia, cu posibilităţi şi metode, mijloace şi dificultăţi, în dosarul Legiunii.

Totuşi, în clipa în care forţele politice paralele sau adverse depăşesc limitele permise, asumându-şi drepturi, atitudini, intenţii şi chiar acţiuni ce nu le aparţin, sau cărora înainte le-au fost potrivnice, Mişcarea Legionară înţelege să intervină. Când jocul politic al adversarilor devine acaparare îndrăzneaţă a luptei naţionale, tinzând să elimine realitatea istorică (spre exemplu = cea din ultimii 40 de ani), atunci cu adevărat modestia legionară ar fi cel puţin o greşeală de tactică, dacă nu de-adreptul, lipsă de curaj.

Deaceea, când necesitatea o cere, Mişcarea Legionară deschide unul din dosarele ei politice sau istorice, pentru a restabili adevărul şi —dacă este nevoie— pentru a-şi impune întâietatea, paternitatea sau justeţea acţiunilor sale. Acesta-i cazul **"Guvernului dela Viena"**, trecut ani de-arândul sub tăcere, dar păstrat cu încredere în rezervă, ca o soluţie logică pentru clipa în care se va pune în mod acut problema representanţei româneşti în exil.

Această clipă pare sosită!

Confuzia ce domneşte în rândurile exilului românesc —din cauza nenumăraţilor pretendenţi la suprema răspundere— obligă Mişcarea Legionară să iasă din rezerva ce şi-a impus şi să-şi spună cuvântul. Nu atât pentru a-şi aroga un drept de precădere (pe care-l merită), ci mai ales pentru a deschide ochii celor ce-şi iubesc neamul şi aşteaptă realizarea acestui act de importanţă vitală.

Necunoşterea —de către masele româneşti mai tinere— a marei experienţe legionare de la sfârşitul războiului, corespunde tendinţei

generale de a se sustrage din istorie tot ce-ar putea deschide ochii omului asupra măreţiei şi valorii politice a Mişcării. Această ignoranţă devine însă **rea voinţă** atunci când se referă la cei cu pretenţii diriguitoare, cunoscători presupuşi ai trecutului istoric şi ai teoriilor politice. Aceştia nu pot avea nicio scuză deoarece, când este vorba să atace Garda de Fier, se pierd în detalii şi nimicuri asupra trecutului legionar. Numai când este vorba să ţină seama de calităţile, acţiunile binefăcătoare şi perspectivele reale ale Legiunii, **nu mai scot o vorbă.**

E tipic cazul Guvernului dela Viena. Neputându-l **combate** cu argumente juridice, nici **compromite** cu argumente banale, şi nici **şterge** din realitatea sa istorică, preferă să-l treacă sub tăcere. Să nu se uite că acest procedeu este arma de predilecţie a tuturor regimurilor ce n'au de partea lor decât forţa şi minciuna. Recentele regrupări politice ale vechilor partide istorice din România au adoptat şi ele acest **procedeu al nepăsării** ce le pare eficace întru combaterea influenţei legionare în rândurile diasporei. In schimb, devin logorifice şi violente când pot izbi prin scris sau alte mijloace în Legiune.

E deci de datoria noastră de a pune capăt acestui trafic de răutăţi ieftine şi acestui ostracism primar, ce nu pot decât dăuna luptei naţionale în exil şi finalităţii eliberatoare ce-i stă la bază.

Pentruca masele refugiate în Occident să-şi dea seama de realitatea şi calitatea forţelor ce se află în exil, trebuesc repuse în circulaţie anumite adevăruri istorice trecute până acum sub tăcere. E singura soluţie pentru a se evita noi neajunsuri, alte nedreptăţi şi poate, nefericita restructurare a unui nou organism reprezentativ, tot atât de amorf şi ineficace precum cele care-au dominat exilul în ultimii 35 de ani.

FRUNTAR

Scopul acestei lucrări este de a elucida un moment crucial al vieţii naţionale româneşti şi a deschide o perspectivă sănătoasă luptei pe care cu toţii o vom duce —vrând nevrând— împotriva aceluiaş duşman. Expunerea ce urmează constitue o **introducere** la studiul tristei perioade ce începe cu 23 August 1944 şi care încă nu s'a terminat. Frescă impresionantă a unei intervenţii curajoase din partea Mişcării Legionare, într'un moment de mare restrişte naţională.

In clipa în care totul părea năruit, când ţara cădea în mâinile comunismului, când războiul în curs apărea ca o palidă posibilitate de afirmare, Mişcarea Legionară a luat o atitudine de înaltă răspundere naţională, pentru a salva măcar **onoarea unei armate** trădată de şefii ei şi **demnitatea unei naţiuni** terfelită de însuşi regele ţării.

In spiritul celei mai simple datorii morale, Mişcarea Legionară şi-a luat **îndatorirea istorică** de a afirma voinţa neamului încătuşat, respingând şi TRADAREA şi LAŞITATEA celor ce schimbaseră mersul normal al evenimentelor, fără a lua în consideraţie consecinţele actului lor.

Atunci când prăbuşirea Statului Român devenise o realitate, Garda de Fier a ştiut să ridice steagul şi să revendice legitimitatea unei reprezentări politice. Si-a înţeles menirea ca **forţă naţională** în clipa în care reprezentanţii legali ai naţiunii considerau prăbuşirea drept **"victorie"**, iar ocuparea ţarii de către Sovietici drept o **"eliberare"**. Problema rămâne mereu deschisă.

"ELIBERARE" de ce?... când întregul efort al naţiunii era concentrat, de peste trei ani, într'o luptă de supravieţuire, tocmai împotriva presupuşilor **"eliberatori"!**

"VICTORIA" cui?... când trupele sovietice aduceau comunismul, teroarea şi foametea!

Susţinătorii acestor aberaţii vor să ne facă să uităm că intrarea României în război contra URSS, era urmarea firească a situaţiei noastre geo-politice. Rusia, sub orice formă s'ar prezenta ideologic sau politic, constitue duşmanul ereditar al naţiunii române. ISTORIA NE ÎNVAŢĂ CĂ POPORUL RUS NU ARE SCRUPULE ŞI NICI CUVÂNT. CINE CREDE ÎN EL, ESTE PIERDUT!

Nu există posibilitate de înţelegere sau alianţă cu el, sub semnul cinstei. Popor expansionist, brutal şi lipsit de omenie, acaparează, calcă în picioare, distruge tot ce nu-i pe placul său sau nu i se supune. Neamul nostru a avut ocazia să simtă de mule ori, pe spinarea sa, aceste caracteristici bestiale începând cu 1812, răpirea Basarabiei —1877, smulgerea Bugeacului, dela o ţara aliată—1940, reanexarea Basarabiei, element determinant pentru intrarea noastră în conflagraţia mondială, 1944, desprinderea din nou a Basarabiei, a Bucovieni şi a ţinutului Herţa din trupul României.

Faţă de un asemenea popor nu există alternativă. TREBUE SĂ LUPŢI ŞI SĂ ÎNVINGI! In nici un caz nu-i poţi accepta promisiunile mincinoase, chiar dacă par solemne. Ca toate popoarele egoiste şi materialiste în concepţie, poporul rus nu cunoaşte decât dreptul celui mai tare, al numărului care copleşeşte şi al înşelăciunilor fără ruşine.

E poporul care şi-a călcat totdeauna cuvântul dat, care a răpit teritorii şi distrus populaţii întregi fără milă, fără remuşcare. E poporul care se crede demn de a conduce destinele lumii, numai pentru faptul că se sprijină pe forţa brută...

Poziţia morală a Rusiei Sovietice nu putea fi necunoscută responsabililor politici ai acelor timpuri. DAR N'AU ŢINUT SEAMA DE EA!

Singura organizaţie politică ce nu s'a lăsat niciodată înşelată de aparenţe şi s'a manifestat fără teamă în mijlocul unei conjuncturi cu totul defavorabilă, a fost MIŞCAREA LEGIONARĂ. Horia SIMA şi Consiliul Politic al Mişcării au impus o atitudine suverană în clipa în care cei dela cârma ţării se pierdeau în negaţie şi lipsă de mândrie.

Prezenta lucrare pune în evidenţă însemnatătea GUVERNULUI DELA VIENA, prima şi unica încercare de acest gen reuşită, în exilul românesc. Model de sobrietate, patriotism şi colaborare frăţească în restriştea evenimentelor, acest guvern ar putea constitui temelia unei noi încercări de raliere a forţelor naţionale din exil, divergente în detalii, dar omogene în finalitate.

PRELIMINARII

In conjunctura politico-strategică a momentului, creată prin **dezorientarea** regală şi **inconştienţa** presupuşilor oameni de răspundere, poziţia Statului român devenise o adevărată anomalie. Deşi monarhie constituţională, se acceptă (fără armistiţiu semnat în prealabil) ocuparea ţării de către un regim marxist (prin definiţie anti-monarhic), în speranţa unui compromis ulterior cu puterea ocupantă, care să asigure **convieţuirea** a două forme de structuri statale, su totul contradictorii.

In plus, printr'o judecată aberantă, se acceptă continuarea războiului împotriva aliaţilor din ajun. Faptul aduce pierderea a peste O SUTĂ ŞAPTE ZECI DE MII de luptători, când **unul din argumentele invocate** de vinovaţii capitulării, pentru încetarea conflictului cu Sovieticii, era tocmai **evitarea unei noi hecatombe** militare.

Mai mult, grăbiţi să-şi desăvârşească opera, şi obtuzi în faţa situaţiei pe care —VOIT— o creiau forţelor române, au interzis ostaşilor să-şi apere glia, minţindu-i că faimosul ARMISTIŢIU fusese deja semnat. Astfel, peste 150.000 de combatanţi oţeliţi au fost făcuţi prizonieri de Sovietici, care —bine înţeles— nu primiseră niciun ordin în acest sens şi se considerau mereu în ofensivă.

Intr'un cuvânt, numai **minciună, imaturitate politică, incapacitate diplomatică** şi **trădare** la treptele de vârf...

In asemenea condiţii, GUVERNUL DELA VIENA capătă un contur cu totul aparte în mijlocul nestatorniciei şi iresponsabilităţii generale. Prin seriozitatea ce s'a pus în gândirea acestui ACT şi motivările ce-i stau la temelie, evenimentul constitue —din punct de vedere politic românesc— **faptul cel mai important al epocei.** Intâi, prin **stabilirea unei continuităţi efective** în problema legitimităţi unui guvern în exil. Apoi, prin crearea şi **susţinerea unei conştiinţe de neacceptare** a hotărîrilor luate contra voinţei naţionale, conştiinţă care persistă şi azi, cu aceeaşi vigoare, în rândurile exilaţilor români.

Sub ocrotirea tancurilor ruseşti se plămădea o transformare radicală a concepţiei de Stat, în care, nici Constituţia existentă, nici regele nu-şi mai găseau locul şi misiunea.

Cei câţiva oameni politici români aflători în străinătate, deci în afara influenţei morbide a partidelor istorice, şi capabili să judece situaţia din perspectiva distanţei, se găseau într'o dilemă de nedescris.

Pe de o parte, îşi dădeau perfect seama că situaţia în ţară fusese complet alterată prin prezenţa forţelor sovietice. Pentru ei — oameni de cultură şi'n majoritate, jurişti— guvernele care se succedau puteau fi considerate **"legale"** numai în virtutea unei inerţii, dar nimic mai mult. Situaţia juridică era clară:

Constituţia ne mai fiind legea supremă deasupra oricărei influenţe sau intervenţii externe,

Regele ne mai putând dispune de propriile-i prerogative în deplină libertate,

Guvernul, la rândul său, numit de un rege fără libertate de decizie şi'n numele unei Constituţii lipsită de autonomie,

Situaţia României nu putea fi decât IMAGINEA DECLINULUI GENERAL.

In aceste condiţii, se stabilise deja o ruptură în continuitatea constituţională a succesiunilor guvernamentale. Din clipa acceptării prezenţei sovietice pe teritoriul naţional, guvernul nu mai putea reprezenta voinţa naţională şi nici vorbi în numele neamului. **Interesele strategice** ale ocupantului, **voinţa** sa de a impune o nouă structură socio-politică şi **cenzura** permanentă instituită, puneau orice formă de guvern în inferiorirate de acţiune şi'n dependenţă condiţionată.

Pe de altă parte, nu puteau lua nicio iniţiativă de natură reprezentativă guvernamentală peste hotare. Dat fiind poziţia lor democrată, legăturile ideologice cu congenerele occidentale, şi mai ales încrederea ce-o acordau promisiunilor făcute de către **"mai Marii"** acestui Occident, —vânzătorii de la Ialta şi groparii ţărilor din Est, limitrofe colosului sovietic— orice declaraţie protestatară sau de rezistenţă declarată, li s'ar fi părut o îndrăzneală fără margini. Consecinţă a unei condiţionări de lungă dată...

Contribuia deasemenea faptul că trăiau în ţările occidentale şi acestea erau aliatele Rusiei Sovietice. Si erau în plus convinşi — Maniu dixit— că URSS nu se va încumeta niciodată să-şi impună voinţa. Iar congenerele aliate nu vor lăsa ele vreodată ca **România democrată** să fie comunizată...

Naivitate, orbire politică sau lipsă de discernământ, e greu de precizat. In orice caz, nimeni n'a încercat să-şi ia o asemenea răspundere. Legiunea şi-a asumat-o prin GUVERNUL DELA VIENA, din clipa în care tragicele împrejurări politice, i-au impus-o sufleteşte.

Este incontestabil, între timp, că dacă un personagiu de vază (Grigore GAFENCU, spre exemplu) ar fi avut mâinile libere şi curajul să înfrunte opinia internaţională, declarându-se contra metodelor şi abuzurilor comise în ţară de către comuniştii români şi sovietici, s'ar fi putut cristaliza **o posibilitate de continuare constituţională peste graniţă.**

In acest caz însă, omul politic de fibră patriotică, era obligat să constitue un Guvern în Exil, dirijat împotriva Uniunei Sovietice. Si'n acea epocă, care om politic legat de principiile demo-liberale, ar fi avut cutezanţa să-şi asume o astfel de responsabilitate? Pentrucă, spre nefericirea bietului nostru popor, în sinea politicienilor noştri, interesele de culme ale naţiunei aveau mai puţină precădere decât interesele de partid, ideologice sau pur personale.

Deci, NU S'A GĂSIT NIMENI să ia în spate această cruce şi să se ridice ca un fulger împotriva pierderii de substanţă constituţională provocată. Peste stângăcia unui rege rău sfătuit, peste neîndemânarea unor guvernanţi timoraţi şi peste şovăiala calculată a politicienilor rămaşi în lumea liberă, se întinde sfâşietoarea dislocare a continuităţii în drept şi în fapt.

In aceste condiţii, singura organizaţie politică LIBERĂ DE ASEMENEA OBLIGAŢII, temeri şi tutelări, era Mişcarea Legionară. Pentru ea, judecarea evenimentelor şi a urmărilor nu trecea prin prisma intereselor personale sau a raporturilor existente de ordin ideologic.

Situaţia nu putea fi privită şi apreciată decât din **unghiul naţional** şi'n **perspectiva viitorului** unei ţări ocupată de duşmanul ei ereditar, cu largul concurs al celor **"doi mari democraţi"** = incapabilul Roosevelt şi josnicul Churchill.

Nimeni —nici chiar Germania— nu-i putea impune vreo condiţie care să-i determine atitudinea, să-i devieze scopul sau să-i limiteze intenţiile. Situaţia precară a războiului din acea epocă nu era o speranţă de victorie şi revenire în ţară. Iară anii trecuţi la Dachau şi Buchenwald, dădeau Mişcarii Legionare libertate de acceptare sau refuz. Cine ar fi putut şi cum, s'o oblige să continue o luptă şi să constitue un Guvern, împotriva propriei sale voinţi?...

Putem deci afirma că luarea de poziţie a Mişcării Legionare a fost un **act de voinţă, dar şi de conştiinţă,** faţă de naţiunea română. Act de înaltă răspundere patriotică, intrat în istorie.

STĂRI CONJUNCTURALE ŞI SIMPLE CONSTATĂRI

După ofensiva dela Stalingrad, care a constituit punctul culminant al rezistenţei sovietice, soarta războiului devenise problematică. Intinderea frontului era enormă, iar rezervele disponibile nu mai puteau acoperi cu uşurinţă imensele spaţii pe care, trupele rarefiate, le apărau cu greutăţi crescânde.

Retragerea trupelor germano-române pe poziţii mai restrânse şi'n acelaş timp mai apropiate de bazele lor logistice, se impunea. Ofensiva sovietică, de altfel, forţa această repliere strategică. Totuşi, faptul nu îngrijora prea mult Comandamentele german şi român, dat fiind moralul soldaţilor, capacitatea lor de sacrificiu şi dorinţa de a combate plaga comunistă. Retragerea frontului pe o linie redusă la jumatate din lungimea precedentă, pe poziţii bine organizate, cu o capacitate de foc întreită şi rezervele necesare eşalonate în adâncime între Prut şi Carpaţi, constituia un bloc de rezistenţă extrem de solid.

Acest dispozitiv, întărit de dorinţa ostaşilor români de a apăra pământul patriei, constituia o **probă de voinţa în a se continua războiul.** Probă de voinţă pe care, toţi cei care au cunoscut-o în de-aproape, o considerau hotărîtoare în stoparea ofensivei sovietice şi restructurarea unei noi ofensive antibolşevice. Antonescu optase pentru aceasta soluţie, urmând să se întâlnească la 24-25 August 1944 cu gen. Hans FRIESNER, Comandantul germen al **"frontului din Sud"**, pentru punerea în practică a planului de apărare Carpaţi-Focşani-Nămoloasa.

Or, este cunoscut că în deciziile supreme ale conflictelor armate, victoria revine mai totdeauna tonusului războinic şi încrederii ce pot avea trupele în comandament, dispozitiv de apărare sau atac, armament. Aceste atribute existau în rândurile armatei române, deşi armamentul lăsa de dorit. Tancurile grele lipseau pe tot frontul. Aviaţia era destul de slabă în aparate moderne şi număr. În plus, mafia trădătoare îşi continua opera de distrugere...

In ciuda acestor deficienţe, cei vreo 300.000 de ostaşi din linia de foc şi rezerva frontului ştiau dece se aflau acolo şi ce li se cerea. Luptau pentru neam şi ţară, pentru familie şi Biserică, pentru înfrângerea comunismului şi salvarea fiinţei umane... Tot acest întreg strategic şi toată această voinţă de a continua lupta în pofida ultimelor încercări şi eşecuri, au fost nimicite printr'un simplu gest necugetat:

I. Poziţia politicienilor democraţi români

Nu acelaş elan de strângere a rândurilor în jurul unui efort comun, se poate constata însă şi în rândurile politicienilor care, departe de front, priveau evenimentele printr'o prismă cu totul diferită. Pentru ei, atmosfera de concentrare patriotică a naţiunii, de fermitate militară pe front, de pregătire pentru o înfruntare decisivă cu hoardele marxiste, apărea ca o sumbră prevestire a unei reafirmări naţionaliste, cu urmari neprevăzute... Poate chiar o victorie asupra URSS-ului. Ceeace ar fi pus din nou în dubiu victoria mult aşteptată a democraţiilor occidentale. Deci, şi a democraţiei române.

E bine stabilit astăzi că politicienii partidelor istorice din România priveau războiul şi lupta neamului românesc NU prin latura intereselor sacre ale neamului, CI **prin unghiul restrâns al unei victorii democrate.** Ceeace îi interesa era căderea sau distrugerea regimului ce conducea ţara, pentru a-i lua locul la conducere. Ceeace le domina spiritual era mizerabila viziune a ambiţiilor, iar nu chemarea sfântă a unei atitudini de jertfă şi demnitate pentru a salva întreaga Românie de la pieire.

Aceşti politicieni obtuzi au jucat un rol nefast în acele momente de cumpănă. Sefii partidelor istorice cereau, pe de o parte, lui Antonescu să scoată ţara din război. Nenumărate petiţii curgeau pe biroul Conducătorului. In acelaş timp duceau tratative secrete cu Occidentalii. Fără să mai amintim influenţa camarilei regale care, prin generalul Racoviţă, submina dispozitivul de apărare al Armatelor, direct pe front.

Faptul înaintării trupelor sovietice avea aerul de a le produce o satisfacţie infinită. Mulţi (adevărul este azi cunoscut din propria lor mărturisire) ajutau la prăbuşirea frontului românesc prin informaţiile date agenţilor **"democraţi"** ai Statelor occidentale şi prin propaganda debitată cu ajutorul posturilor de radio din Apus.

Pentru acest gen de **"patrioţi"**, regimul antonescian - era considerat **autoritar** deoarece impunea o disciplină care-i împiedeca să se comporte după placul lor. În plus, era calificat **vândut Nemţilor,** pentrucă lupta alături de aceştia împotriva bolşevicilor. Trebuia deci să fie doborît. Prin toate mijloacele şi sub orice motiv. Logica imbatabilă = recâştigarea poziţiilor dominante în Stat depindea de această schimbare radicală. Restul, adică soarta neamului şi a Statului român, nu mai contau. Mai ales că, promisiunile mirobolante ale **"prietenilor"** din Occident erau strict condiţionate de ieşirea din război a României. Din această cauză peremptorie, toate eforturile politico-diplomatice şi militare ale democraţilor noştri şi ale camarilei militare ce influenţa direct voinţa regelui, au reuşit să determine faimosul cuvânt regal de **"încetare a focului".**

Noi, legionarii, nu putem fi bănuiţi de simpatie pentru mareşalul Antonescu, care ne-a izbit pe la spate şi ne-a decimat cu o ură de nedescris. In logica faptelor ce-au instituit regimul antonescian, Garda de Fier ar fi trebuit să apară ca cea mai dornică să vadă prăbuşirea regimului. Si totusi, în niciun moment din cei trei ani şi jumatate cât a durat acel regim (23 Ianuarie 1941 - 23 August 1944) nu s'a încercat vreo înrâurire a evenimentelor care să pună ţara într'o dilemă fatală. In judecata conducerii legionare domina un fapt precis şi primordial = războiul din Răsărit nu era războiul lui Antonescu. ERA LUPTA DE SUPRAVIEŢUIRE A NEAMULUI!

Destinul făcuse ca mareşalul Antonescu, acest duşman neîmpăcat al Mişcării Legionare, să aibă răspunderea momentului. Indatorirea lui ar fi fost ca în timp să pună în libertate pe legionari, singurii cu care ar fi putut închega un bloc puternic şi eficient. N'a făcut-o, atât din mândrie personală, cât şi din cauza celor care-l înconjurau. Un anturaj linguşitor, extrem de periculos. Deşi condiţiile erau tragice pentru Legiune, noi, legionarii liberi, aveam obligaţia morală să nu-i îngreunăm sarcina, favorizând printr'o inconştienţă intrarea hoardelor sovietice în România. Lupta lui era lupta pe care ar fi dus-o Garda de Fier, dacă împrejurările ne-ar fi păstrat acolo unde se găsea el. Probitate ce nu făcea parte din bagajul moral al partidelor istorice...

Datoria fiecărui Român era în acea clipă să se confunde cu răspunderea ce-i incumba acestui militar, într'adevăr ambiţios, hain, răutacios, egocentric, răsbunator şi dispreţuitor faţă de **"civilii politicarzi"** dar, incontestabil, un sincer patriot. In această privinţă, gloata de indivizi ce l-au subminat şi până la urmă, abătut, nici nu i se puteau compara.

Putem deci preciza, fără nicio ezitare că, în timp ce Garda de Fier păstra o atitudine neutrală, dar vigilentă, fără nicio provocare capabilă să ştirbească efortul naţiunii în luptă cu comunismul, forţele partidelor istorice şi diplomaţia ce domina Ministerul de Externe, lucrau ca nişte carii la distrugerea **"regimului"** şi indirect

—formă eufemistică— la îngenuncherea neamului. Nici nu-şi dădeu seama că propria lor soartă se juca pe muchea de cuţit a ambiţiilor lor deşarte...

In acea epocă de instabilitate profundă şi de vertiginoase schimbări interioare, omul politic ar fi trebuit să rămână o stânca nezdruncinată în faţa descompunerii generale. Iar în clipa în care ameninţarea sovietica se accentuase, punând în primejdie glia strămoşească, omul politic trebuia să dea marele examen al solidarităţii naţionale. LA NOI TOTUL S'A PETRECUT PE DOS! Luciditatea o puteai găsi la masele ţărăneşti, la combatantul neînfricat şi decis să continue cu orice sacrificiu, dar nu la cei care ar fi trebuit să fie numai forţă de caracter şi determinare. Au fost si cazuri exceptionale: Ion Mihalache a plecat voluntar pe Front. Altfel numai laşitate, inconştienţă, nepăsare!?

Greu de spus! Cu siguranţă, din fiecare câte ceva, învăluite de încrederea oarbă ce-o aveau în Occidentali, purtători ai aceleaşi ideologii.

Mentalitatea politicienilor noştri rămăsese —în ciuda anumitor calităţi personale— la **forma imitativă** a prietenilor din Apus. Gândirea lor trecea totdeauna prin felul de a judeca al Occidentalilor. Dacă aceştia susţineau ca **"Sovieticii sunt ca toată lumea"**, că nu se vor atinge de forma statală democratică a ţărilor din Est, că se poate avea încredere în ei, că nu reprezintă un pericol pentru ţările **"re-democratizate"**, etc., cu siguranţă că aşa trebuia să fie. Nici realitatea istorică, nici trecutul imediat, nici interesul neamului nu mai aveau vreo precădere. Din cauza acestui defect, majoritatea acestor oameni politici au susţinut şi s'au conformat politicei lui Nicolae Titulescu. **Au gândit occidental, iar nu naţional - au acţionat partizan, iar nu patriotic.**

Astfel, nu numai în timpul războiului, când pericolul bolşevic fusese respins spre Urali şi Caucaz, dar chiar în perioada premergătoare lui 23 August 1944, niciun politician de vază —şi faptul e cu atât mai de neiertat— n'a prevăzut primejdia cruntă a intrării trupelor sovietice în România. Pentru ei, ameninţarea ce

venea din Răsărit nu viza decât **"regimul fascist"** şi **"conducătorul"** nedemocrat. Numai aceştia erau prevăzuţi în mintea lor să plătească. Pe când ei şi vechile formaţii —odată schimbat regimul antonescian—îşi vor relua activităţile şi dreptul la năravuri, ca pe vremuri...

Ce a urmat dovedeşte, fără drept de apel, că toate aceste eminenţe pretenţioase şi avide de putere, nu analizaseră nici situaţia reală, nici perspectivele unei invazii; şi nu prevăzuseră nici cel mai neînsemnat plan de acţiune pentru... **"după căderea regimului"** sau după **"eliberarea de către Ruşi"** (!) Pentru ei problema se punea şi se revolza simplist: **Intâi, să dispară dictatura fascistă; apoi, vom vedea!** Fapt este că n'au mai ajuns la împlinirea ambiţiilor.

Poziţie clasică a democraţiei balcanice, pentru care injghebările de moment, încropelile imediatiste, constituiau fundamentul gândirei şi premisele înfăptuirilor. Deci, **neprevedere** totală, **lipsă de plan** politic, **deficienţă** de viziune şi judecată. Câtă opacitate în comparaţie cu previziunea Gărzii de Fier, cu gândirea Căpitanului care încă din anii 1936 —referindu-se la o eventuală invazie bolşevică— afirmase primejdia de moarte ce-ar reprezenta o intrare rusească pe teritoriul românesc.

"Tratativele" fără vlagă duse la Cairo de către reprezentanţii partidelor şi **"armistiţiul"** fară semnătură prealabilă în toată regula, sunt probe evidente de incapacitatea notorie a celor de atunci. Protestele ulterioare ale aceloraşi personagii, cu privire la comportarea ocupanţilor şi a adepţilor localnici, nu fac decât să agraveze lipsa de răspundere, insolenţa lor intolerabilă şi mentalitatea oportunistă ce le ţin loc de atribute umane.

Ca totdeauna, au privit şi judecat lucrurile **"monolinear"**, tratându-le NU în conformitate cu interesele naţiunii (deşi declarau solemn că numai aceasta îi preocupa), CI în conformitate cu interesele democraţiilor apusene, prin mijlocirea cărora vedeau posibilitatea unei reveniri la rânduiala dinainte, când ei dominau

destinele neamului. Dacă în acele vremuri ale anilor de război, anumite persoane puteau fi denunţate drept "SATELIŢI", apoi erau tocmai aceşti politicieni democraţi.

Oricât de îngăduitori am vrea să fim, atitudinea lor ne mână către o judecată aspră, neiertătoare, pentrucă din cauza lor s'a încrustat marxismul în România cu rezultatele pe care le constatăm continuu.

Cum să numim contactele secrete cu trimişii sovietici (Bodnăraş şi alţii) dacă nu inconştienţă şi totală ignoranţă a metodelor marxiste? Au crezut că neînsemnatul Partid Comunist Român de atunci nu va însemna nimic, sau mai nimic, în faţa lor şi'n cumpăna politică.

Le-a lipsit până şi elementara intuiţie că, odată ajunse în ţară, trupele sovietice vor transforma dezechilibrul existent într'o victorie comunistă, iar PCR-ul ectoplasmic într'o imensă fortăreaţă a intereselor sovietice. N'au crezut nici că vor ocupa ţara, că se vor încrusta, nici că-i vor trata drept **"duşmani ai poporului"** şi-i vor lichida fără milă, ca în toate ţările ocupate de Sovietici.

Naivitatea în politică devine prostie! In această materie, atât de schimbătoare şi supusă imponderabilelor, există **reguli** de care niciun om politic nu se poate îndepărta fără sa rişte o catastrofă. In orice circumstanţă conflictuală trebuesc păstrate în spirit cauza patriotică şi interesele naţiunii, cedându-se cu măsura numai atunci când nu există alternativă şi nu este periclitată existenţa ei. Omul politic prevede, propune, duce tratative şi nu cedează în faţa ameninţărilor sau promisiunilor. Foloseşte orice împrejurare, dejoacă planuri perfide din orice parte ar veni, caută soluţia adecvată, chiar în momentele tragice cu curaj şi demnitate. Aşa cum se prefigura viitorul neamului în vara anului 1944.

Niciuna din aceste reguli elementare n'a fost respectată de politicienii români din acea epocă. Au urmat exact regulele contrare, din facilitate, indiferenţă sau interese meschine.

ACEASTA-I MAREA VINĂ CARE APASĂ PE UMERII ŞI NUMELE LOR! S'au comportat minor, cedând pe toată linia, atât **promisiunilor** aliate, cât şi **asigurărilor** sovietice.

N'au înţeles că poziţia noastra geografică nu permite o largă deschidere de alianţe şi combinaţii politice. Având în coastă prezenţa Rusiei —ţaristă, marxistă sau oricare alta— cu mentalitatea ei expansionistă, România este obligată să lupte continuu contra acestei primejdii. Alianţele noastre sunt determinate la rândul lor, de această realitate permanentă. NE APROPIEM ŞI PACTIZĂM CU TOŢI DUŞMANII RUSIEI, NICIODATĂ CU ALIAŢII EI! E singura cale ce ne poate garanta supravieţuirea independentă. Altfel, suntem or cotropiţi, or vânduţi.

Potrivit acestui criteriu imperativ, oamenii de răspundere ai partidelor istorice au făcut dovadă de **incapacitate politică** în clipa cea mai dramatică a luptei de supravieţuire naţională. Au mizat pe democraţiile occidentale —ALIATELE RUSIEI SOVIETICE— care ne cereau pur şi simplu capitularea fără condiţii în faţa URSS-ului. Adică, ne vindeau, fără o tresărire, Sovieticilor.

Rezultatul acestei contradicţii, al acestei absurde apropieri, a fost acceptarea **"sfaturilor"** venite din Occident şi... finalmente, capitularea. Intr'un cuvânt, aceşti politicieni români s'au lăsat înşelaţi, jucând —conştient sau inconştient— cartea sovietică.

Dela asemenea elemente politice obtuze, vindicative, aproape inconştiente, nu se putea cere —după 24 August— o atitudine diferită, şi nici curajul de a înfrunta deschis asaltul marxist al momentului. Euforia răsturnării **"regimului fascist"** îi orbise cu totul. Reuniunile şi colaborările cu forţele ocupante şi cu elementele comuniste autohtone n'aveau limite. Numai că **"democraţia"** mult aşteptată, lua din ce în ce mai mult aspect de **"democraţie socialistă"** sau de **"democraţie dictatorială a proletariatului"**.

Când şi-au dat seama de dezastru, era prea târziu! Si dacă sentimentele faţă de noul regim instalat prin propria lor neprevedere puteau fi modificate cu o oarecare uşurinţă, **situaţia politica reală** nu mai putea fi înlocuită. Ţara era ocupată de trupele ruseşti. Guvernul intrase în mâinile infimului PCR impus de tancurile sovietice, iar **"eminenţele"** politice stăteau după gratii, în închisori şi lagăre. Imagine de plâns a unor personagii care, în alte împrejurari, dăduseră dovada de mai multă clar-viziune şi de mai mult patriotism.

II. Regele

In imprejurările dramatice din acea epocă, regele nu s'a comportat cu mai multă înţelepciune, dragoste de ţară şi curaj, decât politicienii democraţi.

Chiar dacă i se pot găsi anumite circumstanţe atenuante, (vârsta şi inexperienţa, spre exemplu), nu-i pot fi trecute cu vederea **uşurinţa** cu care s'a pretat manevrelor inamice şi **atitudinea ilogică** faţă de armata română al cărei Sef Suprem era, tocmai în situaţia complexă ce se agrava.

Inconjurat de o mafie palaciană dominată de impulsii vindicative, s'a manifestat necorespunzător de cum ar fi trebuit să acţioneze un rege conştient. In dorinţa de a-şi păstra tronul cu orice preţ, a plătit acest preţ. N'a intuit nici măcar faptul că între monarhie şi comunism exista o ideosincrasie radicală, care nu permite coexistenţa lor permanentă. Comunismul, prin definiţie, respinge orice formă monarhică.

Poziţia dominantă a regelui în contextul naţional, respectul şi dragostea ce-i mărturisea poporul, fidelitatea armatei, îl obligau să păstreze o linie de conduită în concordanţă cu prestigiul ce-l

înconjura. Chiar Garda de Fier, atât de lovită de monarhie, îi păstra o anumită consideraţie, în conştiinţa că timpul va atenua ostilitatea faţă de ea şi relaţiile cu regele vor deveni fructuoase.

Intr'un cuvânt, regele MIHAI I nu putea deplânge şi nici teme vreo opoziţie în sânul naţiunii. Era un rege iubit, afecţiunea aceasta având ca izvor tinereţea lui, nefericitele evenimente care-au marcat domnia tatălui său, cât şi asprimea unui război care-l apropia şi mai mult de popor. Dar dragostea şi respectul nu pot fi infinite, dacă comportamentul regal nu se menţine la înalţimea cerută de împrejurări.

Or, dacă privim în de-aproape poziţia şi acţiunile regale în preajma şi în clipa lui 23 August 1944, suntem surprinşi de cantitatea imensă de acte incompatibile cu condiţia sa de rege, de şef al armatei şi prim demnitar al Statului. Până la plecarea din ţară s'a comportat de numeroase ori în contradicţie cu obligaţiile ce-i reveneau. Acordând credit asigurărilor lipsite de substanţă ale Aliaţilor occidentali, s'a lasat antrenat în jocul perfid al acestora, mizând pe o carte pierdută, deşi la prima vedere părea câştigătoare.

Sub influenţa anumitor personagii oculte, a camarilei palaciene şi cu consimţământul unora dintre politicienii de vază ai timpului, regele a acceptat **"compromisul sovietic"** propus de Bodnăraş, prin care **"i se garantau suveranitatea şi prerogativele regale"**, în schimbul răsturnării regimului antonescian şi aprobării unui armistiţiu care implica încetarea imediată a ostilităţilor. Acest **"prim acord de principiu"** a fost fatal atât regimului cât şi neamului românesc. Din el se trag toate consecinţele care-au dus la dezastrul militar şi la ocuparea ţării.

Dacă regele Mihai ar fi avut tăria să reziste la acest compromis şi să facă faţă evenimentelor printr'un surplus de curaj, nu se ajungea la actul fatal din 23 August. Dar, slăbiciunile sentimentale, nepriceperea în mânuirea argumentelor politice şi informarea dirijată ce-i stătea la dispoziţie, au subminat orice spirit de răspundere, împingându-l spre acte nesăbuite şi irevocabile. Deaceea putem spune că:

a) REGELE A FOST FACTORUL DECISIV AL PRĂBUŞIREI DELA 23 AUGUST, 1944. Fără ordin regal, fără citirea la Radio a **"Mesagiului către Ţara şi Armată"**, forţele române, masate pe malul Prutului s'ar fi opus, în continuare, cu dârzenie ofensivei sovietice. Cei 180.000 de prizonieri din acea zi sunt victimele regelui, care i-a obligat să nu riposteze, lăsându-i pradă hoardelor comuniste.

b) Ordinul de încetarea focului, CÂND ARMISTIŢIUL NU FUSESE ÎNCĂ SEMNAT, recade tot în răspunderea regelui. Funcţia lui este şi aceia de a verifica dacă tratativele au dus la o concluzie conformă intereselor naţionale şi dacă procedura juridică a fost îndeplinită. **Nu semnezi un Decret fără să ai certitudinea că nu semnezi o himeră.**

c) După aceea, REGELE A PATRONAT TOATE MIŞELIILE COMUNISTE, sugerate sau impuse, ca şi cum îşi îndeplinea prerogativele legale prevăzute de Constituţie. Istoria se va însărcina cu enumerarea acestor **"abateri"** regale. Noi ne mulţumim să amintim numai câteva =

— a admis şi uşurat **arestarea mareşalului Antonescu** în chiar incinta palatului.

— a permis transferarea acestuia la Moscova şi **condamnarea lui la moarte;** nu l-a graţiat.

— a îngăduit **organizarea proceselor monstre şi monstruoase** împotriva celor ce acceptaseră intrarea Ruşilor, dar, dându-şi seama de eroarea comisă, încercau să se opună comunizării.

— a autorizat **întoarcerea armelor împotriva camarazilor** de până atunci şi continuarea războiului în sens invers. Ceeace ne-a adus încă peste 100.000 de pierderi umane.

Pentru a se menţine pe tron —chiar şi sub ocupaţie străină— a devenit o simplă unealtă la ordinele Kremlinului. Pentru a fi pe

placul ocupantului, a făcut tot ce i s'a cerut! A acceptat şi cea mai mare decoraţie sovietică, drept răsplată pentru predarea dela 23 August 1944. Decoraţie ce n'a fost acordată decât câtorva personagii care au adus cele mai mari servicii victoriei sovietice.

Să nu se aducă în balanţa aşa zisa **"grevă regală"** (21 August 1945), considerată drept atitudine independentă şi curajoasă din partea regelui Mihai, cu care îl laudă peste tot cei câţiva partizani ce i-au mai rămas. Dar faptul se petrece **la un an după capitulare,** în care răstimp acceptase toate impunerile sovietice. Protestul nu mai avea niciun sens şi niciun efect. A rămas fără consecinţe pentru Groza şi comuniştii care dominau ţara. Aceştia au trecut peste lipsa de semnătură a regelui, **"decretând"** ei înşişi.

Iar când au vrut să se scape de o prezenţă stânjenitoare, l-au obligat să semneze **"Renunţarea la Tron"** (30 Decembrie 1947) şi să părăsească ţara cu primul avion. **(Vezi facsimilul alăturat).** Astfel, regele stimat de popor şi-a părăsit tronul şi poporul fără nicio remuşcare...

Din cele de mai sus, sumar expuse, reiese că regele Mihai NU S'A COMPORTAT CA UN ADEVĂRAT DOMNITOR. N'a făcut probă nici de curaj, nici de înţelepciune, nici de dragoste pentru ţară şi popor, nici de abilitate politică, nici de capacitate în a-şi alege sfetnicii. Din contră, într'o epocă în care curajul şi caracterul trebuiau să domine, a fost un personagiu influenţabil, incapabil de decizii majore, un lipsit de sensul răspunderii.

Regele Mihai n'a înţeles tragedia momentului şi importanţa luptei anti-comuniste până la capăt, pentru onoarea şi supravieţuirea naţiunei române. Ingrădit în efemerele interese ale coroanei, iar nu frământat de interesele permanente ale naţiunii —fără existenţa căreia interesele coroanei nu mai au niciun rost— regele s'a dedat unor jonglerii ce i-au fost fatale. Iar din cauza lui, s'a prăbuşit şi ţara.

De altfel, nici după ieşirea din patrie n'a înţeles să continue lupta în afara hotarelor, printr'o rezistenţă activă şi continuă.

Mihai I-iu

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională

Regele României

La toți de față și viitori, sănătate

In viața Statului român s'au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice și sociale, cari au creiat noi raporturi între principalii factori ai vieții de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condițiunilor stabilite de Pactul fundamental - Constituția Țării - ele cerând o grabnică și fundamentală schimbare.

In fața acestei situațiuni, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai Țării, conștient și de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea desvoltării României.

In consecință, pe deplin conștient de importanța actului ce fac în interesul poporului român,

A B D I C

pentru mine și pentru urmașii mei dela Tron, renunțând pentru mine și pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-și alege noua formă de Stat.

Dat la București,
astăzi 30 Decembrie 1947.

Mihai R

Nu putem fi de acord cu anumiţi comentatori care îl consideră drept o **"victimă"**, variind opiniile numai din punct de vedere al originei: victima a politicienilor, a camarilei, a tinereţii, a lipsei de experienţă, a evenimentelor sau a soartei. Nu are nicio importanţă! Noi, ca Români, trebue să-l privim şi să-l judecam ca **"prim magistrat al ţării"**, ca purtător al onoarei naţionale, funcţie care impune **răspundere** şi **sacrificiu.** Or, tocmai aceste două atribute i-au lipsit pe deplin, purtându-l pe panta compromisurilor, dezonoarei şi trădării.

III) Personagiile politice româneşti în străinătate.

Dela început trebue să precizăm că aceste personagii de prim plan, diplomaţi de carieră sau politicieni de înalt nivel, au fost total **lipsiţi de sens politic** şi de **patriotism luminat.** Făceau politică şi îşi iubeau ţara fără'ndoială, dar erau incapabili să se confunde cu adâncul simţirei româneşti.

Pare ciudată o asemenea afirmaţie, dar acesta-i adevărul. **Sensul politic just** nu are nimic de-aface cu funcţia pe care o deţine cineva şi nici cu ideologia pe care o serveşte. Nu-i vorba nici de cunoştinţe teoretice, nici de voinţă în aplicarea unei politici. Nu este, cu atât mai puţin accepţia unui oportunism personal sau a unui pragmatism de circumstanţă.

Sensul politic la individ este forţa de **interpretare justă** a evenimentelor şi **puterea de sintetizare a esenţelor** care învăluie actul sau momentul istoric. E o **simţire lăuntrică** care duce individul la distincţia dintre bine şi rău, util şi neutil, important sau neimportant în clipă. Or, forţa de apreciere la acest nivel, nu este în niciun caz privilegiul celor ce deţin funcţii înalte sau o parcelă din răspunderea politică a vreunui partid. Unii, într'adevăr, o pot avea această forţă, alţii nu. Şi aici este toată drama, deoarece infim e numărul celor ce-şi recunosc lipsa sensului politic, ascunzându-se într'o tăcere decentă. Cei mai mulţi vor să impună opinii ce-i depăşesc, sau pe care nu le-au înţeles. Atitudini dăunatoare sau adaptări incompatibile cu simţământul naţional.

Patriotismul luminat, la rândul lui, depăşeşte sentimentul patriotic al mândriei de neam. Iubirea de ţară în abstract, ca o dogmă înscrisă în om odată cu limba maternă, este o stare de simţire. Ea defineşte tot omul corect structurat sufleteşte, care se intitulează el însuşi patriot.

Patriotul devine **"luminat"** atunci când, în ciuda evenimentelor care-i pot fi potrivnice sau chiar fatale, ştie să-şi asume şi **responsabilitatea în faţa istoriei.** Se desbracă de orgoliu, preconcepte, interese, punându-se trup şi suflet în slujba naţiunii. Forţa de sacrificiu îi devine temelie, iar răsplata ce aşteaptă stă în salvarea neamului. Astfel, omul cu sens politic şi patriot luminat, se recunoaşte în momentele grele, atunci când atitudinea fermă şi răspunderea personală în faţa evenimentelor par în afara posibilităţilor umane.

In perspectiva acestor definiţii putem deci susţine că personagiile politice de peste hotare —în timpul acelor evenimente apocaliptice pentru naţiune— n'au fost nici patrioţi luminaţi şi nici n'au strălucit printr'un sens politic excepţional. Toţi au acţionat în conformitate cu strategia partidelor istorice respective şi au urmat calea trasată de înaintaşii lor, fără nicio viziune largă a perspectivelor sumbre ce se deschideau naţiunii prin ocuparea ţării de către Sovietici.

In virtutea acestei subordonări psihice viziunei occidentale a conflictului, toţi aveau o încredere oarbă în jocul strategic al Apusenilor şi'n promisiunile lor de restabilire a libertăţilor esenţiale în ţările **"eliberate"** de sub **"jugul dictaturilor"**. Ca urmare logică, considerau Rusia Sovietica un **"Stat democrat"** (în virtutea gândirei conformiste = "dacă aşa spun Aliaţii, aşa trebue să fie..."), iar excesele şi infiltrările masive ale comuniştilor în armătura politico-administrativă a ţării, drept **conscinţe trecătoare** ale războiului care continua.

Pentru ei, esenţialul fusese atins şi depăşit: eliminarea regimului **"fascist"** al lui Antonescu, datorită căruia făcuseră carieră şi faţă de care juraseră să-l servească loial. De-acum aşteptau cu nerăbdare victoria finală, retragerea **"eliberatorilor"**, reorganizarea vechilor partide şi reîmprospătarea privilegiilor. Din modul lor de a judeca lucrurile şi a se comporta, se desprindea o doză masivă de superficialitate, de egoism şi de ignoranţă politică.

Privind în de-aproape starea lor sufletească, declaraţiile lor, contribuţia lor scriitoricească, ai impresia că TOŢI aceşti oameni de frunte ai protipendadei politice româneşti, NICI NU AUZISERĂ de existenţa unei ideologii marxiste, de un imperialism rusesc, de metodele comuniste sau de excesele şi crimele comise în ţară de către trupele ruşesti şi de comuniştii autohtoni...

Gemea întreaga Românie sub cisma şi tancurile ruseşti, iar ei sărbătoreau la Londra şi Paris, sau în alte părţi, PRĂBUŞIREA FRONTULUI ROMÂNESC, **"eliberarea"** ţării, distrugerea **"fascismului"**, reîmplântarea **"democraţiei"** adusă din stepele ruseşti... Pronosticau reîntoarcerea triumfală în ţară... imaginau echipe guvernamentale pe partide, pe coaliţii, pe combine obscure şi interese de clică. NUMAI REALITATEA BANALĂ N'O VEDEAU! Si cu atât mai puţin viitorul Statului şi Naţiunii române, acum când marxismul îşi înfipsese răul în sânul comunităţii naţionale. La atât se reducea sensul politic şi patriotismul luminat al elitelor politice de peste hotare!

Era oare de mirare? Nicidecum! Toţi aceşti corifei trăiau într'o atmosferă aparte, prinşi în mrejele contactelor cu politicienii apuseni. **Se hrăneau fără voie din cerinţele şi aspiraţiile Occidentalilor.** Se lăsau legănaţi de asigurările lenitive ale acestora cu privire la soarta ţării lor. Acceptau cu candoare asigurările **categorice** asupra intenţiilor sovietice în Estul Europei ale aceloraşi Apuseni, necunoscători ai problemelor locale şi entuziaşti admiratori ai Armatei roşii.

In loc să judece prin ei înşişi, în loc să traseze o linie de conduită văzută prin prisma şi interesele naţional-româneşti, EI SE SPRIJINEAU PE CONCLUZIILE CELOR DIN VEST, care, plecând dela premise proprii intereselor lor, nu puteau în niciun caz corespunde nevoilor şi aspiraţiilor româneşti. Aceşti politicieni, inteligenţi şi capabili de altfel, adoptaseră, prin simplu mimetism, nu numai antipatiile, dar până şi simpatiile Occidentalilor, **chiar dacă acestea intrau în contradicţie cu poziţia naţiunei şi Statului român.**

Astfel, ura împotriva Germaniei şi nazismului —care putea fi logică pentru naţiunile apusene în război cu Germania, dar care n'aveau nicio legatură cu problemele româneşti— devenise pentru aceşti diplomaţi şi politicieni români, o a doua natură. Se exprimau cu aceeaşi uşurinţă şi animozitate ca şi Occidentalii, deşi GERMANIA FUSESE ALIATA ŢĂRII ÎNTR'UN RĂZBOI DE SUPRAVIEŢUIRE. Si pericolul permanent pentru noi era constituit de comunismul imperialist rusesc, iar nu de Germania. Nici nu-şi dădeau seama că se îndepartaseră total de realitatea naţională, care nu putea corespunde întocmai celei apusene.

Printr'o introversiune mintală, puneau accentul afecţiunii politice —imitând pe Aliaţi— pe ispravile militare ale armatelor sovietice, pe **"dezrobirea"** ţării de jugul nazist (ceeace nu existase niciodată), pe prăbuşirea regimului antonescian care îşi făcuse datoria de apărător al gliei strămoşeşti.

Acţiunile şi atitudinea lor purtau **stigmatul trădării** faţă de neam şi cel de **supunere oarbă** faţa de interesele apusene. Văzută în

perspectiva intereselor personale sau de partid, conduita lor putea apărea ca o bună interpretare a evoluţiei evenimentelor şi ca o excelentă luare de poziţie. Dar în contextul de atunci, când ţara avea nevoie de toate energiile pentru a lupta contra flagelului roşu care-i ameninţa existenţa, poziţia acestora constituia lovitura nedemnă a celor fără caracter.

Entuziasmul lor în faţa **"armistiţiului"** perfid, care decidea de soarta ţării, de ocuparea ei, de condamnarea neamului să devină vasalul Rusiei Sovietice, se dovedeşte —în lumina actuală— drept **o inconştienţă de nedescris.** Nu vorbim de trădătorii notorii —tip cei dela BBC sau din alte locuri— care-au ajutat efectiv la prăbuşirea României în braţele comunismului, ci de diferitele personalităţi, numite de regimul Antonescu, în posturi importante şi de răspundere. Acestea puteau fi considerate cel puţin **credincioase unei politici de apărare a neamului** în Cruciada anti-comunistă, chiar dacă nu-l purtau în suflet pe **"câinele roşu".**

Deasemenea, puteau fi consideraţi **cunoscători ai consecinţelor, în cazul unei ocupaţii sovietice,** cum şi oameni de onoare pentru a se păstra pe o poziţie cel puţin de respect pentru soarta ţării, dacă nu de durere şi protest faţă de schimbarea provocată machiavelic de către rege şi partidele istorice.

Or —şi aici se înscrie marea ruşine a acestora— mai toţi au aplaudat evenimentul, ca şi când era vorba de o victorie naţională. Apoi, mai toţi au trecut, cu arme şi bagaje, în tabăra învingătorilor, adică a celor ce le distruseseră ţara şi viitorul.

Când mai târziu şi-au dat seama de indiferenţa sau neputinţa Occidentalilor de a le da satisfacţiile sperate, când au înţeles că **"eliberarea"** de sub **"jugul fascist"**, nu era decât căderea definitivă sub **"jugul comunist"**, era prea târziu pentru a mai putea reacţiona. Trecuseră prea multe luni dela transformarea instituţională a Statului român. **Totul era deja în mâinile comuniştilor.**

Incercările lor anemice nu mai puteau schimba nimic. Erau mai mult strigate de furie, decât proteste patriotice. Cui să se adreseze şi

în numele cui să ridice obiecţiuni? Prin atitudinea lor iresponsabilă îşi alienaseră orice credit moral în rândurile Românilor, iar aceia cărora puteau să se plângă, erau tocmai cei care-i induseseră în eroare. Situaţie inextricabilă... Fuseseră înşelaţi pe toate tablourile. Perspectivele de conducere şi dominare a României dispăruseră ca prin farmec. Se găseau din nou **"în opoziţie"**. Mai mult chiar, **"în exil permanent"**, fără nicio posibilitate de recuperare imediată.

Incapabili de măsuri radicale şi de atitudini ferme, au continuat să joace cartea Occidentului, deci şi a Uniunii Sovietice, aliata prea stimată a aceluiaş Apus şi duşman de moarte al neamului lor.

In plus, nu se puteau dezavua pe ei înşişi, întreprinzând o acţiune fermă, categorică, împotriva unei situaţii provocată tot de ei. Apoi, în forul lor interior, sperau că, mai curând sau mai târziu, lucrurile se vor schimba, realizându-se mult aşteptata **"eliberare"**, care le-ar permite să apară drept "SINGURII CLAR-VĂZĂTORI ŞI PATRIOŢI"... Cei ce mai sunt în viaţă aşteaptă şi azi această întorsătură.

Nu înţeleseseră nimic, absolut nimic, din drama românească şi nici din mentalitatea Apusenilor. Pentru ei catastrofa ocupării României fusese un simplu epizod de parcurs, iar reticenţele Apusului de a impune Moscovei o retragere imediată din ţările ocupate erau simple măsuri dilatorii.

Urmăreau interesele lor centrifuge, pe care le camuflau sub fel şi chip de argumente incompatibile cu atitudinea oricărui om responsabil faţă de naţiune.

Domnea peste tot —în ţară şi'n străinătate— **o inconştienţă** rar întâlnită în diplomaţie sau în rândurile oamenilor politici. Căci nu poate fi numit altfel faptul de a considera **"eliberare"** prăbuşirea ţării printr'un armistiţiu josnic, de a privi soldaţii ruşi ca pe nişte **"aliaţi"** ai neamului românesc, şi de a prăznui cu banchete cea mai tristă zi din istoria modernă a României.

CAUZELE ACESTEI OPACITĂŢI GENERALE

Dacă privim în de-aproape situaţia psihologică din România determinată în epoca premergătoare lui 23 August, de

— stabilirea unui sistem forte de colaborare anti-sovietică cu Germanii,

— susţinerea unui război lung şi greu,

— o retragere nefericită şi

— ameninţarea unei invazii sovietice ce se desena la orizont,

constatăm existenţa a două curente contrare:

Unul pozitiv, stabilit pe judecată sănatoasă şi bun simţ, tinzând spre continuarea efortului general în războiul cu Rusia Sovietică, război considerat, şi pe drept cuvânt, de supravieţuire. **Altul negativ,** stabilit pe interese centrifuge neamului şi pe duşmănii ascunse. Iar din punct de vedere al repartiţiei şi întinderii acestor două curente, situaţia este deasemenea netă şi categorică.

In primul curent găsim imensa majoritate a naţiunii române, a maselor populare, a soldaţilor de pe front, a celor ce pun înaintea oricăror alte argumente dragostea de ţară, mândria naţională şi demnitatea angajamentelor solemne. **In al doilea curent** întâlnim o minoritate totdeauna nemulţumită, mereu în căutare de noi avantagii, indiferentă la soarta ţării din moment ce interesele ei particulare pot fi satisfăcute. Acest curent, deşi în poziţie dominantă în raport cu primul, se consideră totuşi dezavantajat prin faptul de a nu domina întreaga structură politico-administrativă a Statului.

Două psihologii opuse ca sens şi finalitate, dar şi profund diferenţiate ca forţă de acţiune şi influenţă, dat fiind că **deciziile** care schimbă faţa lumii nu sunt luate de masele populare, ci de o mână de oameni bine plasaţi, decişi să-şi atingă scopurile.

In România acelor timpuri atitudinile defetiste au fost extrem de reduse şi sporadice. Un fel de al şaselea simţ împingea poporul să înţeleagă măreţia luptei şi a sacrificiilor ce i se cereau. Din nefericire însă, se crease **o opoziţie tăinuită** care uneltea în ascuns, în intenţia de a răsturna mersul evenimentelor în favoarea aliaţilor occidentali, consideraţi de ei ca cei mai sinceri prieteni ai României.

S'a văzut mai târziu în ce a consistat această **"prietenie sinceră"...** In plus, alături de aceşti **pro-occidentali,** se înscriau şi cei din categoria **pro-sovietici,** cei din **camarila palaciană,** cei din **oculta iudaică** şi cei din **specia jigniţilor** în amorul propriu. Un total relativ restrâns ca număr, dar extrem de puternic ca posibilităţi de acţiune şi influenţă în problemele esenţiale.

Din această cauză când se încearcă explicarea **"Actului dela 23 August 1944", rapiditatea** evenimentelor şi **unanimitatea** creată la nivelul cel mai înalt în jurul acţiunii de sabotare, trebue luată în consideraţie existenţa de lungă dată a acestor categorii **"anti-regimiste".** Realitatea lor acoperită, dar eficientă, precum şi influenţa manifestă în anumite momente, constituesc cauzele opacităţii generale ce ne-a dus la dezastrul din 1944. Printre aceste categorii vom sublinia pe cele a căror activitate a fost cea mai nefastă:

1. Continuarea politicei pro-sovietice a lui N. Titulescu

Poziţia lui N. Titulescu era cunoscută din epoca antebelică, când propovăduia o înţelegere cu URSS şi o apropiere strânsă cu politica exprimată de MOLOTOV.

S'a pus totdeauna întrebarea fără răspuns dacă atitudinea titulesciană avea rădăcini ideologice, sentimentale sau de simplă oportunitate. In orice caz, de orice nuanţă ar fi fost, poziţia deschisă a diplomatului român a adus servicii incontestabile Rusiei Sovietice şi a deschis perspective nebănuite unei întregi pleiade de tineri diplomaţi în căutare de perspective politice şi puncte de sprijin pentru viitor.

O adevarată şcoală pro-sovietică a luat naştere sub egida gândirei titulesciene, considerată în epoca imediat premergătoare războiului ca un **nec plus ultra** al politicei internaţionale româneşti. Nu intră în intenţia noastră de a preciza detalii în această privinţă. Caracterul lucrării de faţă nu permite acest lucru. Ceeace ne interesează este faptul în sine, adică existenţa nefastă a unui grup de emuli ai lui N. Titulescu în chiar inima Ministerului de Externe şi rolul pe care l-au jucat în evenimentele care-au provocat şi trădarea şi capitularea fără condiţii.

La epoca sa, cazul lui N. Titulescu a fost o excepţie în gândirea politică românească. In afară de indivizii direct ataşaţi doctrinei marxiste, niciun politician român n'ar fi susţinut o apropiere sau o înţelegere diplomatică cu URSS. Pretenţiile sovietice asupra Basarabiei şi metodele subversive de penetraţie în masele româneşti erau prea bine cunoscute. Pentru neamul românesc, şi implicit pentru cei angrenaţi în politică, Rusia Sovietică constituia primejdia permanentă şi duşmanul implacabil al existenţei naţionale.

Chiar şi politicenii consideraţi de stânga, ca dr. Lupu, spre exemplu, aveau reticenţe categorice când era vorba de apropieri, înţelegeri sau pacte cu uriaşa vecină din Răsărit.

Singurul care s'a lăset încântat de farmecul argumentelor moscovite a fost N. Titulescu. Pentru el o înţelegere sub formă de **"pact de neagresiune"** sau chiar **"pact de prietenie"** între România şi URSS, constituia ultima expresie a artei diplomatice. Ar fi fost aşa DACĂ, într'un astfel de acord, una din clauze ar fi precizat **"recunoaşterea Basarabiei ca pământ românesc şi renunţarea URSS-ului de a revendica această provincie românească"**. Or, concepţia titulesciană în această materie nu depăşea stadiul unui simplu **"aranjament de bună vecinătate"**, care lasa deschisă orice revendicare sau agresiune ulterioară din partea Rusiei Sovietice.

Această viziune simplistă şi extrem de primejdioasă pentru viitorul Statului român, s'a infiltrat în rândurile tinerilor diplomaţi, stabilind un adevărat curent pro-sovietic, chiar dacă se intitula eufemistic **"clar-văzător"**, **"pragmatic"** sau **"de viitor"**. Orice denumire şi-ar fi dat, fondul rămânea acelaş: curent de înţelegere cu URSS fără precizare de garanţie care să pună în mod contractual la adapost frontierele României.

Din păcate, aceşti continuatori ai opiniei lui N. Titulescu, deşi puţin numeroşi în rândurile diplomaţiei române, ajunseseră să deţină posturi-chei în Minister, cu posibilităţi unice de a influenţa, atât desfăşurarea oricăror negocieri de ordin diplomatic cât şi opinia publică. Şi, bine'nţeles, nu s'au dat în lături să pună în aplicare această influenţă, cu subtilitate şi statornicie, pentru a provoca schimbarea tendinţei naturale anti-sovietice în favoarea predispoziţiilor lor personale pro-sovietice.

Stimulaţi de victoriile ruseşti şi de perspectivele ce li se deschideau, au fost printre cei mai zeloşi propagatori ai loviturei dela 23 August şi ai tratativelor de mântuială, măsluite, care-au dus la acceptarea unei capitulări stupide.

2. Camarila palaciană

In jurul regelui dăinuia în permanenţă o gama întreagă de personagii, al căror rol era de o varietate infinită. Consilieri, funcţionari administrativi, însărcinaţi cu misiuni, ofiţeri, colegi de promoţie, etc.

Toţi aceştia constituiau o faună multicoloră şi ipocrită, ale căror interese nu coincideau mai niciodată. Fiecare, individual sau pe grupuri de afinităţi sau scopuri, urmăreau traiectoria lui proprie. Intre aceşti indivizi existau tensiuni constante, hărţuieli şi uneori, lupte intestine pentru prioritate.

Totul era o chestiune de dibăcie, de intrigă şi alte asemenea atitudini mondene care, în lumea majorităţii naţionale ar fi fost considerate drept lipsă de caracter şi josnicie. In lumea aleasă a protipendadei palaciene neajunsurile iscate de ostilităţile permanente constituiau excitantul indispensabil unor existenţe **"sacrificate"**, puse toate în slujba coroanei... Aceasta-i latura anecdotică!

In realitate, cu toţii formau o castă, stratificată deasupra configuraţiei socio-politice existente, a cărei funcţie trebuia să formeze şi **"legătură"** şi **"tampon"** între rege şi naţiune. Legătura ar fi însemnat, logic, **informarea lucidă şi permanentă** a regelui de ceeace se petrece în ţară = de evenimente, entuziasme şi nemulţumiri, tendinţe politice şi pericole latente, dându-i-se sugestii de cum sa privească, să judece şi să rezolve problemele naţionale. Totul în perfectă armonie cu aspiraţiile poporului şi interesele superioare ale Statului. Tamponul ar fi însemnat şi el o **filtrare permanentă** a încercărilor de a se influenţa coroana sub un anumit aspect, într'o anumită direcţie. Deci, prin loialitate şi sinceritate, pavăză efectivă pentru a se descoperi încercările de deviere a deciziilor regale. Aceasta-i latura idealizată!

Realitatea era însă exact contrară. Pătura socială, structurată în jurul regelui şi a coroanei, **era în fapt o mafie de profitori.** Pentru ei, interesele personale, poziţia lor intermediară plină de

posibilităţi şi păstrarea stato-quo-ului existent alcătuia unica existenţă obiectivă în mijlocul societaţii naţionale. Până şi coroana era privită prin prisma propriilor scopuri! Dacă, întâmplător, apărea vreo eventualitate de distorsiune între scopurile lor şi ale naţiunii, toate eforturile erau dirijate asupra coroanei pentru a o determina să schimbe cursul firesc al lucrurilor în favoarea lor.

Pătură parazitară, urmărind finalităţi centrifuge interesului naţional, constituia o clica de curteni aroganţi şi detestabili. Dar influenţa lor era neîndoielnică. Şi această influenţă era cu atât mai primejdioasă cu cât combinaţiile ascunse cu diferite oculte, sau relaţiile de prietenie, de afaceri sau sentimentale cu membrii comunităţii iudaice, aduceau în actul de influenţare a regelui aspecte, interese şi aspiraţii excentrice voinţei naţionale.

Această camarilă palaciană, ale cărei grupe de interese şi influenţă se detestau reciproc, aveau un punct de înţelegere şi unitate de vederi. Sub semnul acestui punct se realiza totdeauna unirea în gând şi uniformizarea în fapte. Atunci când le era ameninţată dăinuirea parazitară, toţi cădeau de acord pentru a zdrobi, prin orice mijloace, forma antagonică sau ameninţarea virtuală.

Sub această înrâurire, camarila s'a opus tuturor încercărilor de esenţă naţionalistă, spiritualistă sau pur şi simplu românească. Vedea instinctiv, în astfel de tentative, o umbră de pericol pentru viitorul ei. Tot ce voia să impună o disciplină morală, o reîmprospătare a moravurilor, o reclasificare a civismului, o revizuire a valorilor umane, devenea în ochii camarilei suspect, reacţionar, anti-progresist... Intr'un cuvânt, devenea **fiara** ce trebuia abătută. Pentru existenţa şi acţiunile ei exclusiviste era nevoie de libertate anarhică, de indisciplină administrativă, de haos politic, de imoralitate publică. Tot ce putea contrazice o asemenea situaţie decadentă, devenea indezirabil; constituia un caz de alarmă, motiv de coaliţie şi acţiune implacabilă.

In aceste condiţii, nu ne mai surprinde atitudinea camarilei în ultimele luni ale războiului, în preziua trădării şi după capitulare.

Paralelismul de intenţii cu celelalte forţe antinaţionale şi simultaneitatea intervenţiilor pe lângă rege, dovedesc o înţelegere prealabilă —şi poate de lungă durată— asupra **"necesităţii"** de a fi răsturnat regimul în viguare. Măsura hotărîtoare a loviturei de Stat din 23 August 1944 luată de rege n'a fost un act spontan, rezultat al unui capriciu de moment. Pregătirea spirituală a monarhului a durat un oarecare răstimp, influenţa camarilei a fost determinantă.

E adevărat, regimul antonescian nu fusese tandru cu nimeni. Nici cu partidele, nici cu ocultele, nici cu camarila. Aceasta, în tăcerea-i duşmănoasă, nu visa decât să-şi ia revanşa. şi când ocazia s'a ivit, n'a fost cea mai puţin activă. Proximitatea regelui, evenimentele dezastroase ale retragerei din Rusia, victoriile aliate pe alte fronturi, erau tot atâtea argumente pentru a realiza o răsturnare totală a atitudinei regale. Mijloacele de convingere nu lipseau. Şi slaba forţă de caracter a regelui nu putea rezista fineţei şi ingeniozităţii celor care-l înconjurau.

Deaceea putem afirma că printre cauzele principale care-au provocat opacitatea generală a responsabililor de atunci, se înscrie şi această camarilă palaciană, atât de nefastă în existenţa Statului român.

3. Dorinţa de revanşe a cercurilor politice

Odată cu venirea la putere a regimului antonescian, schimbările introduse în viaţa politică şi democratică a ţării au prins de scurt pe cei ce-şi consacraseră existenţa luptei de partid. Desfiinţarea organizaţiilor politice şi înlocuirea lor printr'un organism unic şi

centralizat, supus unei voinţi (mai niciodata înţelegătoare), punea la grea încercare atât personalităţile de prim rang cât şi cadrele responsabile odinioare şi care, azi, se găseau oarecum **"desmoştenite"**.

In realitate, nu trebuiau să fie atât de revoltate pe cât se arătau în ascuns. Partid diriguitor unic mai existase în România, sub egida regelui Carol II. Numai că atunci, o bună parte din tânguitorii de azi făcuseră parte din celebrul **"Front al Renaşterii Naţionale"** (FRN).

De data aceasta, partidul unic apărea **"totalitar"**, antidemocratic, insuportabil. Mai ales, condus de un general ambiţios şi neîncrezător, ce se baza pe alţi oameni decât ei pentru a domina situaţia. Prin simplul fapt al neexistenţei lor legale, cercurile politice ale partidelor istorice pierduseră orice importanţă şi influenţă. Trăiau într'un fel de letargie, fără a fi total descompuse. In jurul şefilor de filă roiau continuu vechile personalităţi care, la rândul lor, aveau şi ele legături cu elementele fidele din alte părţi.

Desfiinţarea partidelor consista, în definitiv, numai în interdicţia de a ţine întruniri şi'n suprimarea alegerilor parlamentare pe bază de grupuri politice. Dar pentru partidele obişnuite să desfiinţeze ele diferite formaţii politice indezirabile, o astfel de situaţie apăsa greu şi experienţa pe care o trăiau li se părea cumplită. Eliminarea din circuitul vieţii publice le dezechilibrase nu numai organizaţiile, dar însăşi viaţa fiecăruia.

Erau trataţi cu indiferenţă sau suspiciune. Tendinţa generală tindea către o restrângere a libertăţilor şi o redisciplinare a comportamentului. Reintegrarea într'un nou ciclu de gândire şi conduită, ridica probleme spinoase. Foarte adesea adaptarea individului întâlnea dificultăţi pe care nu le putea trece sau pe care nu le putea accepta. De unde o aversiune crescândă împotriva regimului şi a **"conducătorului"**.

Toată acea multiplicitate de combine, aranjamente, afaceri, sinecuri, care caracterizau **"libertatea"** democratică, şi'n fond,

existenţa partidelor, se găseau puse la index, considerate dăunătoare evoluţiei statale. Era o adevarată scoatere din existenţă, chiar dacă regimul făcea apel uneori la experienţa sau greutatea naţională a unuia sau altuia dintre căpetenii. Fără nicio îndoială, era un omagiu măgulitor, dar incapabil să stingă nemulţumirea ce mocnea în adâncul fiinţei. Nu se poate abandona cu uşurinţă un trecut de glorie în favoarea unui regim care-ţi reneagă şi-ţi interzice totul; care te dispreţuieşte şi încearcă să-ţi impună o alta viziune a veiţii sociale.

Pentru membrii activi ai partidelor istorice, deprinşi cu atmosfera haotica a epocilor precedente, în care talentele lor particulare şi demagogia jucau un rol de frunte, sobrietatea şi interdicţiile regimului apăreau ca nişte măsuri aberante, contra cărora trebue să lupţi. Nemulţumirea personală s'a transformat în **resentiment,** iar animozitatea politică în **ură.** Din acel moment, între **"opoziţia"** radiată din câmpul politic şi regimul antonescian s'a stabilit o dicotomie radicală, menită să devină o înfruntare fără limite, disimulată şi perfidă.

Dorinţa de a vedea acest regim înfrânt devenise obsesia tuturor foştilor politicieni **"puşi de-o parte",** provocând în sufletul lor o desprindere din ce în ce mai accelerată de tot ce putea trece drept realizare a guvernului antonescian. In mintea şi sufletul acestor **"dispreţuiţi"** războiul din Răsărit NU ERA RĂZBOIUL LOR. Era acţiunea generalului Antonescu care, indirect, punea România în conflict cu **"scumpele"** democraţii occidentale. Or, acest lucru nu putea fi admis de mentalitatea politicienilor demo-liberali români.

Patriotismul lor mergea până la opoziţia dintre interesele ţării şi cele ale democraţiei. Acestea din urmă trebuiau să primeze, deoarece —conform convingerii generale în mijlocul acestor grupări—scopurile superioare ale Naţiunei erau direct legate de finalitatea idealizată a ideologiei şi'n special de năzuinţele democraţiilor apusene. Nici nu le trecea prin minte c'ar fi putut exista **nepotriviri şi antiteze** între aspiraţiile naţiunei române şi ale democraţiilor occidentale...

Confuzie nefericită, dar profund înrădăcinată care, în conflictul latent dintre politicienii democraţi şi regimul antonescian, a devenit **mijloc de apropiere** a tuturor nemulţumiţilor şi **justificare** a acţiunilor de sabotaj întreprinse. Numai astfel se explică uşurinţa cu care au acceptat trădarea eforturilor naţionale şi prezenţa sovietică pe teritoriul românesc.

Prin consimţirea acestor doua acţiuni, ei nu vedeau decât posibilitatea eliminării unui regim care le pusese beţe'n roate, îndepărtându-i din viaţa publică. Consecinţele li se păreau minime, convinşi că organizaţiile congenere din Apus nu vor permite Sovieticilor să impună norma socialistă într'o ţară **"democrată"** ca România. Deci, riscurile păreau studiate şi limitate.

Dorinţa de revanşă era mai mare chiar decât instinctul de conservare. In trei ani de zile această dorinţă avusese timpul să se stratifice în subconştientul protagoniştilor, să devină o adevărată obsesie. Raporturile cu Aliaţii apuseni luaseră şi ele dimensiuni ce, în mod normal, puteau fi calificate de **"infidelitate"**, dacă nu direct de **"conspiraţie"** faţă de regim şi ţară.

Pentru a înţelege semnificaţia justă a acestor termeni nu trebue uitat faptul că România se găsea în război cu **"Aliaţii"** occidentali şi că toate informaţiile primite dela politicienii români, aceştia le treceau imediat **"aliaţilor lor sovietici"**, care puteau astfel dirija fie ofensivele, fie tratativele, în cunoştinţă de cauză.

Să nu fim deci miraţi dacă inconştienţa marilor noştri patrioţi democraţi a luat proporţii de adevărată trădare, în ultima faza a războiului. In plus, prin perseverenta lor dorinţă de revanşă, au creat în rândurile partizanilor respectivi acea stare de opacitate generală care a azvârlit în cursa mortală a colaborării cu elementele comuniste, o pleiadă întreagă de tineri democraţi. In perioada premergătoare lui 23 August şi'n timpul acestui eveniment dramatic, consfătuirile şi participările active întru minarea regimului dintre forţele tineretului democrat şi agenţii comunismului au luat proporţii de subversiune armată. Faptele sunt bine cunoscute azi.

Deaceea putem afirma că al treilea element de descumpănire psihologică şi de generalizare a inconştienţei vindicative în anumite cercuri, au fost personalităţile politice demo-liberale răscolite de dorinţa de revanşă cu orice preţ.

* * *

Recapitulând cele trei cauze principale ale opacităţii generale —politica pro-sovietica a emulilor lui N. Titulescu, camarila palaciană şi cercurile demo-liberale— se poate înţelege cu mai multă uşurinţă urmarea logică a tratativelor dela Cairo şi a ordinelor date unităţilor de pe front. **Amândoua acţiunile au iz de trădare.** Prima, prin acceptarea unor condiţii inadmisibile şi înjositoare, când se putea obţine un armistiţiu onorabil - a doua, prin ordinul de predare a unei armate conştiente şi plină de elan combativ.

Or, cei care duceau tratative pentru stabilirea condiţiilor de armistiţiu erau membri ai partidelor demo-liberale şi adepţi ai politicei titulesciene, deci decişi să nu piardă ocazia de a schimba situaţia în sensul dorit. Iar cei care aveau răspundere pe front, în cap cu gen. Racoviţă, erau elementele de încredere ale camarilei palaciene şi roboţii de serviciu ai dorinţelor regale.

Toţi aceşti **responsabili,** condiţionaţi prin apartenenţa lor la anumite clici, erau incapabili să intuiască măcar existenţa şi valoarea unor interese naţionale superioare, determinante în procesul istoric ce trebuia rezolvat. Interesele particulare pe care le serveau cereau încetarea ostilităţilor, răsturnarea regimului şi stabilirea de raporturi cu Rusia Sovietica, CHIAR IN DETRIMENTUL STATULUI ROMÂN ŞI ÎMPOTRIVA VOINŢEI NAŢIONALE...

Modul de a trata situaţia şi măsurile impuse de către o mână de indivizi, dovedesc **o voinţă şi o înţelegere premergătoare** în sensul de a sluji interese excentrice. Astfel, ACTUL DELA 23 AUGUST 1944 nu poate fi considerat ca desnodământul unei situaţii desperate, ci urmarea unei trădări colective, pregătită din vreme.

SEMNIFICAŢIA CONSTITUŢIONALĂ ŞI URMĂRILE LUI 23 AUGUST 1944

Dela sfârşitul războiului şi până în clipa de faţă, partidele democrate n'au încetat să proclame Actul dela 23 August 1944, drept cel mai important act politic, cu rezonanţe istorice. Confirmarea participării lor şi a regelui la împlinirea acestui act a devenit aproape o obsesie, ca şi cum de ea a depins victoria neamului şi trecerea lui într'o faza de libertate, prosperitate şi fericire...

Când se văd rezultatele tragice pentru naţiune ale acelui act infam, devin penibile afirmaţiile şi mărturisirile celor ce au luat parte la realizarea lui, sau a celor ce-l susţin, fără să privească cruda şi mizerabila realitate pe care au provocat-o. Rămâi uluit în faţa unei asemenea inconştienţe! Ca exemplu vom da **"declaraţia"** Dlui Alexandru MICLE, membru PNŢ, refugiat recent în Occident, care spune textual: **"Reuşita lui atât de perfectă se datoreşte faptului că la momentul cel mai critic al Poporului Român, care se găsea în plin război, cu armata hitleristă în ţară... In frunte cu M.S. Regele Mihai I, cu marele patriot Iuliu Maniu, şi cu toţi ceilalţi patrioţi români, ei au faurit actul de la 23 August 1944 şi au format primul guvern de eliberare de sub dominaţia hitlerista, impusă cu forţa Poporului Român..."** (ziarul "DREPTATEA", New York, Mai-Iunie 1982, articolul Pentru unitate naţională).

Iar în numarul din August-Septembrie 1983, al aceleaşi publicaţii, găsim următoarele: **"Actul de la 23 August 1944 a fost o**

mare realizare politică a lui Iuliu Maniu şi a Partidului Naţional Ţărănist - PNT..." Iar în altă parte a articolului se precizează: "**Ca să oblige pe ruşi să discute şi accepte armistiţiul cerut de români, geniul politic a lui Maniu a recomandat M.S. Regelui să declare unilateral armistiţiul şi să includă în comisia de tratative pe reprezentanţii Partidului Comunist Român, ceeace Regele a şi făcut...**" (articolul In apararea Partidului Naţional Ţărănist).

Mărturisiri de acest gen ale partizanilor partidelor istorice de odinioară, sunt numeroase în presa exilului. Dar să afirme că "Maniu a recomandat M S Regelui să declare unilateral armistiţiul" pentru "ca să oblige pe ruşi" să accepte acel armistiţiu, depăşeşte orice se poate spune despre **prostia umană!** Nu se cunoaşte în dreptul ginţilor, de când există conflicte şi armistiţii, un caz similar în care cel ameninţat de înfrângere să nu apere "**cu ghuiarele şi cu dinţii**" slabele lui posibilităţi de a pierde cât mai puţin. Nu accepţi un armistiţiu nediscutat, ne acceptat de ambele părţi, nesemnat. A declara unilateral armistiţiul este o aberaţie de neconceput. Faptul constitue o capitulare necerută şi neimpusă, iar nu un acord. Adversarul nu poate fi angajat de o decizie care nu-l priveşte direct.

Cu astfel de argumente nu se apără nici Partidul Naţional Ţărănist, nici Iuliu Maniu, nici regele. Din contră, se face dovada incapacităţi politice a celor care au săvârşit o asemenea nerozie.

Nu avem intenţia să analizăm asemenea mărturisiri de credinţă, împănate de neadevăruri şi de aberăţii. Le dăm numai ca exemplu de felul cum gândesc cei care au adus pacostea marxistă în ţară şi n'au reuşit încă să intuiască vinovăţiile ce-i apasă. Vorbesc de "**elibarare**"(!), de "**patriotism**" (!!), de "**dominaţie hitleristă**" (!!!), pentru a motiva o decizie luată în ciuda bunului simţ şi a adevăratului patriotism, care nu permite lovituri de stat capabile să pună naţiunea întreagă la cheremul celui mai feroce duşman al ei. Aceasta nu e "**eliberare**" şi cu atât mai puţin dragoste de patrie. E pur şi simplu, nestatornicie caracterială şi iresponsabilitate politică.

Oricum s'ar încerca să se motiveze schimbarea violentă dela 23 August, nu pot fi ascunse tragicele consecinţe **neprevăzute** (oare?) de marii strategi ai **"Actului"**, şi nici anumite **realităţi legale** care pun în poziţie anti-constituţională tot ce s'a putut decide şi face în acel moment şi de atunci până astăzi.

Deja, **arestarea Şefului de Guvern** şi Şef responsabil al Armatei, în însăşi incinta Palatului Regal şi din ordinul regelui, era un act neobişnuit, contrar oricăror reguli constituţionale. Era dovada unei deficienţe de judecată şi de interpretare a Constituţiei; de încălcare a ei. Regele avea alte mijloace legale pentru a impune anumite măsuri de comportament sau de schimbare politică.

Apoi, **tratativele secrete duse cu emisarii comunişti** (Bodnaraş şi Pătraşcanu) şi cu representanţii partidelor desfiinţate, fără ştirea celui care avea răspunderea oficială a guvernului şi războiului, punea pe regele Mihai în poziţie de vulgar complotist împotriva propriilor decizii. Nu există text de constituţie care să permită regelui conciliabule secrete cu reprezentanţii inamicului, pentru a decide de soarta Şefului de Guvern pe care el însuşi, ca rege, l-a investit cu raspunderea executivă!

Era o situaţie absurdă, chiar monstruoasă! Arestarea lui Antonescu fără ca, în prealabil, funcţiile oficiale şi de mare răspundere ale celui vizat să fi fost anulate printr'un decret, constitue o **încălcare flagrantă a Constituţiei.** O încălcare cu atât mai gravă cu cât situaţia politică internaţională, şi cea de pe front, punea România **într'o dilemă inconfundibilă.**

Regele învestise pe Antonescu cu puteri discreţionare pentru continuarea —până la victorie— a unui război considerat de întregul neam (plus cei ce au complotat) drept o "CRUCIADĂ". Şi această cruciadă era dusă de peste trei ani în colaborare şi frăţietate de arme cu armatele germane (chiar dacă ele erau naziste). Or, aceste armate **"naziste"** nu intraseră cu forţa, ca **"trupe de ocupaţie"**, ci pentrucă **fuseseră solicitate de Guvernul român.** DECI DE REGE! Devine dementă afirmaţia acestor foşti **complotişti** şi colaboratori ai Sovieticilor când afirmă fără ruşine

că România era **"ocupată de hitlerişti"** sau când susţin existenţa unei **"dominaţii impusă cu forţa poporului român"**. In realitate, **"eliberarea"** complotată de ei a fost o adevărată prăbuşire sub DOMINAŢIA EFECTIVĂ A RUSIEI SOVIETICE.

In altă ordine de idei, ordinul de încetare a apărării teritoriului naţional FĂRĂ semnarea unui armistiţiu prealabil considerat demn şi neumilitor, constitue O ADEVĂRATĂ TRĂDARE a armatei şi a sarcinei supreme ce revenea regelui. Nu există text constituţional care să permită o asemenea anomalie. Textul oficial al armistiţiului a fost semnat TREI SĂPTĂMĂNI MAI TĂRZIU, când Sovietici puseseră stăpânire pe întreaga Românie şi plasaseră deja oamenii lor în locurile cheie. In virtutea cărui drept regele a acceptat o asemenea soluţie ale cărei urmări apasă şi azi asupra întregului neam?

Acolo unde regele şi sfetnicii lui n'au fost capabili să întrevadă primejdia şi nelegalul, consecinţele nu puteau fi decât cele pe care le ştim cu toţii. Intrarea şi comportamentul trupelor sovietice în România n'au fost cele ale unor trupe ce semnaseră o înţelegere. S'au comportat ca într'o ţară cucerită, ce nu putea fi respectată. Aveau motive plauzibile să facă altfel? Nicidecum! Nu întâmpinaseră nicio rezistenţă pe linia frontului. Nu li se vorbise de niciun armistiţiu. Aceste trupe intrau în ofensivă într'o ţară înfrântă care se predă. Era rezultatul uneia dintre cele mai lamentabile prostii politice pusă în aplicare —şi susţinută până azi— de politicienii democraţi.

Constituţia însăşi aducea confirmarea că actele comise în acea vreme de către rege, consilierii săi şi proeminenţele politice democrate ce şi-au luat răspunderea în acele circumstanţe, au fost şi rămân în istorie ca anti-constituţionale. Legea fundamentală a unui Stat este sintetică. Cuprinde într'un numar restrâns de articole esenţa permisiunilor şi a împiedecărilor de care trebue să ţină seama toate organele statale, organismele vitale şi întreaga naţiune. Şi nu există posibilitate de derogare, aplicându-se **stricto sensu** până la instanţa supremă a executivului, până la rege.

In cazul de la 23 August 1944, a fost **un abuz de putere calificat,** la cel mai înalt nivel. Deaceea, consecinţele se înscriu la pasivul celor ce au avut o răspundere oarecare în săvârşirea acţiunii = oameni politici, ofiţeri superiori, funcţionari ai Ministerului de externe şi rege, cu consilierii săi.

Dealtfel, din clipa intrării trupelor sovietice pe teritoriul naţional, naţiunea română **nu mai avea guvern independent** şi **nici rege liber, suveran.** Independenţa există când nu primeşti directive decât dela organismul superior prevăzut prin constituţie sau altă lege. In România de după 23 August, nu mai era cazul, dat fiind că deciziile guvernamentale trebuiau să primească AVIZUL favorabil al autorităţilor de ocupaţie. Tot aşa, suveranitatea este deplină când teritoriul nu se găseşte sub stăpânire străină. Or, nici această ipoteză nu stătea în picioare. Rege şi Guvern se găseau la cheremul Kremlinului. ROMÂNIA ERA O ŢARĂ OCUPATĂ şi condusă —direct sau indirect— de o autoritate străină ţării şi legilor ei.

Atât **guvernele gen. Sănătescu** (23.8.1944 - 3.11.1944 şi 4.11.1944 - 5.12.1944), cât şi **guvernul gen. Rădescu** (6.12.1944 - 5.3.1945) n'au corespuns momentului. Cu toată prezenţa marilor personalităţi politice democrate, evoluţia forţată către comunizarea echipelor guvernamentale se desfăşura întocmai planului decis la Moscova.

Mai întâi, intră Lucreţiu Pătrăşcanu (primul guvern Sănătescu). Apoi, Lucreţiu Pătrăşcanu şi Petru Groza (al doilea guvern Sănătescu). In fine, Lucreţiu Pătrăşcanu, Petru Groza, Teohari Georgescu şi Romulus Zăroni (guvernul Rădescu), pentruca, la 6 Martie 1945 - mai puţin de un an dela **"eliberarea democratică"** guvernul României să devină pe de-a'ntregul comunist.

Au intervenit oare celebrele **"prerogative regale constituţionale"** pentru a frâna aceste impuneri venite din afară? Nicidecum! Aceste prerogative nu mai aveau nicio forţă din clipa în care trupele ruseşti invadaseră ţara. După cum este o stupizenie să se susţină că **"ocupaţia"** rusă —şi deci martiriul neamului românesc— începe la 6 Martie 1945. Dar între această dată şi 23 August 1944, adică

ŞASE LUNI ŞI JUMĂTATE, unde se găseau Ruşii? Nu erau toţi în ţară? Nu se comportau oare cu aceeaşi brutalitate faţă de neam şi cu aceeaşi desinvoltură faţă de rege? Intre aceste două date n'au fost crime, furturi, violuri, deportări şi trimiteri în lagăre şi închisori?

La 6 Martie 1945 —trebue să se recunoască de toată lumea— s'a împlinit sorocul neprevăzătorilor democraţi şi nimic mai mult. După ce-au ajutat să intre Sovieticii în ţară şi să se instaleze după voia lor, au fost pur şi simplu puşi pe linia moartă, trecuţi în rândul poporului asuprit. Numai că aceşti democraţi, politicieni şi profitori, îşi meritau soarta pe care ei şi-o pregătiseră.

Cu atât mai ne la locul ei este afirmaţia celor care pretind că suferinţa neamului trebue socotită începând cu 31 Decembrie 1947, când regele a renunţat la tron. E o copilărie susţinerea unei vieţi normale şi fericite până la 30.12.1947. Această dată a marcat prăbuşirea monarhiei în România, iar nu sfârşitul forţat al unor prerogative constituţionale care nu mai aveau nicio vigoare şi nicio capacitate din clipa semnarii acelui ordin de încetare a focului fără existenţa unui armistiţiu legal, negociat cu inteligenţă şi semnat în toată regulă.

Autoritatea, precum şi hotărîrile guvernamentale, treceau prin decizia Comandamentului rusesc, specie de instituţie paralelă, curea de transmisie a rezoluţiilor luate la Moscova. Nimeni nu putea spune o vorbă care să nu convina Sovieticilor. Nimeni nu putea stabili o normă, fără consimţământul venit din afară.

Celebra **coaliţie a partidelor democrate,** sub denumirea **"Blocul Naţional Democrat"**, din 20 Iunie 1944, aşa zis fundament al unei **"înnoiri"** în viaţa politica a României, n'a servit decât forţelor comuniste să pătrundă progresiv în echipele guvernamentale. Apoi, să provoace acel 6 Martie 1945, când înşelătoria forţelor **"progresiste"** ale PCR-ului, treptată şi nuanţată, a devenit realitate de dimensiuni incontrolabile. De-acum, partidele istorice puteau protesta cât voiau; politicienii care provocaseră modificarea radicală, puteau obiecta cu vehemenţă nerespectarea **"acordului"**...

Contestaţiile lor erau vane. Ucenicii vrăjitori descătuşaseră un proces ireversibil. Ţara nu mai era liberă. Constituţia devenise un petec de hâtie. Prerogativele regelui, o amintire istorică. Iar partidele democrate şi politicienii respectivi, structuri informe la discreţia unei dictaturi incipiente, dar implacabilă.

Chiar dacă, în urma atâtor sălbatece schimbări de autoritate şi scopuri, s'au desmeticit şi au încercat o reacţiune, gestul lor era tardiv. Le-a fost imposibil să reia conducerea guvernului din ghiarele comuniştilor.

Dece oare acest desnodământ când, după aceşti apologeţi ai actului dela 23 August, totul rămăsese, din punct de vedere legal, ca şi mai inainte? Pentru ei, constituţie, prerogative regale, autoritate guvernamentală, păstrau **in integrum** caracteristicile specifice. Deci, în mod logic, un guvern nu se putea impune prin forţă, iar regele putea interveni pentru a pune lucrurile la punct. Avea Constituţia şi prerogativele de partea lui!...

Adevărul e că toate aceste atribute ale unei suveranităţi neîndoielnice pierduseră orice însemnătate atributivă şi orice valoare realizatorie. Erau simple etichete fără valoare, bune numai pentru a menţine temporar şi pentru nevoia ocupantului anumite uzanţe tradiţionale, oarecum simbolice pentru naţiune.

Toate actele, deciziile şi transformările de după 23 August **au fost impuse de Moscova** - acceptate şi **subscrise de rege şi guvern.** Iar când s'a produs vreo reticenţă oarecare, s'a trecut peste ea şi acţiunea a fost înfăptuită prin ordin kremlinian. Iată numai câteva din aceste procedee semnificative în care nici prerogativele regale, nici Constituţia, n'au putut să impună o altă linie decât cea impusă de Sovietici:

1. **Intrarea în război împotriva Germaniei,** aliata noastră în Cruciada anti-comunistă pentru eliberarea Basarabiei. A fost o atitudine impusă, pe care răspunzatorii democraţi au acceptat-o,

când demnitatea umană cerea o comportare diferită. Prerogativele regale şi bunul simţ n'au avut nici cea mai neînsemnată greutate în balanţa în care apăsa voinţa sovietică.

2. Deşi după capitulare România, intrând în război contra Germaniei, devenise **"aliata"** Rusiei Sovietice, cei peste 150.000 de soldaţi români, făcuţi prizonieri în Moldova, n'au beneficiat de noua poziţie a ţării pentru a fi retrimişi la vatră imediat. Consideraţi ca prizonieri de război, au lâncezit şi au murit cu zecile de mii în lagarele sovietice, fără ca eminenţele politice care benchetuiau cu ocupantul să încerce a pune capăt cât mai repede calvarului lor. Regele, între timp, semna decrete de mobilizare pentru alţi 100.000 de luptători, meniţi să piară pentru Rusia prin munţii Cehoslovaciei...

3. **Impunerea Guvernului Groza.** Ziua de 6 Martie 1945 putea să nu aibă loc în forma care a decis de soarta partidelor şi de viitorul ţării. Faimoasele **"prerogative"** n'au intrat în joc, iar **"Constituţia"** nu şi-a pus la contribuţie impedimentele legale. Nimic n'a oprit mersul politic impus pur şi simplu de Moscova prin intermediul tancurilor şi indiferenţa sa faţă de **"legal"**.

4. **Lichidarea sumară,** prin împuşcare sau moarte lentă în lagarele de concentrare, a tuturor celor consideraţi de Moscova ca inamici intratabili. In primul rând, **legionarii** şi **antonescienii.** Antonescieni care trataseră cu aceeaşi sălbăticie pe legionari, cât fuseseră la cârma ţării. Prerogativele regale, sau chiar numai autoritatea anumitor personalităţi politice, ar fi putut împiedeca, într'un mediu supus legilor şi omeniei, cruzimea acţiunei sau arestarea multoră.

Nimeni n'a îndrăznit să-şi ia o astfel de răspundere. Când protestul lor ar fi putut provoca o oprire în procesul de exterminare sadică ce a caracterizat intrarea Sovieticilor în România şi punerea în aplicare a metodelor comuniste. Dar lipsa de curaj sau bucuria de a vedea dispărând mulţimea aceea de **"concurenţi"** s'a întors contra lor peste puţin timp. Când Groza şi Gheorghiu-Dej n'au mai

avut nevoie de **"frăţietatea"** democraţilor convinşi, aceleaşi măsuri crude s'au abătut şi asupra lor. Lagarele şi închisorile au gemut şi de suferinţele democraţilor. Iar moartea între gratii a izbit şi o serie de personalităţi politice ce luasera parte la trădarea istorică dela 23 August 1944.

Aceste câteva date sunt suficiente pentru a dovedi că **România nu mai era liberă,** nici independentă. Devenise deja o **"Gubernie"** sovietică, chiar daca aparenţele dădeau impresia că regele domneşte şi ca Guvernul decide. Rege şi Guvern erau pur şi simplu **prizonierii** armatelor de ocupaţie. Aceasta era într'adevar o OCUPAŢIE, iar nu cea **"hitleristă"**, prezentată astfel de inconştienţii de atunci şi de acum, care judecă politica numai prin prisma propriilor pasiuni.

In virtutea acestor realităţi susţinem că toate actele, decretele şi acţiunile întreprinse după 23 August 1944 de către rege şi guvernele ce s'au succedat, AU FOST ŞI RĂMÂN NELEGALE ŞI ANTI-CONSTITUŢIONALE.

IDEIA UNUI GUVERN LIBER

In condiţiile politice şi militare din acea epocă, poziţia României devenise ilogică. In euforia pretinsei **"eliberări"**, un amalgam de opinii, convingeri, atitudini, toate axate pe un fenomen comun: Actul dela 23 August. In această vâltoare se ignora însă atât realitatea materială a ocuparii României cât şi turburarea juridică provocată de prezenţa unei autorităţi străine. Fundamentată ideologic diferit de autoritatea legală constituită, coexistenţa momentană a acestor două forme era deja o anomalie. Convingerea că ar putea convieţui la infinit era de-a dreptul o utopie. Ceeace de altfel s'a şi dovedit.

Intre timp, prin însăşi schimbarea fundamentală produsă printr'un proces arbitrar, dăinuia o ruptură între **trecutul recent** legal şi **prezentul** ieşit din ritm şi din lege, în care se suprapuneau autorităţi şi legitimităţi contradictorii. Justificările aduse cădeau toate în afara legii fundamentale, a tradiţiei şi a aspiraţiilor naţionale.

De unde, lipsa de legitimitate. O imperfecţiune dăunătoare care contribuia la carenţa constituţională a autorităţilor zise legale şi la slăbirea relaţiilor executiv-naţiune. Deoarece, dacă **"legalul"** îşi trage întreaga forţă din conformitatea cu legea, **"legitimitatea"** vine din recunoaşterea şi încrederea dată de naţiune organizaţiei statale şi celor care o întrupează. Această capacitate de **a legitima** poate fi considerată drept atributul cel mai important al naţiunii, de care poate face caz oricând şi'n orice circumstanţă.

Soarta naţiunii fusese pecetluită la 23 August. Autoritate guvernamentală şi prerogative regale depindeau de forţa ocupantă. Dar masele naţionale aşteptau o acţiune oarecare —în ţară sau în străinătate— care să le redea speranţe şi căreia să-i recunoască **legitimitatea de reprezentant al lor,** în locul organismelor deficiente care dominau ţara. Această poziţie de aşteptare a naţiunii nu putea fi abandonată fără un efort de realizare.

In România, actul era de neconceput. Dar în afara hotarelor, cineva trebuia să ia iniţiativa înjghebării unui **"Guvern liber",** guvern care sa oglindeasca în istorie **năzuinţa vizibilă** a naţiunii de a fi reprezentată de o forţă reală, independentă şi combativă. Care, în acelaş timp, să constitue **legătura simbolică între trecut şi viitor,** dat fiind că prezentul apărea ca o sinistră farsă.

In istorie avem nenumărate exemple de acest gen, când o personalitate sau o mână de patrioţi au făcut front, reprezentând naţiunea şi aspiraţiile ei, fără sprijinul nici unei forme legale. Recunoaşterea venită dela naţiune, prin intermediul celor din afara graniţelor, era suficientă. Si acţiunile lor purtau mai multă greutate politică şi istorică decât **"representanţa legală"** supusă restricţiilor şi dispoziţiilor primite dela ocupant.

Unul din cele mai ilustre exemple în acea epocă, este structurarea unui **Guvern Francez la Londra,** după ocuparea Franţei de către Germani. Cazul este cu atât mai semnificativ şi grăitor pentru noi, cu cât Franţa nu fusese ocupată în întregime. Jumătate din teritoriu era liber şi un guvern legal şi independent al măreşalului Petain, funcţiona la Vichy.

Privit în adevărata lui lumină —conform normelor internaţionale de drept— Guvernul lui Charles de Gaulle la Londra, era un fel de **"guvern rebel",** ca atâtea altele în ziua de azi. El lupta contra unui guvern francez de sine stătător, constituţional în sensul plin al cuvântului, stabilit pe un teritoriu liber şi bucurându-se de toate prerogativele suveranităţii în zona liberă.

Si totuşi, i s'a recunoscut autoritatea, dreptul la beligeranţă şi dreptul de vieţuire legală. In numele a ce? In numele unei aprobări tacite venită dela miile de Francezi refugiaţi în străinătate şi a celor ce, în zona ocupată, nu se considerau legaţi de autoritatea dela Vichy.

In cazul românesc situaţia era si mai clară, impunând un fel de **obligaţie morală de a face ceva** din cauza celor ce se găseau în afara ocupaţiei sovietice şi a neputinţei de reprezentare corectă a autorităţii executive din ţară:

— **Nu existau zone cu statut diferit.** Intreaga ţară era ocupată de inamicul statornic al neamului, urît de întreaga suflare românească.

— **Nu mai exista nicio autoritate regală.** Nicio prerogativă capabilă de a fi impusă în circuitul interior.

— **Nu mai exista nicio capacitate atributivă** sau decisivă în sfera guvernamentală, fără intervenţia autoritară şi determinantă a ocupantului.

— In plus, **anti-comunismul visceral al întregei naţiuni,** o împingea să acorde dreptul de reprezentare şi acţiune oricărei formaţii semnificative din punct de vedere al rezistenţei şi luptei contra cotropitorilor.

Aşa dar, apariţia unui Guvern în Exil devenea imperativă după 23 August şi după experienţa primelor rezultate cu guvernele Sănătescu, care, în faţa reavoinţei sovietice şi acapararea tuturor posturilor-cheie cu oamenii lor, nu mai aveau nicio posibilitate de acţiune independentă. Trebuia, cu orice preţ şi în orice condiţii, **să se marcheze voinţa naţională de neacceptare a situaţiei,** creată în urma tribulaţiilor secrete dintre rege, partidele politice şi misionarii sovietici.

Prin nefericitele şi nejudecatele decizii luate, onoarea armatei române fusese călcată în picioare. Caz cu atât mai grav cu cât situaţia războiului nu dădea semne de prăbuşire iminentă, iar şeful suprem al acestei armate hotărîte să continue lupta, era însuşi regele. Această onoara trebuia reabilitată cu orice risc.

Sutele de mii de ostaşi ce erau gata să-şi verse sângele pentru apărarea gliei străbune şi care fuseseră obligaţi să depună armele, aveau nevoie de o reîmprospătare morală. Aveau nevoie, căci nimic şi nimeni nu putuse împiedeca strângerea rândurilor a acelor ce aveau conştiinţa răspunderei şi sentimentul onoarei.

Deasemenea, naţiunea umilită în simţirile ei patriotice de cei care, în orbirea lor vindicativă şi puerilă, nu văzuseră nenorocirea ce se va abate asupra ţării prin intrarea trupelor ruseşti, această naţiune **avea nevoie de un punct de sprijin** în care să-şi anine speranţa. In ţara ocupată, cu guverne slabe, acest punct de sprijin era o imposibilitate. Imboldul la rezistenţă contra schimbării impuse de o clică de inconştienţi, nu putea veni decât de peste hotare, din lumea Românilor liberi, din lumea celor ce mai puteau judeca, aprecia şi decide în numele naţiunii.

In sfâşit, prezenţa activă a unui Guvern independent în exil, era **o necesitate istorică,** pentru a se putea pregăti viitorul politic al naţiunii. Totul fiind înghiţit de ideologia acaparatoare a marxismului, între **executivul legal** din ajunul lui 23 August 1944 şi posibilitatea unei **reprezentanţe tot legale** mai mult sau mai puţin îndepărtată, se desena PRĂPASTIA GOLULUI CONSTIŢUTIONAL, în mijlocul căruia se zbăteau neputincioase pretenţiile unor politicieni de anvergură mediocră, ambiţioşi dar incapabili de prevedere istorică.

Golul acesta reprezintă deja azi peste 35 de ani, în care răstimp naţiunea română a trăit calvarul unei situaţii **nelegale** din punct de vedere constituţional şi **nelegitime** din punct de vedere al accepţiei umane.

Traiectoria data neamului românesc de către cei ce domină încă situaţia, poartă stigmatele ocupaţiei samavolnice, transformată în realitate de sine stătătoare prin voinţă exterioară. Adică, o realitate plasmuită, fără nicio legatură profundă în conştiinţa maselor naţionale. Individul suporta autoritatea **"legală"**, dar nu o apreciază şi nici nu o stimează. Ceeace însemnează că această autoritate, acest regim, nu sunt nicidecum **"legitimaţi"**. In România actuală nu încrederea, nu patriotismul, nu substanţa spirituală menţin legăturile dintre populaţie şi regim, ci ÎN MOD EXCLUSIV, TEROAREA. Or teroarea n'a fost niciodata dovadă de legitimitate politică în viaţa naţiunilor.

Deaceea putem afirma că apariţia unui **"Guvern în Exil"**, centrat pe problema luptei anti-sovietice şi anti-regim, ar fi salvat situaţia. Ar fi pus în evidenţă anumite principii şi norme de conduită, devenite nocive prin stabilirea suspectelor relaţii româno-sovietice.

Prin simpla lui apariţie, în acele momente dramatice, un guvern în exil ar fi adus în circuitul provizoratului creat, **prezenţa unei voinţi naţionale** în antiteză cu situaţia lugubră creată după 23 August. In primele luni după invazia sovietică, apariţia unui astfel de organism în afara dominaţiei ruseşti, decis să susţină teza anti-marxismului visceral, ar fi constituit un act de mare curaj în raport cu Aliaţii apuseni, prieteni ai Ruşilor. Dar în acelaş timp, ar fi marcat **o poziţie decisivă în recunoaşterea drepturilor naţiunii române,** extrem de importantă pentru viitor.

Aliaţii nu puteau rămâne insensibili în faţa argumentelor care ne-au obligat să fim aliaţii Germaniei în epopeea din Răsărit, cum au făcut-o într'un timp când ei nu erau încă aliaţii ruşilor. Fapt pe care gen. Antonescu l-a semnalat Marei Britanii.

Pentru naţiunea română, duşmanul de moarte era comunismul şi Rusia. Unica alianţă posibilă pentru România, dată fiind situaţia geo-politică a regiunei, rămâne totdeauna alianţă cu duşmanii direcţi sau potenţiali ai Rusiei. E singura noastră posibilitate de supravieţuire independentă şi onorabilă. Urmările ultimului război mondial au dovedit-o.

Orice Constituţie constrânge pe cetăţeni să ia atitudine de apărare a comunităţii naţionale atunci când circumstanţele pun în primejdie de moarte întregul edificiu statal. Iar când mijloacele de acţiune se reduc la conaţionalii aflaţi peste hotare, răspunderea constituţională se răsfrânge în mod obligatoriu asupra celor dintre naţionali care o pot exprima, susţine şi impune.

Cetăţenii liberi pot revendica **dreptul de a umple aceste** goluri, acţionând în conformitate cu împrejurările politice în care se găsesc. Pentru a lua o asemenea atitudine, cei ce-şi asumă răspunderea în faţa istoriei, trebue să întrunească o seamă de atribute excepţionale, pe care Garda de Fier le-a întrunit.

In primul rând, atributele sunt toate de nuanţă calitativă. Unghiul de deschidere merge de la capacitate de guvernare şi reprezentare până la purtare civică şi curaj. Un astfel de guvern, structurat în spiritul naţiunii şi cu o viziune politică dincolo de interese meschini şi ambiţii personale, constitue într'adevăr o luare de poziţie ce se înscrie în istorie ca o **formă de continuitate legitimă** a ultimului guvern independent.

Această stare de continuitate, formează **atributul esenţial al unui Guvern în Exil,** recunoscut prin voinţa reprezentativă a naţionalilor liberi. Deci, nu decizia oricărui grup restrâns stabileşte temeinicia unei asemenea formaţii, ci confirmarea unei majorităţi sensibile din exil. E vorba de o adevărată mărturisire de credinţă. O dăruire în cugetul unei finalităţi ce depăşeşte insul.

Omul ia parte în conştiinţa unei datorii care-i deschide perspectiva dăruirei. Şi numai în acest sens se poate susţine că Guvernul format peste frontiere poartă în el pecetea unei autenticităţi cu urmări naţionale şi istorice. Numai în asemenea condiţii el poate fi considerat ca reprezentând **o continuitate istorică,** ce face punte peste starea politică impusă, dar neacceptată de naţiune.

Chiar dacă precaritatea mijloacelor îl pune în imposibilitate de reprezentare efectivă —fapt care-i starea obişnuită şi uneori foarte lungă a Guvernelor în exil— poziţia de **"continuitate"**, ca atribut

principal, nu-i poate fi contestată. Pentru o asemenea reprezentare **nu există prescripţie.** In calitate de organ reprezentativ constitue o permanenţă şi o rezervă de viitor a naţiunii. Un lucru rămâne însă bine stabilit: continuitatea cere o prealabilă adeziune masivă a exilaţilor. Altfel, nu-i decât o simplă pretenţie lipsită de viitor. Autoritatea, pentru a impune şi a se impune, trebue să emane din voinţa naţională exprimată faţă de formaţia responsabilă. Deci, forţa acestei formaţii sui-generis, nu vine prin intermediul legilor naţionale, lipsite de orice vigoare din cauza circumstanţelor, ci prin gestul direct al naţionalilor liberi, care sunt magma din care purcede voinţa creatoare de legi.

Ca atare, existenţa unui Guvern Român în Exil putea anula încercarea de substituire a autorităţii executive existente în ţară printr'un guvern comunist. E de la sine înţeles că apariţia —chiar temporară, dar de factură reprezentativă— a unui Guvern liber, ar fi pus în evidenţă impostura ocupantului, şi'n inferioritate morală pe cei ce s'ar fi pretat manevrelor acestuia. Nu este acelaş lucru să-ţi impui vrerea când nicio putere organizată nu-ţi contestă abuzul, sau când întâmpini un organism reprezentativ care-ţi respinge cu vehemenţă orice drept de amestec în viaţa Statului.

Misiunea unui Guvern în exil este tocmai această opoziţie permanentă şi tenace împotriva măsurilor abuzive şi autoritare luate de o forţă străină pentru a schimba cursul normal al vieţii statale. Protestul venit la timp —sub orice forma ar fi— constitue dovada istorică a unei prezenţe şi voinţi naţionale ce nu acceptă nici înfrângerea, nici supunerea, nici trădarea sau mişelia unora.

Prin faptul existenţei unei reprezentanţe naţionale peste hotare, încercările sovietice de a instaura un regim comunist, ar fi căpătăt o coloratură de **abuz de putere.** Singurul drept de care se mai puteau prevala ar fi fost **"dreptul forţei".** Iar poziţia guvernelor impuse devenea **"ficţiune politică".**

Efectiv, prin forţa lucrurilor, un guvern pro-sovietic era posibil. Asemenea guverne au apărut ori de câte ori tancurile ruseşti invadează un teritoriu. Şi dacă **"legalmente"** dăinuesc timp

îndelungat, din punct de vedere al **legitimităţii** nu au nicio valoare. Sunt guverne suprapuse voinţei naţionale şi menţinute artificial. Deci, UN GUVERN ROMÂN IN EXIL AR FI FOST O CONTRAPONDERE, fie chiar numai SIMBOLICĂ, dar de-o eficacitate nebănuită. Un astfel de organism ar fi constituit NU o simplă opoziţie guvernamentală, CI o **realitate reprezentativă a întregei naţiuni.** Prin simplul fapt al dăinuirii lui UNDEVA IN LUME, indiferent de mica sau marea lui activitate, un Guvern în Exil ar fi anulat orice efort de legitimare a unei echipe guvernamentale pro-sovietice.

In constelaţia politică de atunci, România ar fi continuat să existe sub forma unui organism reprezentativ, fără a fi o naţiune independentă. Dar această structură ar fi constituit un adevărat GUVERN al naţiunii, purtator al unei demnităţi şi al unei speranţe de viitor. Oficial, putea fi clasat drept **"rebel".** In realitate, ar fi format o rezervă politică incomparabilă, atât pentru naţiunea română cât şi pentru comunitatea internaţională. Simbolizând starea de independenţă interioară a naţiunii române şi păstrându-se într'o poziţie de expectativă vigilentă, ar fi jucat un rol de frunte, chiar dacă Aliaţii occidentali, prea legaţi de URSS în acea vreme, l-ar fi găsit stânjenitor şi nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie:

1. Insemnătatea lui ar fi fost, înainte de toate, de ordin **psihologic.** Prezenţa unui Guvern anti-comunist în exil, cu program de activitate şi voinţă de realizare, ar fi menţinut o stare de rezistenţă şi încredere permanentă în mijlocul naţiunii.

2. Apoi, o **importanţă politică,** deorece ar fi pus piedecă continuă pretenţiilor comuniste de a reprezenta naţiunea română. Atâta timp cât naţiunea este înfăţişată —măcar simbolic— printr'un guvern în exil, orice structură impusă în ţară, prin voinţa ocupantului, este **falsă.** Nimic n'o poate reabilita, nici măcar timpul. Oricât ar dura ocupaţia, va rămâne tot o denaturare constituţională şi o violare a voinţei populare.

3. In sfârşit, un Guvern în exil constitue permanent o **perspectivă de viitor.** Cu cât timpul trece şi relaţiile internaţionale

se complică sau se înrăutăţesc, cu atât se modifică şi statutul guvernului în exil, în întregul de forţe ce se mişcă pe tabla de şah a lumii. Dintr'un guvern **"rebel"** sau **"stânjenitor"** se poate transforma, în ochii unora dintre conducătorii jocului politic, într'o posibilitate de colaborare efectivă pe tărâm diplomatic şi de coordonare strategică în domeniul militar. Pentru un viitor incert dar posibil, o putinţă de reprezentare internaţională a României, pe de-asupra aşa zisei situaţii **"legale"** din ţară, se putea întrevede. Faptul ar fi spulberat definitiv orice veleitate regimului instalat după 23 August 1944 la Bucureşti.

Existau deci o mie şi una de cauze pentruca în lumea românească din afara hotarelor să răsară gândul rezistenţei şi al luptei contra Sovieticilor. In aceste momente de cumpănă majoritatea oamenilor de răspundere nu şi-au înţeles menirea. Au tratat evenimentele cu uşurinţă sau indiferenţă, când în realitate CONSTITUIREA UNUI GUVERN LIBER DEVENISE O DATORIE IMPERIOASĂ.

Dece? Pentrucă lipsa unui astfel de Guvern de opoziţie şi contestaţie, devine pentru neam **recunoaştere** a autorităţii străine şi **supunere** faţă de deciziile luate de ea în numele naţiunii. In acest context de descumpănire totală a vieţii statale, prima datorie a elementelor libere este să lupte împotriva situaţiei create. Acţiunea exilului exprimă în primul rând un PROTEST PERMANENT şi cutezător. Respingerea situaţiei se manifestă prin dezavuarea măsurilor, prin neacceptarea formelor de conducere, prin negarea totală a guvernului impus.

Nu există motive plauzibile care să împiedece actul de rezistenţă şi contestaţie. Tăcerea într'o astfel de postură devine **consimţământ** şi **laşitate.** Politicianul experimentat, cutezător şi patriot ştie că e de datoria lui să afirme voinţa naţiunii încătuşate, prin acte care frâng situaţia creată, care pun în evidenţă existenţa unei opoziţii active, care împiedecă cristalizarea unei legitimăţi indirecte.

Aici se înscrie drama şi slăbiciunea politicienilor demo-liberali români ai epocei **"23 August".** N'au avut anvergura necesară, nici

viziunea viitorului, nici curajul patriotic, pentru a lua decizia care se impunea. Au fost neprevăzători, indecişi, legaţi de preconcepte în tot ce-au întreprins. N'au aprofundat consecinţele şi n'au întrevăzut urmările unor stări de lucruri tragice, consecinţe ale evenimentelor ce aveau să decurgă din ele.

Aceeaşi lipsă de viziune, aceeaşi duplicitate şi şovaială în rândurile democraţilor aflaţi în străinătate. Cu toată perspectiva distanţei şi a libertăţii de judecată, urmareau cu **"interes crescând"** relaţiile dintre partidele istorice şi cel comunist, convinşi că totul va merge bine, aşa cum prevăzuseră ei. Niciunul din semnele premergătoare încrustării definitive a unui regim marxist nu atingea sensibilitatea patriotică şi conştiinţa acestor personalităţi. Aşteptau cu toţii, într'o expectativă semnificativă, calmarea spiritelor, retragerea trupelor sovietice şi rechemarea lor în fruntea Statului. Pentru ei regele continua să fie **"simbolul independenţei"** şi-al **"constituţionalităţii"** executivului. Iar neglijabilul Partid Comunist Român (cu cei vreo 900 de membri ce-i onorau neputinţa), nu le apărea nici cât o sperietoare abil sprijinită pe tancurile ruseşti.

In aceeaşi poziţie rigidă se găseau chiar şi cei ce începuseră să-şi dea seama că în ţară lucrurile mergeau prost şi contra aşteptărilor. Dar docilitatea tradiţională faţă de congenerele ideologice din Apus le paraliza orice gând de iniţiativă şi de sfidare a acestora. Li se spusese **"să aştepte"**, AŞTEPTAU! Li se impusese **"tăcerea"**, TĂCEAU! Aluzii răzleţe şi nimic mai mult. NIMENI, printre aceste personalităţi politice şi diplomatice, care să îndrăznească organizarea unei opoziţii, prin punerea în relief a unicului mod de protest şi luptă în situaţia de atunci: UN GUVERN ROMÂN ANTI-COMUNIST. Toţi păreau izbiţi de amnezie şi abulie cronică!...

Nu se putea aduce —cum nu se poate aduce nici azi— argumentul că aceşti politicieni se aflau în ţările apusene, aliate cu Rusia Sovietică. Prodigioasa arguţie diplomatică de care dădeau dovadă în cele mai spinoase probleme, ar fi fost capabilă să le pună la îndemână elementele indispensabile pentru a susţine dreptul

natural la un asemenea guvern. Lupta pentru neam îi obliga să ia o **atitudine conformă nevoilor naţionale româneşti,** iar nu să accepte situaţia umilitoare şi infernală din ţară, numai ca să nu supere pe Aliaţi! In acest conformism înjositor se situează laşitatea şi nepatriotismul lor. Pentru a se menţine în bune raporturi cu Apusenii, au renunţat la orice apărare (fie ea numai simbolică) a viitorului naţional.

Surprinzător e faptul că, după un trecut încărcat de incompetenţă şi atitudini servile, vin azi —ei sau urmaşii lor ideologici— să dea lecţii de patriotism şi să incite diaspora română să-i aleagă TOT PE EI conducători ai exilului anticomunist în efortul suprem al eliberării neamului de sub regimul marxist. Ar avea farmec caragealesc dacă n'ar fi atât de tragic pentru lupta ce ne aşteaptă!

Atunci când gestul lor **putea marca istoria,** s'au păstrat într'o **poziţie neutrală,** aşteptând ca lucrurile să se aranjeze după gustul lor. Prin bună voinţa guvernelor apusene, bine înţeles, care aveau însă alte preocupări decât aceea de a satisface pe politicienii, chiar prieteni, ai unei naţiuni fostă inamică...

Iar azi, când naţiunea cunoaşte forţele vii şi valoroase ale exilului, pe care nu le confundă cu vânturătorii politicei de compromis, aceiaşi vin să propună, ca o formulă proprie, **"luptă anticomunistă"** şi **"Guvern în exil"**, idei pe care le RESPINSESERĂ atunci când interesul lor se pleca spre alte sinteze, iar Mişcarea Legionară era singura forţă care gândea şi acţiona realist.

GUVERNUL DELA VIENA

Problema acestui act, de-o importanţă trascendentă pentru naţiunea română, n'a fost evocată decât tangenţial în decursul anilor, de către Mişcarea Legionară. S'a evitat cu scrupulozitate orice banalizare a faptului, pentru a nu i se micşora însemnătatea printr'o punere în relief grăbită şi inoportună.

Din începuturi, conducerea legionară a considerat crearea Guvernului dela Viena, ca un eveniment excepţional, a cărui greutate istorică trebuia să se răsfrângă în viaţa politică a exilului românesc, ca un exemplu de gândire şi atitudine patriotică peste frământările inerente ale momentului. Si nu s'a înşelat!

Guvernul dela Viena a fost şi a rămas un prototip de organizare logică, corectă şi disciplinată, fără restricţii sau impuneri inacceptabile, fără interdicţii sau ostracizări. Pornind de la realitatea faptelor şi de la necesităţile naţionale, acest Guvern a desfăşurat o activitate românească şi patriotică, peste posibile resentimente politice, diferenţe ideologice şi viziune istorică discordantă.

A reuşit să elimine antagonisme, să frângă îndoieli şi neîncrederi, să aducă pe aceeaşi linie de simţire şi gândire tot ce lumea românească liberă avea mai bun şi mai curat. A realizat o unitate românească de acţiune în clipele cele mai tragice ale istoriei noastre moderne. Rezultat unic, datorită concepţiei sale de trăire, a înţelegerii momentului istoric şi a absenţei oricărui interes personal.

Dacă oricare din încercările ulterioare ar fi luat ca exemplu metoda de acţiune a Mişcării Legionare cu ocazia Guvernului dela Viena, s'ar fi realizat de mult acea unitate pe care toţi exilaţii o doresc. Din păcate, experienţa legionară a fost privită cu suspiciune şi chiar ură, succesul ei fiind considerat incompatibil cu tendinţa democratică. Surprinzător ca deducţie, când modul de aplicare al concepţiei legionare desvăluia cea mai democratică atitudine faţă de toate forţele şi personalităţile nelegionare din exil!

Concepţia sănătoasă a apropierii tuturor prin finalitate de acţiune şi forţă de sacrificiu, iar nu prin concordanţă doctrinară sau afiliaţie politică, a fost respinsă de toţi cei care au încercat sa **unească** exilul. Astfel, ceeace în experienţa legionară **apropia şi unea,** în experienţa continuatorilor **a îndepartat şi a dezunit.**

Din nefericire pentru toţi, n'au înţeles că era singura salvare posibilă, deoarece acel Guvern în exil fusese structurat într'adevăr după normele dreptului internaţional, în armonie cu aspiraţiile populare şi fără nicio restricţie faţă de nelegionari.

Toate forţele politice din ţară şi din străinătate au ignorat **voit** existenţa şi realizarile acestui Guvern. Considerându-l **"anti-democratic"**, deoarece creat pe teritoriu german, au evitat să-i pronunţe şi numele, necăutând în niciun fel să-l analizeze şi să-i înţeleagă rolul unic pe care l-a jucat într'o perioadă critică şi tragică pentru neam. Printr'o atitudine tot atât de puţin politică pe cât le-a fost comportamentul la 23 August, forţele demo-liberale au pierdut ocazia să înţeleagă perspectivele pe care le deschidea exilului românesc experienţa dela Viena.

In aprecierile lor fugitive cu privire la Guvernul acesta s'a ţinut seama mai mult de **latura ideologică,** considerându-l pur şi simplu o realizare **"pro-hitleristă"**, emanaţie a unui ordin venit dela Hitler prin Ribbentrop şi executat **ad litteram** de legionarii ţinuţi **"cu onoruri în rezervă politică"** în lagarele Dachau şi Buchenwald!... Deasemenea au judecat prin **prisma deformantă a conjucturei post-belice,** profund ostilă forţelor şi idealurilor naţionaliste. In această perspectivă **absolut nimic** din ce-ar fi putut realiza naţionaliştii nu putea fi bun şi nu putea avea urmări deosebite.

S'a ţinut apoi seama de interesele guvernelor apusene care nu puteau admite logica unor atitudini conforme cu interesele naţiunii române. Că legionarii şi toţi Românii care i-au urmat, mergând până la sacrificiul vieţii, se conformau unei **chemări patriotice** şi unei **demnităţi** —lupta neamului fiind contra Rusiei Sovietice— nu putea prezenta nici o greutate în faţa intereselor occidentale care aveau nevoie de jertfirea României pentruca victoria lor să fie deplină.

Or, cine a jertfit România, înjosind patriotism şi demnitate? In niciun caz n'au fost legionarii şi nici Guvernul dela Viena!

In plus, erau în joc atâtea egoisme şi mândrii rănite, care nu puteau admite că **"adversarii"** lor de ieri au procedat logic, corect şi curajos într'o problemă în care ei, **"învingătorii"**, au jucat un dublu rol: cel de **gropari ai neamului** şi cel de **păcăliţi politici.** Orice aluzie la un asemenea contrast nu putea decât să înfurie pe cei în poziţie negativă. Cu o ură înverşunată au alimentat tot ce putea micşora sau elimina reuşita experienţei legionare, uitând un singur lucru = istoria a înregistrat atât activitatea pozitivă a Guvernului dela Viena cât şi poziţia demobilizatoare a celor ce nu şi-au înţeles misiunea, deşi avusesera ocazia s'o dovedească. Timp de 40 de ani n'au întâmpinat nicio concurenţă şi nicio opoziţie din partea Gărzii de Fier. Au avut mână liberă să pună în aplicare cele mai adecvate metode pentru a realiza unitatea Românilor de peste hotare. Şi n'au reuşit decât să împartă acest exil în şi mai multe fracţiuni ostile între ele.

Exponenţii democraţiei româneşti au judecat apariţia, lupta şi sacrificiile Guvernului dela Viena într'un spirit de nepăsare. L-au ignorat pur şi simplu, declarându-l **"satelit"** al guvernului dela Berlin, fără să-i studieze **geneza, spiritual** şi **finalitatea.** Fapt care i-a lipsit de adâncul unei experienţe româneşti de dimensiuni nebănuite. Si mai ales, de **extraordinarele perspective** ascunse în prezenţa lui oportună în epoca în care orice existenţă legitimă a puterei executive în România devenise nulă.

S'au mulţumit să-l considere un simplu "**accident istoric**". Din moment ce nu luase corp sub auspiciile Aliaţilor, apariţia acestui Guvern dela Viena nu putea fi un "**act istoric**" cu greutate şi consecinţe.

Circumstanţele politice fiindu-le oarecum favorabile, au crezut că pot trece cu uşurinţă peste evenimentul cel mai important, din punct de vedere românesc, al fazei post-armistiţiu. Toţi cei care atunci, ca şi acum de-altfel, condamnau apariţia Guvernului dela Viena şi-l fulgerau cu toate invectivele, erau departe de a-i înţelege sensul politic şi valoarea istorică. In realitate, fulgerele ar fi trebuit îndreptate împotriva lor, care pierduseră şi simţul demnităţii şi capacitatea discriminatorie.

In perioada euforică de după armistiţiu, când toţi se congratulau pentru "**victoria**" asupra lui Antonescu şi recăpătarea "**libertăţii**" (!) prin intrarea trupelor sovietice în ţară (!!), politicienii responsabili au delăsat partea juridică, legiuită a evenimentelor pentru a se concentra asupra laturei... electorale. Natural şi logic pentru mentalitatea lor specifică. Erau convinşi că, prin intermediul unor alegeri bine puse la punct, vor fi capabili să restabilească o legalitate convenabilă intereselor lor şi o revenire rapidă la jocul clasic al partidelor în conducerea ţării. Nu întrevedeau nici cât negru sub unghie că această legalitate problematică era total compromisă prin prezenţa trupelor ruseşti şi prin reorganizarea, susţinută de Kremlin, a Partidului Comunist Român.

Mai mult chiar. Printr'o absurdă şi grosolană încălcare a Constituţiei, au considerat justă şi în spiritul legii fundamentale, **coexistenţa** autorităţii regale cu autoritatea Comandamentului sovietic de ocupaţie, care îşi impunea voinţa fără să mai ţină seamă de prezenţa regelui. In faţa unei asemenea anomalii, politicienii s'au mulţumit să aclame pe rege şi să colaboreze cu Sovieticii. Era vorba de o abatere gravă, care anihila orice veleitate de independenţă naţională. In orice caz, nu mai putea fi vorba de autonomie, de reprezentanţă de sine statatoare. ROMÂNIA ERA O ŢARĂ OCUPATĂ!

Regele şi Guvernul pe care trebuia să-l formeze conform dispoziţiilor sovietice, erau prizonierii unei situaţii inextricabile. Şi toată fandoseala politicienilor cu **"Regele continuă alături de popor", "Prerogativele regale n'au fost întru nimic atinse prin prezenţa forţelor sovietice", "Continuăm lupta pentru desrobirea Transilvaniei, ca aliaţi"** sau **"Independenţa României rămâne intactă"**, nimic mai mult decât pulbere aruncată în ochii mulţimilor care-şi dădeau perfect de bine seama de trista metamorfoză ce le pregătiseră inconştienţii dela 23 August.

Conform situaţiei create de incapacitatea celor ce au dus tratativele de armistiţiu, semnat abea la 12 Septembrie 1944 — TREI SĂPTĂMÂNI DUPĂ OCUPAREA ŢĂRII DE CĂTRE SOVIETICI— şi în condiţii dictate de ei, România **"democrată"** nu era NICI ţară aliată, NICI ţară neutră. Era un fel de **"ţară animănui"** în care autoritatea executivă —dela rege la ultimul primar—depindea de un ucaz moscovit, sau de capriciul vreunui general sovietic.

Cu o asemenea **"independenţă"** şi **"libertate"** se laudă şi azi nefericitele personagii care au provocat dezastrul, sau cele care continuă spiritul de atunci, fie în virtutea unei inerţii stupide, fie din calcule ce n'au nimic de-aface cu ţelurile naţiunii române. Deaceea li s'a putut face şantajul, impunându-li-se să continue războiul împotriva aliaţilor germani din ajun. România pierduse deci şi **libertatea,** şi **independenţa, şi demnitatea.** Iar regele pierduse tot ceeace-l caracteriza ca supremă instituţie executivă: **prerogativele constituţionale,** fără existenţa efectivă a cărora, el nu mai reprezintă nimic. Intrarea lui **"în grevă"** (21 August 1945) confirmă situaţia precară şi umilitoare în care se găsea.

In gândirea demo-liberală toate aceste componente ale unui Stat de sine stătător pot fi tratate cu uşurinţă, interpretate şi definite după voie şi interese imediate, deoarece **elasticitatea constituţională** face parte din structura-i ideologică. Această elasticitate devine catastrofică când intenţiile se răsfrâng asupra principiilor, tratându-le cu desinvoltură şi lipsă de prevedere. E tocmai ceeace s'a întâmplat. Democraţii responsabili n'au ţinut seama de natura lucrurilor pe care le puneau la mezat.

O asemenea uşurinţă de judecată a evenimentelor şi de falsă apreciere a esenţelor în structura statală, nu era cu putinţă în gândirea legionară. Deaceea şi reacţiunea Mişcării Legionare a fost cu totul alta.

Dacă exista o organizaţie politică românească care ar fi avut dreptul să fie revoltată de comportamentul Germanilor, al Guvernului Antonescu şi al politicienilor democraţi faţă de ea, nu era alta decât GARDA DE FIER. Răsturnată mişeleşte dela putere de co-partenerul Antonescu... izbită fără milă de toate partidele istorice... îşi trecuse peste trei ani în lăgarele hitleriste, în condiţii extrem de grele.

In plus, Garda de Fier **nu provocase războiul.** Legionarii luaseră parte la campania din Răsărit numai ca victime în **"Batalioanele de pedeapsă dela Sărata"** şi ca observatori de sacrificiu pe liniile înnaintate ale frontului. Era deci singura formaţie politică ce putea spune cu sufletul împăcat: "Nu mă bag, nu m'amestec. N'am nicio vină în tot ce s'a petrecut şi se petrece".

In acest mod ar fi putut trece greul ultimelor luni de captivitate fără nicio răspundere şi fără perspectiva de a fi catalogată **"formaţie aliată hitlerismului"** la sfârşitul războiului. Dar viziunea politică a Legiunii depăşea aspectul oportunist al unei astfel de acomodări, când în joc era **onoarea armatei române şi demnitatea naţională.**

In pofida tuturor riscurilor imediate şi viitoare, ea, ca organizaţie naţionalistă şi anti-comunistă, trebuia să continue apărarea principiilor, înlocuind cu temeritate carenţele morale şi patriotice a celor din ţară. Ea trebuia să continue lupta pe care chiar ei, veleitarii politici o declaraseră cu trei ani înainte drept **"luptă sfântă şi dreaptă"**, cum şi era, iar acuma o denunţau ca **"anti-democratică".**

Există îndatori pe care circumstanţele cele mai amare şi critice nu le pot îndepărta şi nici scuza. Omul e om atâta timp cât e capabil să rămână neclintit pe linia neamului, respectându-i

durerile şi apărându-i demnitatea. Cu atât mai cumplită şi imperativă e sarcina unei organizaţii ce are cultul patriei şi simţământul onoarei ca temelie a vieţii şi realizării. Or, PATRIA era cotropită, iar ONOAREA calcată în picioare.

Pentru Mişcarea Legionăra nu exista alternativă etică şi nici subterfugii politice. Că forţele legionare se găseau în Germania, cu atât mai bine. Puteau avea sprijinul celor ce luptau împotriva aceluiaş duşman. Şi chiar dacă s'ar fi găsit în altă ţară din lume, atitudinea Legiunii ar fi fost aceeaşi.

Intrarea în joc a unui Guvern liber devenise o obligaţie morală şi naţională a tuturor Românilor de peste hotare.

GUVERNUL DELA VIENA a fost întruchiparea acestei datorii sacre faţă de neamul încătuşat şi o replică de curaj şi conştiinţă la adresa celor ce se comportaseră ca nişte mişei şi trădători. Guvernul dela Viena a fost gestul corect al unor oameni conştienţi de răspunderea ce le revenea. Şi nu putea fi învinuit de nicio abatere, de nicio trădare sau opoziţie contra intereselor ţării. Din contră, prin intrarea sa în funcţie, el relua şi ridica flamura luptei naţionale, pe care evenimente tragice si deficienţe omeneşti o aruncaseră în noroi. Lupta lui era simbolul unei demnităţi ce nu înţelegea să plece capul, în nici un fel.

Decizia Mişcării Legionare nu era nici o manevră politică pentru a profita de degradarea progresivă a situaţiei din ţară. Această descompunere, din contră impunea apariţia unui mijloc de înlocuire care să menţină principiile constituţionale şi să garanteze o tranziţie convenabilă peste ruptura produsă la 23 August şi destrămarea politică ce se instalase în România.

Dacă acest Guvern dela Viena ar fi fost constituit înainte de 23 August 1944, atunci ar fi putut fi considerat drept o încercare de opoziţie politică împotriva unei stări de fapt legală şi legitimă. Ar fi apărut ca un guvern insurgent ale cărui acţiuni puteau fi considerate ca uneltiri sau activităţi ostile Guvernului dela

Bucureşti. Atâta timp cât România era liberă orice tentativă de structurare a unui guvern în afara graniţelor, era menit să apară ca o eroare politică grosolană, hărăzită să nu aibă nici un răsunet în rândurile Românilor, ataşaţi profund instituţiilor tradiţionale şi angajaţi într'un război de supravieţuire.

După 23 August 1944 situaţia este cu totul diferită. **Războiul sfânt** s'a transformat în **capitulare ruşinoasă.** Noul guvern instituit şi politicienii sunt compromişi în descumpănirea generală. Iar regele se zbuciumă neputinicios, lipsit de alimentul unei Constituţii acoasă din uz. Practic, atât regele cât şi guvernul sunt prizonierii unei situaţii de ei provocată, transformaţi în simpli executori ai unor ordine venite din afară, dela Moscova, şi contra cărora nu pot face absolut nimic din cauza trupele sovietice.

Toate eforturile monarhiei sau ale guvernelor Sănătescu şi Rădescu, de a se desprinde din această încercuire, sunt zadarnice. Tot ce posedă o oarecare autoritate se găseşte la cheremul ocupanţilor, direct sau prin mijlocirea elementelor comuniste locale.

Evoluţia ulterioară a evenimentelor demonstrează precaritatea unor instituţii conduse NU de legea fundamentală CI de ordinele primite dela Kremlin. Deaceea şi impunerile sunt din ce în ce mai dure, mai precise în sens marxist. Deasemenea, mai umilitoare pentru guvern şi rege.

In aceste împrejurări, condiţiile unei posibilităţi de reacţiune legitimă erau îndeplinite:

— Ţara ocupată de trupe străine.

— Legea directoare e cea a ocupantului.

— Regele, un prizonier privilegiat.

— Partidele depăşite, incapabile să facă faţă.

— Armata dezorganizată.

— Naţiunea ostilă acestei stări de lucruri.

— Conflictul neterminat.

Cineva trebuia să intervină. Nu pentru a pune capăt acestei triste situaţii, ce nu mai putea fi combătută. Ci **pentru a marca în istorie** voinţa naţiunii de a nu accepta drama impusă de neprevăzătorii ei reprezentanţi şi de a continua, cu orice jertfă, o luptă ce reprezenta pentru ea singura soluţie de supravieţuire. Naţiunea ce nu-şi manifestă revolta printr'o replică, fie ea numai simbolică, însemnează ca nu merită să existe ca naţiune. Tăcerea e consimţământ, iar consimţământul se transformă în supunere.

Dar cine putea să-şi ia o asemenea răspundere atunci când cei în drept s'o facă —partide, oameni politice, personalităţi naţionale— trăiseră în euforia unei **"eliberări"** ale cărei consecinţe nu le prevăzuseră şi pe care, acum, erau incapabili să le domine? Toţi aceştia trecuseră peste voinţa neamului în dorinţa de a se răzbuna şi a-şi deschide noi perspective politice personale sau de partid. Ura şi ambiţia depăşiseră forţa de judecată şi patriotismul. Le-ar fi trebuit o tărie de caracter uriaşe pentru a recunoaşte greşala comisă şi a se dedica luptei pentru a rasturna situaţia pe care ei o creaseră.

Or, tocmai caracterul era deficient la aceşti democraţi prea încrezători în promisiunile altor democraţi mai abili ca ei. Umbra titulesciană plana peste gândurile şi sentimentele lor... Iar peste cei din afara graniţelor plana influenţa sistemului demo-occidental. Tuturor le-a lipsit clar-viziunea politică în timp. S'au mulţumit să accepte schimbarea imediată care le dădea din nou un perdaf de autoritate şi satisfacţie proprie.

Corneliu Zelea Codreanu vorbise cu zece ani înainte de primejdia pe care-o prezenta comunismul pentru România şi de consecinţele nefaste ale unei intrări a trupelor sovietice în ţară: "De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină

că ele vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza, adica bolşeviza? Consecinţele? Inutil a le discuta". (Circulara **"Politica externă"** din 30 Mai 1936, în **Circulări şi Manifeste,** Col. OMUL NOU, 1951, p.67).

Democraţia română, îmbibată de teoriile pro-sovietice ale lui N. Titulescu, n'a vrut să ia notă de acest avertisment, făcut fără nicio intenţie rea-voitoare împotriva cuiva. Increzătoare în bunele cuvinte liniştitoare ale congenerelor din Apus, democraţia română a respins în mod sfidător prevenirea lui Corneliu Codreanu, înfundându-se într'o politică dubioasă, ce-a dus-o la desnodământul din 1944.

Mişcarea Legionară, deşi prinsă în istorie şi'n evenimentul zilnic, a avut totdeauna ochii aţintiţi spre viitor. Situaţiile cele mai grele şi mai cumplite le-a privit şi studiat în raport cu interesele neamului, cu demnitatea naţională şi cu onoarea legionară. Spre deosebire de alte organisme sau organizaţii politice, Mişcarea Legionară a avut totdeauna curajul opiniei şi al răspunderei.

Iar lupta ei a fost veşnic în slujba naţiunii pe baza unor principii, iar nu în favoarea unor interese excentrice naţiunii, ca în cazul altora.

GENEZA GUVERNULUI DELA VIENA

Etimologic, geneza este procesul de iniţiere şi naştere al unui fapt, lucru sau fiinţă. Deci, în cazul Guvernului dela Viena, pentru a i se înţelege geneza, trebuesc cunoscute cauzele care au dus la apariţia lui. Proces ireversibil, cu consecinţe permanente până în clipa reconstituirii Statului român pe principii neîntinate de voinţa unei autorităţi străine, apariţia Guvernului dela Viena constitue elementul cel mai important în viaţa politică românească de după al doilea război mondial.

Faptul nu este pretenţia orgolioasă a Gărzii de Fier care a dat viaţă acestui Guvern. E pur şi simplu consecinţa logică a unei stări de fapt.

Actul dela 23 August fusese imprudent politiceşte, aruncând România în ghiarele Sovieticilor. Uşurătatea celor responsabili bătuse deasemenea un record absolut. Oameni cu pretenţii conducătoare şi impunător trecut politic, pierduseră noţiunea unei analize juste a perspectivelor, pentru a se înfunda în aspectul imediat al schimbării de regim. Şi-au reuşit pentrucă n'au ţinut seama de realităţi şi de urmări, au acceptat orice şi dela oricine, numai scopul să fie atins.

Dar acest scop odată atins, situaţia nouă a stârnit un şirag de acţiuni externe, imense în intenţii şi consecinţe. Acţiunile interne au dus în mod fatal la COMUNIZAREA ŢĂRII; cele externe au dus la apariţia unui EXIL LUPTĂTOR ANTI-COMUNIST a cărui consacrare imediată a fost GUVERNUL DELA VIENA.

Nefericitele uneltiri care au provocat capitularea, pot fi privite din trei perspective:

1. **Din punct de vedere german,** dislocarea României ridica probleme grave pentru frontul cel mai important, cel din Răsărit. Aripa Sud a acestui front, odată scoasă din luptă, trupele sovietice aveau drum liber spre Balcani şi spre Transilvania. Planul german de a bloca trecerea pe crestele Carpaţilor devenea problematic, deoarece rezervele militare germane din zona transilvană nu erau suficiente pentru a stabili o linie de rezistenţă satisfăcătoare. Trupele germane din Balcani, răspândite pe o arie imensă şi hărţuite de partizani, nu puteau nici ele trimite două sau trei divizii pentru a întări un front deja lăsat la cheremul tancurilor ruseşti. Situaţia nu era deloc promiţătoare şi o retragere generală a forţelor din Balcani fusese deja prevăzută.

In ceeace priveşte restructurarea frontului în Transilvania, terenul era potrivit. Totuşi înaintarea Sovieticilor nu putea fi oprită fără organizarea unei rezistenţe locale, adică românească, care să sprijine forţele germane rărite. Această organizare a unei armate româneşti de susţinere, formată din voluntari, devenise o obsesie a Comandamentului german. Erau cunoscute sentimentele anti-comuniste ale Românilor şi înţelegerea frăţească ce existase între ei şi trupele germane ce luptau pentru acelaş ideal. Faptul constituia o perspectivă încurajatoare. Numai că, această reorganizare de forţe combative nu putea fi pusă în execuţie de oricine. Era nevoie de o voinţă conducatoare, de o capacitate de dăruire, de un renume şi un respect netăgăduit în masele populare. Niciun om politic din afara graniţelor nu însuma asemenea atribute pentru a lua singur iniţiativa. Chiar gen. Ion GHEORGHE, care reprezentase guvernul Antonescu, refuza orice acţiune în contextul incert al momentului.

Regruparea de forţe nu putea avea loc decât sub egida unui **"Guvern Naţional Român în Exil"** care să aibă încrederea maselor din ţară sau aflătoare în străinătate din diferite motive. Conştiinţa răspunderii în apărarea naţiunii le putea fi insuflată numai de un asemenea Guvern Naţional.

Inexistenţa personagiilor necesare întru formarea unui astfel de Guvern, obliga Reich-ul german să-şi calce pe inimă şi să încerce o apropiere de organizaţia legionară pe care o maltratase atât de crunt şi faţă de care nu avusese decât cuvinte de batjocură şi de dispreţ.

Singură Mişcarea Legionară ar fi fost capabilă să constitue un nucleu demn, serios şi combativ, în jurul căruia să se adune elementele româneşti de pretutindenea. Garda de Fier, în ciuda propagandei mistificatoare a guvernului Antonescu şi a comportamentului necamaraderesc al Guvernului hitlerist, păstrase întreaga aureolă şi întreg respectul maselor româneşti. Numai că, organizaţia legionară refugiată în Germania, cu întreg Statul său Major, se găsea în câmpurile de concentrare dela Dachau, Buchenwald şi Sachsenhausen-Oranienburg, unde suportau toate asprimile unui regim riguros, pentru a nu spune neuman.

Nu era uşor pentru mândrul Reich hitlerist să încerce o reapropiere de cei pe care-i tratase cu o desconsideraţie extremă şi'n inimile cărora provocase o neîntrecută repulsie. Aversiune cu atât mai tenace cu cât, din punct de vedere **familie ideologică** şi **finalitate ideală,** făceau parte din acelaş trunchi de gândire naţionalistă. Modul de comportare hitlerist fusese chiar mai acerb şi brutal cu legionarii, considerându-i prea intransigenţi în doctrina lor spiritualistă şi total nereceptivi ideilor şi exigenţelor naţional-socialiste.

Cu tot riscul de a fi refuzaţi, propunerea a fost făcută. Pentru Germani era singura soluţie şi singura speranţă de a putea restructura o coeziune între trupele germane şi populaţia românească din Transilvania, unde sperau să oprească ofensiva sovietică şi să pregătească o nouă contra-ofensivă către Răsărit. In forul lor interior au mizat pe fondul de patriotism şi de anti-comunism al Gărzii de Fier când, în ziua de 24 August 1944, şeful Mişcării Legionare a fost invitat să aibă o convorbire cu reprezentanţii oficiali al lui Hitler, la cartierul general al acestuia, fixat în Prusia Orientală.

De data aceasta, Horia SIMA nu mai era şeful unei mişcări supusă reprobării generale, ci un INVITAT DE ONOARE, căruia i se solicita un act, pe care nici regimul hitlerist nu-l putea impune. Altfel, dacă voinţa dictatorului hitlerist ar fi fost suficientă să numească pe cineva sau să dea ordin cuiva, această întâlnire n'ar mai fi avut loc. Ribbentrop ar fi fost de ajuns pentruca actul dorit să se împlinească sau ca ordinul să ajungă la destinaţie.

In ce priveşte Germania, instaurarea unui Guvern Naţional Român devenise o necesitate urgentă şi irevocabilă, orice condiţii ar fi pus Mişcarea Legionară.

2. **Din punct de vedere legionar,** atitudinea regelui, a partidelor politice şi a anumitor militari de grad superior, ce-au luat parte la lovitura de stat din 23 August, ridica munţi de probleme de alt ordin.

Nu mai era, ca în cazul german, o gravă problemă de capitulare cu deschiderea unei spărturi în frontul de Răsărit. Pe când pentru Germani era vorba de strategie, restructurare de linii de apărare, schimbări de planuri, regrupări de Divizii, retrageri şi contra-ofensive, pentru Mişcarea Legionară cazul capitulării, în forma cunoscută, provoca altfel de reacţiuni şi complicaţii.

Pentru legionari, ca Români şi membri ai unei organizaţii anti-comuniste, factorii principali erau de conştiinţă, onoare, mândrie naţională, răspundere. In afară de tristeţea cumplită de a şti ţara subjugată de forţele sovietice, ei luptau şi cu sentimentul ruşinii de a vedea atâta inconştienţă şi laşitate la toţi cei care aveau răspunderea viitorului naţional. Şi care, printr'o înspăimântătoare degradare morală şi o nemaipomenită ambiţie personală, sacrificasera acest viitor cu o uşurinţă unică în analele istoriei naţionale.

Degenerescenţa morală a unora şi naivitatea politică a altora fuseseră atât de desăvârşite, încât aproape totalitatea personagiilor proeminente din viaţa publică şi militară a epocei căzuseră pradă tendinţei sinucigaşe. Puţinii care au scăpat acestei furii obsesionale

au fost neutralizaţi de rapiditatea evenimentelor şi de intrarea Ruşilor în ţară. Iar o veritabilă reacţiune în popor sau pe front a fost zădărnicită prin faptul de necrezut al colaborării regelui Mihai cu conspiratorii politico-militari. Respectul faţă de monarhie a jucat rolul de barieră răstimpul necesar împlinirei planului. După aceea, totul fiind deja în mâinile demo-comuniştilor, orice reacţiune armată nu mai era posibilă.

Pentru Mişcarea Legionară, răsturnarea complotată şi consecinţele ei, apăreau sub un alt aspect. Actul în sine, sintetizat în declaraţia regelui (cu ascunderea adevărului asupra armistiţiului nesemnat, cu ordinul de încetare a focului dat unei armate disciplinate şi decisă să apere pământul naţional) a apărut ca **o adevărată trădare.**

Apoi, felul cum a decurs atitudinea faţă de şeful Guvernului şi responsabil al Cruciadei antibolşevice —numit în aceste posturi de însuşi regele Mihai— se dovedea de **o imoralitate profundă** şi de o perfidie într'adevăr marxistă.

In plus, peste voinţa neamului şi a armatei de pe front, se făcea **"alianţă"** cu duşmanul de moarte al naţiunii române, întorcându-se armele împotriva camaradului de ieri.

Prin capitularea nesăbuită, România intra pe făgaşul compromisurilor care vor duce la concesiile cele mai contrare intereselor naţionale. Şi până la urmă, la căderea întregului edificiu în mâinile comuniştilor. Dar în acea epocă, realizatorii marei prăbuşiri politice sărbătoreau căderea regimului antonescian şi intrarea **"liberatorilor"...**

Ei bine, Mişcarea Legionară nu putea admite nici schimbarea acoperită de monarhie, nici consecinţele care decurgeau. Spiritul ei loial, morala ei creştină, patriotismul ei neprecupeţit, şi anti-comunismul ei intrinsec, îi precizau de totdeauna misiunea şi locul în tragedia neamului.

Educată în spiritul demnităţii şi trăită în duhul patriotismului combativ, Garda de Fier nu putea avea decât o atitudine coerentă cu propria-i doctrină. Cu orice preţ, trebuia să răscumpere în istorie nedemnitatea, lipsa de patriotism şi trădarea celor ce-au înfăptuit ruşinea dela 23 August. Sub orice formă, era obligată să ia o atitudine de înaltă răspundere în faţa evenimentelor. Totul convergea în această direcţie: în ţară **nimeni nu putuse** ridica un deget - în străinătate, **nimeni nu voise** să facă acest gest, fie el numai simbolic, pentru a marca momentul.

In condiţiile de atunci, era pentru Mişcarea Legionară un nou şi mare sacrificiu. După ani de prigoană şi lagare, decimată de ura lumii şi suferinţele îndurate, pusă de unii sub obroc iar de alţii murdărită cu toate epitetele, denigrată în lumea întreaga, TOT EA ERA OBLIGATĂ sa ridice sfidarea destinului şi provocarea istoriei...

Dar acest sacrificiu nu-l putea evita. Era singura organizaţie politică capabilă să facă ceva. Era singura care avea şi curajul, şi capacitatea, şi conştiinţa răspunderii sale. Numai întâmplarea a făcut ca rezoluţia intimă a Legiunii să coincidă cu nevoia urgentă a Germaniei. Deaceea şi înţelegerea principială a fost uşurată. Adică, punerea în mişcare a unor măsuri imediate pentru întâmpinarea urgenţelor. Inţelepciunea şefului Mişcării Legionare a fost însă amânarea constituirii efective a Guvernului, pentru a judeca pe îndelete condiţiile ce trebuiau impuse şi a alege cu multă rigoare elementele ce trebuiau să formeze viitorul Guvern.

Poziţia Gărzii de Fier nu putea fi alta decât aceea de a lupta mai departe, în numele naţiunii, împotriva puhoiului comunist. Dar sub o formă care să-i asigure **independenţa faţă de Reich şi legitimitatea** faţă de naţiunea română. Ceeace a reuşit pe deplin, ridicând Guvernul dela Viena la rang de GUVERN AL NAŢIUNII ROMÂNE IN EXIL.

3. **Din punct de vedere românesc propriu zis.** Pentru Românii din exil, ca şi pentru cei din ţară, cristalizarea unui Guvern Naţional reprezentativ, constituia deasemenea o poziţie excelentă încărcată de virtualităţi.

Schimbarea brusca de cap a politiciei naţionale, pusese România şi naţiunea într'o situaţie precară şi primejdioasă pentru prezent şi pentru viitor. Pierderea independenţei şi ocuparea ţării de către trupele sovietice, provocaseră o prăbuşire interioară a individului. In afară de o pătură subţire de inconştienţi sau profitori imediaţi ai modificării împlinite, marea majoritate a naţiunii înţelegea că ce va veni va fi îngroziitor şi de neînlăturat.

Din primele timpuri, de altfel, s'a simţit că cei ce vor conduce şi vor avea întâietatea în Stat vor fi cei străini de neam, cei ale căror interese sunt veşnic legate de turburările nefericite ale naţiunii în care se găsesc temporar, cei care se vor aranja cu ocupantul şi-i vor cânta în strună. Se apropia epoca marilor răfueli şi a nesfârşitelor mizerii...

Trădarea regală şi stupizenia politicienilor n'au fost cunoscute imediat. Deaceea, şi entuziasmul **"pro-schimbare"** al anumitora a avut nevoie de două guverne succesive înainte de a se transforma şi la ei în ură contra ocupantului şi'n silă contra celor ce-au indus în eroare masele.

Intrarea în sfera de influenţă a comunismului s'a transformat foarte repede în presiune politică şi'n propagandă marxistă. Când decepţia a atins şi pătura conducătoare care provocase dezastrul, lucrurile luaseră deja întorsătura dorită de Moscova şi anunţată de Corneliu Codreanu cu zece ani înainte. România se comuniza contra voinţei naţionale, văzând cu ochii.

Situaţia devenea din ce în ce mai clară. Clară în sensul inepţiei ce fusese comisă şi pe care nimeni nu mai era în stare s'o stăvilească. Deciziile esenţiale, cele de care depindea soarta ţării, erau impuse din afară cu îndrazneala caracteristică sovieticilor şi executarea lor obligatorie, sub ameninţare de represalii. Astfel, cu tot **"legalismul"** susţinut oficial, se întâmplase în ţară un fenomen de **"ilegitimitate"** guvernamentală efectivă. Lumea nu mai susţinea guvernul. I se supunea în virtutea unei inerţii, dar intim reproba actele şi **"deciziile"** acestuia.

Fără nicio îndoială, din primul moment al intervenţiei ruseşti în problemele executivului, s'a produs ruptura legăturii constituţionale dintre **ultimul guvern legitim** şi **poziţia subordonată a guvernelor sub ocupaţia sovietică.** Si atunci, asupra cui şi faţă de cine se puteau îndrepta speranţele dezamăgite ale maselor populare?

In ţară nu mai era nicio posibilitate de a găsi un sprijin moral, o apărare efectivă sau o speranţă de viitor. Totul era înghiţit de lumea cenuşie a incapacităţii şi a neputinţei materiale. Intr'o astfel de atmosferă nesigură, schimbătoare, orice autoritate pierde în ochii mulţimilor strălucirea care îi asigurase odinioară respect, stimă, ascultare şi devotament. In mod fatal, gândul şi sufletul omului se îndreaptă spre exterior, unde fiecare speră că o mână de oameni decişi, au luat sau vor lua hotărîrea unei noi reprezentanţe naţionale, către care sa fie purtate aspiraţiile naţiunii. Existenţa unei asemenea aplecări mintale, distruge deja legitimatea guvernului legal, oricât de solid ar fi implantat.

Deaceea, guvernele care s'au perindat în R.S.R. dela 23 August 1944 şi până în prezent, NU POT FI CONSIDERATE LEGITIME. Nu există în ţară nici 5% din populaţie care să fie de acord cu cei care conduc. Cu atât mai mult, cetaţenii români aflaţi peste hotare îşi pot manifesta dreptul la recunoaşterea sau respingerea unei legitimităţi. Nesupuşi obstrucţiilor din ţara, liberi de a gândi şi manifesta sentimentele profunde ce-i animă, ei constitue o opinie sigură şi reprezentativă. Putem chiar afirma ca ei reprezintă opinia întregei naţiuni. In aceste cazuri excepţionale, există totdeauna o coordonare nevăzută între cei din ţară şi cei din afară.

* * *

Deci, cauzele inerente unei iniţiative de acest gen existau pentru toată lumea, exprimate bine'nţeles sub alte forme şi având justificări deosebite:

Germania avea nevoie de un suport moral, care în acelaş timp să-i asigure şi un surplus de prestigiu într'un moment dificil.

Naţiunea româna aştepta un sprijin din afară care să-i arate că neamul nu acceptă schimbarea şi nu dezarmează în faţa catastrofei naţionale.

Mişcarea Legionară nu putea admite, pentru nimic în lume, trădarea comisă faţă de neam şi nici dezonoarea abătută asupra armatei române. In plus concepţia ei, permanent anti-comunistă, o obliga să ia poziţie cu orice risc.

Astfel, geneza Guvernului dela Viena nu poate apare ca o impunere hitleristă exercitată asupra Gărzii de Fier. Ca o constrângere asupra unui subordonat. Relaţiile dintre Mişcarea Legionara şi Naţional-socialism nu s'au găsit NICIODATĂ într'o asemenea postură. Raporturile au fost mai de grabă de **tensiune** permanentă şi **neîncredere** reciprocă. Garda de Fier a înţeles să rămână totdeauna de sine stătătoare, iar nu să se înfeudeze unui curent total diferit în esenţe de propria-i tendinţă.

Putem deci susţine cu tărie că geneza Guvernului dela Viena este **decizia reflectată a Mişcării Legionare.** Şi'n primul rând, a şefului ei, care a înţeles gravitatea momentului şi perspectiva ce se impunea Legiunii. Importanţa apărării unor principii de înaltă etică şi de comportament civic, depăşeau infinit orice ideie de a sări în ajutorul Germaniei hitleriste, care nu se arătase deloc tandră cu Mişcarea Legionară.

Nu pentru ochii lui Hitler sau dintr'o obligaţie ideologică a luat Garda de Fier atitudinea fermă de a combate. In afară de analogia anti-comunistă, nu există nicio afinitate profundă între concepţia legionară şi cea naţional-socialistă germană. Dar exista atunci **necesitatea urgentă** de a se pune capat poziţiei dubioase a guvernului român dela Bucureşti.

Propunerea germană, făcută la Rastenburg, unde Horia Sima s'a întâlnit cu reprezentanţii lui Hitler, **coincidea** cu sentimentul Mişcării Legionare de a se continua o rezistenţă în afara graniţelor şi a se încerca totul pentru o mobilizare a forţelor anti-comuniste

românești. Această coincidență nu poate fi privită supunere. Trebue considerata în simplitatea ei naturală de suprapunere de scopuri.

Natural, o asemenea acțiune peste hotare nu putea avea loc fără constituirea —cu asentimentul Românilor probegi— a unei autorități reprezentative, recunoscută și legitimată de neamul românesc. Or, singura autoritate ce putea juca acest rol de mare responsabilitate, era un **Guvern Național.**

Deci, geneza acestui guvern a fost, înainte de toate, **conștiința răspunderei în fața istoriei,** ce însufleţea Mişcarea Legionară.

Intenția germană nu era decât urmarea firească a politicei pe care o ducea față de toate națiunile cotropite de Sovietici sau ajunse sub protecția germană. In aceste cazuri, căuta să stabilească o legătură de încredere între Reich și acele națiuni. Iar mijlocul cel mai eficace era un Guvern local sau în exil, supus sau adaptat politicei germane. In acest mod s'au format diferiți **"Quislingi"**, ce duceau o politică națională dar după directivele hitleriste.

In cazul României și al Mișcării Legionare situația era cu totul diferită. România mareșalului Antonescu fusese o aliată importantă, în care influența germană se limitase la strategia războiului din Răsărit. O oarecare influență în politica externă, date fiind circumstanțele și alianța, dar în niciun caz nu se poate vorbi de o dominație totală ca în alte țări.

Cât privește Mișcarea Legionară, relațiile fusesera de **ostilitate deschisă,** din cauza încercărilor de intromisiune a hitleriștilor, încercări inadmisibile pentru Legiune. Și mai ales, din cauza intervenției forțelor germane contra Mișcării atunci când s'a produs lovitura de stat a gen. Antonescu, intervenție urmată de închiderea legionarilor refugiați în Germania în lagarele dela Dachau și Buchenwald, la cererea lui Antonescu, alături de prizonierii și deținuții occidentali, Ruși și Evrei.

Oricât ar vrea cineva să susţină ascendentul hitlerist asupra deciziilor Legiunii, se va izbi totdeauna de demnitatea legionară şi forţa ei de caracter. **Reich-ul era incapabil să impună sau să comande Gărzii de Fier.** In cel mai fericit caz, putea **propune** sau **solicita.** Ceeace s'a şi petrecut în clipa evenimentului dela 23 August 1944.

La întâlnirea dela Rastenburg (24 August) Germania hitleristă a fost nevoită să-şi facă un fel de **"mea culpa"** faţă de Horia Sima, înainte de a-i explica defecţiunea regelui şi a politicienilor din ţară. Poziţia reprezentanţilor hitlerişti nu era comodă după ce trataseră pe legionari ca pe nişte duşmani. Dar nu puteau face altfel. Erau forţaţi să se apropie de Garda de Fier şi să-i câştige încrederea. Situaţia primejdioasă după schimbarea de cap a României, nu le permitea nici cel mai mic şantaj politic. Aveau nevoie ca forţele anti-comuniste ale Gărzii de Fier să reia flamura luptei.

După expunerea de rigoare a situaţiei politice şi de pe front, Mişcarea Legionară a fost **solicitată** să continue lupta prin constituirea unui Guvern în exil, promiţându-i-se sprijinul neprecupeţit al Germaniei întru realizarea acestui proiect.

Bine'nţeles, Germanii au încercat mai târziu, să subordoneze decizia Mişcării, **s'o transforme într'o adeziune legionară la politica Reich-ului.** N'au izbutit, lovindu-se permanent de intransigenţa conducerii în a păstra totală independenţă politică şi libertate de decizie, atitudine care a caracterizat din începuturi organizaţia legionară.

Coincidenţa de scopuri fiind de netăgăduit, **înţelegerea principială** între Horia Sima şi reprezentanţii lui Hitler n'a fost prea grea. Şeful Legiunii nu s'a aventurat însă să stabilească imediat un Guvern. A păstrat distanţa necesară pentru a putea reflecta asupra condiţiilor în cadrul cărora Mişcarea Legionară era sau ar fi fost dispusă să se lanseze în această întreprindere, alături de Marele Reich.

Atât Ribbentrop cât şi Hitler s'au declarat de acord cu Horia Sima pentruca Guvernul Naţional să fie constituit definitv şi oficial atunci când Şeful Mişcării Legionare va considera că a sosit momentul. Dovadă importantă că Garda de Fier nu primea ordine dela Guvernul german şi că voinţa ei avea întâietate. Nu i se putea nimic impune, decizia ei fiind imperială.

Numai principiul unei colaborări în lupta anti-comunistă a fost acceptat numaidecât de ambele părţi. Horia Sima a cerut însă mână liberă în luarea primelor măsuri de consfătuire cu Consiliul Politic Legionar şi stabilirea unui Program de activitate. Ceeace însemna eliberarea imediată din lagăre a tuturor legionarilor şi concentrarea lor într'un singur loc, unde contactul să fie nu numai posibil, dar şi util.

Pentru această regrupare şi pentru instalarea viitorului Guvern, a fost desemnată Viena. Loc bine ales, deoarece acolo se concentrau refugiaţii din Răsărit şi postul de Radio-DONAU putea mai uşor devărsa propagandă politică spre ţările din Est.

După această întrevedere şi înţelegerea principială ce a intervenit, Comandantul Mişcării Legionare redactează, chiar din Rastenburg, faimoasa **"Proclamaţie către Ţară"**, citită apoi de el însuşi, la Radio-DONAU din Viena, în seara zilei de 26 August 1944 şi care a avut un răsunet excepţional în toată România şi alte ţinuturi locuite de Români.

In aceeaşi zi, Horia Sima zboară spre Budapesta, pentru o convorbire cu gen. Phleps, Comandantul Forţelor germane din Banat, cu sediul la Arad, unde trebuia de-altfel să fie stabilit sediul viitorului Guvern Naţional Român, dacă lucrurile ar fi mers altfel. Două au fost punctele discutate cu gen. Phleps:

— **Aportul militar legionar,** în imediat;

— **Aportul viitorului guvern** la prepararea rezistenţei româno-germane în Carpaţi.

Intre 27 şi 30 August, Horia Sima e numai pe drumuri pentru a lua contact cu diferite personalităţi române şi legionare, în vederea structurării viitorului Guvern.

La 30 August se reîntoarce la Viena. Intre timp, legionarii din lagăre începuseră să sosească şi ei. La 31 August are loc prima adunare legionară, în sala Parkhaus, unde Şeful Legiunii explică imperativul luptei contra Ruşilor şi necesitatea formării unui Guvern Naţional Român peste hotare.

Acordul este unanim. Micile neînţelegeri care existaseră prin lagăre dispar sub imboldul patriotic al luptei contra cotropitorilor. Spiritul legionar de frăţietate şi disciplină se impune pe deplin în rândurile Mişcării. Excepţii inconformiste s'au ivit după aceea, dar n'au avut decât o apariţie epizodică.

E de reţinut faptul ca acţiunea guvernamentală a Mişcării Legionare apare ca o continuare logică în chiar clipa în care Guvernul dela Bucureşti îşi pierdea existenţa legală, fiind înlocuit cu un altul, lipsit de legitimitate, impus poporului printr'o înşelătorie. Guvernul Sănătescu era consecinţa unei lovituri de Stat. ÎN GERMANIA, hotărîrea structurării unui Guvern Naţional în Exil —deci, **prima măsură de existenţă a unei reprezentanţe continuatoare**— are loc în ziua de 24 August 1944. Adică, exact în ziua în care primul guvern Sănătescu, impus în ascuns de Bodnăraş şi încadrat de miniştri comunişti, intra în funcţie.

Şeful Mişcării Legionare făcuse tocmai ceeace trebuia făcut pentru a se păstra continuitatea unor guverne de drept, legitime. Prin gestul său energic şi categoric, Horia Sima stigmatiza în istorie ILEGITIMITATEA GUVERNULUI DELA BUCUREŞTI, guvern care se credea constituţional prin faptul de a fi avut confirmarea regelui. Or, regele însuşi era izbit de neputinţă constituţională.

Al doilea fapt relevant: In spiritul celor care l-au constituit şi al tuturor celor care au adus aportul lor de entuziasm şi sacrificiu,

Guvernul dela Viena a întrupat continuarea luptei românești din epoca STATULUI NAȚIONAL ROMÂN LEGIONAR. Intenție rațională dat fiind că cei chemați să-i formeze cadrele de lucru și de luptă erau membrii Mișcării Legionare. Pentru ei activitatea actuală se înnoda, peste peripețiile istorice din ultimi ani, cu epoca în care ar fi putut realiza programul lor politic, de n'ar fi fost izbiți mișelește de propriul lor tovarăș de drum.

Poziție pur sentimentală de altfel, dar extrem de stimulatoare pentru împlinirea unei misiuni plină de dificultăți și primejdii. Deaceea și activitățile acestui Guvern dela Viena au fost extrem de numeroase și de-o intensitate patriotică pe care n'a egalat-o încă nicio altă formație politică.

PROBLEMA LEGITIMITAŢII GUVERNULUI DELA VIENA

In desvoltarea acestui studiu am avut ocazia să atingem de mai multe ori **problema legitimităţii** unui guvern, în raport cu chestiunea paralelă a **legalităţii.**

Problema ar părea deci rezolvată şi un alt capitol despre acelaş element ar putea apărea inutil. Nu credem, dat fiind că miezul temei este constituit de starea de fapt sau de drept a entităţii ce-şi asumă răspunderea în raport cu naţiunea.

In cazul Guvernului dela Viena, problema este capitală deoarece de dovada legitimităţii sale acum 45 de ani, depinde validitatea intenţiilor legionare pentru epoca în care ne găsim.

* * *

I s'ar putea reproşa Guvernului dela Viena faptul că nu s'a constituit conform normelor constituţionale româneşti. Cazul nu s'a pus încă în discuţie, dar nu-i exclus ca la un moment dat să se încerce o asemenea manevră. Sub ce motiv? Iată câteva:

1. **S'a constituit pe teritoriu german.**

2. **In ţară, regele era prezent.**

3. **N'a fost format prin alegeri.**

4. **A pretins că reprezintă naţiunea română, fără a avea legalitate.**

Şi numărul acestor argumente poate fi mărit la infinit, deoarece nu este greu să NEGI UN FAPT sau o situaţie. E mult mai greu să menţii denigrările în faţa realităţii, adică a circumstanţelor inevitabile şi imperioase care-au provocat actul denegat. Vom reveni asupra acestor argumente. Putem totuşi deja preciza următoarele:

Din orice unghi am privi **"probele"** ce pot fi invocate pentru a răsturna legitimitatea Guvernului dela Viena, reiese că motivele puse'n joc sunt **neavenite.** Există o regulă cutumiară pe care toate naţiunile din lume o aplica atunci când legalitatea e zdruncinată sau pusă în pericol = **la cazuri excepţionale, măsuri excepţionale.** Şi această conduită de apărare naţională, de salvare publică, de demnitate umană, aparţine oricui se găseşte în situaţie prielnică, are conştiinţa acţiunei ce întreprinde şi curajul de a-şi lua răspunderea. Actul ce are loc, nu este o ambiţie ci **un act de credinţă.** Măsura excepţională depăşeşte prezentul. Ea are în vedere, serveşte, viitorul.

In cazul Guvernului dela Viena, conjunctura politică românească şi evoluţia internaţională permiteau —am putea spune, **impuneau**— apariţia unei măsuri excepţionale care să răspundă cazului excepţional ce copleşea naţiunea română şi scotea efectiv din funcţie autoritatea executivă. Situaţia de fapt îngăduia orice depăşire a regulei clasice, înscrisă în Constituţie.

Legea fundamentală pierde întreaga-i forţă legală în clipa în care aplicarea ei poate fi deviată prin intervenţii exterioare. Or, CINE şi PRIN CE ARGUMENTE ar putea susţine că după intrarea Sovieticilor în România (ca învingători, iar nu ca aliaţi) textul constituţional mai avea vreo precădere în luarea deciziilor esenţiale în politica şi reprezentarea independentă a naţiunii române?

Actele definitorii de suveranitate, precum şi cele de autoritate guvernamentală, erau dictate şi supravegheate de Moscova. Celebra **"grevă regală"** n'a fost decât confirmarea acestei subordonări efective impusă de Kremlin. Gest semnificativ pentru a se înţelege situaţia reală creată prin intrarea trupelor ruseşti în România şi NECESITATEA UNEI MĂSURI EXCEPTIONALE, capabilă să contracareze o stare de fapt degradantă şi compromiţătoare. Guvernele care s'au succedat până la întărirea grupului comunist al lui Petru Groza şi abdicarea regelui Mihai n'au fost decât imaginea rupturei fundamentale dintre textul constituţional şi realitatea puterei executive.

Intre aceste două poluri ale vieţii politice nu mai exista nicio legătură. Totul depinzând de interesele ocupantului, textul Constituţiei era fără valoare, iar Executivul un simplu **"executor"** supus altor directive, tendinţe şi finalităţi decât cele ale naţiunii.

Astfel, argumentele ce pot fi aduse în discuţie pentru a pune în eşec luarea de poziţie extra-constituţională a Guvernului dela Viena, au o greutate extrem de relativă, superficială şi cazuistică. Asemenea argumente sunt lipsite tocmai de suportul constituţional pe care-l iau drept criteriu determinatoriu.

Toată problema se învârteşte în jurul unei interpretări = **a fi legal** sau **a fi legitim.** Natural că cele două expresii sunt prezente şi au rolul lor în existenţa desăvârşită a unei naţiuni. Iar în cazul în speţa, cele două elemente au o importanţă cu totul deosebită. Şi numai înţelegând sensul precis, inalterabil, al termenilor, ne vom da seama de marea însemnătate ce a avut în drept şi în fapt alcătuirea acestui Guvern dela Viena.

Legal ar fi ceeace este conform legilor la un moment dat. Deci, **"ceva"** care există în temeiul unei legi în vigoare. Ca urmare **legalitatea** unei situaţii este faptul de a fi conform cu legile, stare de ordine capabilă să asigure **prin lege** viaţa şi activitatea unui Stat, unei comunităţi organizate. In consecinţă, legalitatea unei situaţii

statale prevede **independenţă, libertate de acţiune internă şi externă a Guvernului.** Intr'un cuvânt, un EXECUTIV capabil să decidă şi să ia măsurile de rigoare ce-i revin, fără interferenţa unei voinţi străine.

Legitim ar fi ceeace este just, îndreptăţit, o stare de spirit generală, chiar dacă formalismul legilor nu este pe deplin sau deloc luat în consideraţie. Această circumstanţă priveşte în special, o stare generală excepţională. **Protestul,** vehement sau violent, **greva** desperată a unei categorii de muncitori, sau **apărarea** prin orice mijloace împotriva unui agresor, pot fi acte ne-conforme cu legea, dar nimeni nu le poate contesta legitimitatea. Ultimul caz se numeşte chiar **"legitimă apărare".**

In cazuri deosebite, excepţionale, LEGITIMUL depăşeşte LEGALUL, deoarece intervine atunci când legalul nu-şi execută misiunea sau când se găseşte în situaţie de a nu-şi putea îndeplini rolul ce-i revine.

Amândoi termenii au ca acoperire **voinţa naţiunii.** Legalul prin forma indirectă a legislativului, care sancţionează legile în vigoare -legitimul prin forma directă a vrerei naţionale care răstoarnă sau înlocuieşte neputinţa, abuzurile sau imposibilitatea de exprimare şi impunere a legilor, a legalului.

Deaceea legitimarea în politică este recunoaşterea unei stări de fapt ce se impune, iar nu aprobarea unui text de lege. Legitimarea acestei stări de fapt are loc deschis sau tacit, dar totdeauna prin mijlocirea expresă a naţiunii. Sunt şi stări de fapt care nu ajung niciodată să fie legitimate, deoarece NEDORITE DE MASE. Spre exemplu, ocupaţia sovietică în România. N'a fost niciodată legitimată de naţiune printr'o aderare spontană, plină de încredere în viitor. **Legală** poate apare prin legile impuse care o susţin şi prin forţa pe care o desfăşoara. **Legitimă** nu va fi niciodată, deoarece majoritatea zdrobitoare a naţiunii este contra. A legitima, repetăm, însemnează a motiva realitatea unui fapt, act, atitudine, situaţie.

In analiza Guvernului dela Viena nu trebue urmărită **descoperirea legalului,** care e simplă concordanţă cu legile ţării, ci **justificarea faptului,** care însemnează conformitate cu opinia şi sentimentele —deci, cu voinţa— poporului.

Prin urmare, dacă privim cu atenţie cele câteva argumente menţionate mai sus, ce-ar putea fi răspândite împotriva Guvernului dela Viena, vom fi surprinşi de slaba lor temelie legală. Să ne explicăm:

1. In ceeace priveşte **"constituirea Guvernului pe teritoriu german",** argumentul devine pueril, chiar ridicol. Nu poate fi reproşat un fapt ce decurge din însăşi situaţia conjuncturală de atunci. Nu putea fi altfel! Inamicul neamului românesc şi al Mişcării Legionare fiind comunismul, un asemenea corp politic se putea realiza şi putea activa tot atât de bine într'o ţară anti-comunistă şi combatând Rusia Sovietică.

Argumentul poate fi precizat şi altfel. Imediat după 23 August, când Horia Sima a început pregătirile pentru structurarea unui Guvern în exil, teritoriul românesc nu fusese încă în întregime ocupat de armatele roşii. Teoretic, guvernul în perspectivă —deşi imaginat şi pus în practică în Germania, unde se găseau legionarii— poate fi considerat ca format pe acest teritoriu românesc liber încă de ingerenţele sovietice. Cu atât mai mult cu cât intenţia conducerii legionare era să stabilească Guvernul la Arad, pentru a-şi putea exercita atribuţiile asupra naţiunii române de pe un teritoriu românesc. Intrevederea cu gen. Phleps nu avea o altă năzuinţă.

Dealtminteri, locul unde ia naştere un astfel de guvern nu are nicio însemnătate particulară. Retras în munţi, stăpân pe o parte din teritoriul naţional sau în străinătate, nu locul îi determină importanţa, ci intenţia şi modul de a se manifesta. Deci, finalitatea pe care o urmăreşte.

"Guvernul lui Charles de Gaulle" se constituise şi el pe teritoriu străin, în Anglia. Dacă acest guvern n'a fost şi nu este considerat o

anomalie, atunci **Guvernul dela Viena** trebue recunoscut şi apreciat, deasemenea, ca un guvern legitim.

Faptul ca primul s'a constituit într'o ţară aliată, iar celălalt într'o ţară calificată drept inamică, nu provoacă nicio diferenţiere logică în aprecierea legitimităţii. Din punct de vedere juridic, **au avut exact aceeaşi funcţie.** Dacă legitimitatea celui francez n'a fost niciodată contestată, ci din contră susţinută, legitimitatea Guvernului legionar în mod obligatoriu trebue să se bucure de aceleaşi prerogative şi recunoaştere. Oricât s'ar încerca să i se conteste acest fapt, Guvernul dela Viena rămâne o realizare temeinică a forţelor româneşti libere şi conştiente, dela sfârşitul războiului.

Cu atât mai mult cu cât situaţia Franţei era cu totul alta decât cea a României. **Guvernul dela Vichy** al mareşalului Pétain — contra căruia se ridicase de Gaulle— era un **guvern liber,** independent, purtător de cuvânt al unei Franţe libere. Pe când România se găsea în întregime sub dominaţia sovietică, guvernul legal fiind un guvern prizonier.

Guvernul dela Viena era urmarea unei stări de fapt care permitea juridic constituirea lui = ţara ocupată în întregime —guvern şi rege prizonieri— dominaţie politico-militară impusă de Kremlin. Pe când, Guvernul dela Londra era juridic un guvern rebel, ridicat contra Franţei libere, independentă politic şi administrativ. S'ar cere deci o anumită atenţie când se fac afirmaţii necontrolate.

2. Se poate tot aşa susţine că, deşi ţară ocupată, **regele era prezent,** simbol al independenţei naţionale şi gardian al legilor fundamentale. De unde aserţiunea că toată viaţa politică —dela Guvern la relaţii internaţionale şi dela partide politice la manifestaţii parlamentare— totul se mişca într'o legalitate perfectă, fără umbră de interferenţe intempestive venite din afară...

Felul acesta de a vedea lucrurile lasă în umbră imaginea obiectivă a stării de fapt. Se pune în evidenţă un principiu (regele = simbol şi gardian), din care se trag concluziile eronate ale

independenţei, intangibilităţii legilor fundamentale, autonomiei guvernamentale, etc. In realitate, situaţia era cu totul diferită. Regele era într'adevăr prezent, dar nu mai reprezenta nimic din autoritatea trecută.

Simbol al independenţei! Care independenţă, când tot ce se facea în ţară trecea prin cenzura ocupantului?

Gardian al legilor fundamentale! Care legi, când libertatea individului se găsea la cheremul KVD-ului, iar guvernul trebuia să aplice **"decretele"** Kremlinului? Când însăşi voinţa regală era **călcată** în picioare, supunându-i-se spre semnare decizii anti-româneşti, pe care le semna fără murmur... Iar când a îndrăznit să faca **"grevă"**, le-au aplicat şi fără parafa regală.

O astfel de prezenţă regală NU POATE FI considerată ca o chezaşie autentică pentru garantarea formei legale a vieţii politice din epoca aceea. Regele era o victimă supusă tuturor capriciilor celor veniţi din stepe. Nu mai reprezenta naţiunea română şi nu mai încarna atribuţiile înscrise în Constituţie.

Iar prin simplul fapt al prezenţei sale în ţară, facea indirect jocul Moscovei, deoarece poporul îşi făcea la rându-i fel şi chip de iluzii, bazându-se pe această prezenţă factice.

3. Se poate deasemenea afirma că Guvernul dela Viena n'a fost numit sau întărit de rege ca factor suprem guvernamental. Prin întrebuinţarea unui asemenea argument se cade din nou în iluzia constituţională de după invazia comunistă.

Dacă Guvernul dela Viena s'ar fi constituit **înainte** de sosirea Sovieticilor şi anihilarea tuturor prerogativelor regale, atunci s'ar fi putut, într'o oarecare măsură, considera acest Guvern ca **ilegal,** şi concomitent, ca **ilegitim.** De altfel, chiar existenţa lui —cu siguranţă— n'ar fi fost primită şi confirmată cu atâta entuziasm de masele româneşti din exil. Fiecare ar fi simţit o reticenţă de a-şi da adeziunea unei formaţii guvernamentale direct vertebrată împotriva

guvernului **"legal"** din ţară şi a prezenţei regelui ca şef al Statului. Bunul simţ al Românului ar fi avut ceva de spus. Deasemenea, bunul simţ al conducerii legionare ar fi împiedecat o astfel de evoluţie contrară principiilor.

Odată cu invazia rusească, astfel de reţineri de ordin moral, nu mai aveau rost, nici pentru individ, nici pentru organizaţia legionară. Argumentul legalităţii guvernamentale prin împuternicire regală cădea de la sine, prin faptul pierderii prerogativelor specifice regelui. **Causa causarum** = prezenţa ocupaţiei străine. Un rege nu putea primi ordine dela un învingator fără să-şi piardă competenţa şi atributele. Sarcina constituţională devenea caducă şi'n consecinţă **"neconstituţionale"** toate actele, deciziile şi numirile făcute în numele unui **"drept"** contestabil, sau chiar direct contestat.

Desnodământul acesta e bine cunoscut. Orice guvern se consideră legal prin simplul fapt că deţine frânele conducerii. Or, acest eveniment nu constitue o recunoaştere intrinsecă. Spre pildă: un guvern ajuns la putere printr'o lovitură de Stat sau prin revoluţie, **nu este din oficiu** şi legal. Pentru a avea forţa guvernamentală are nevoie de a fi recunoscut **"legal"** de către Corpurile reprezentative, prin alegeri libere sau printr'o învestire subscrisă de Şeful Statului, Rege sau Preşedinte. Dacă însă legalitatea uneia dintre aceste puteri este întinată, atunci şi **"guvernul"** bazat pe numirea acesteia va fi nelegal.

Când totuşi, printr'o aberaţie juridică, se păstrează sau se numeşte în funcţie un guvern impus pe de-asupra textelor legale, mai rămâne naţiunii o altă posibilitate. Să-şi arate **"neacceptarea"** prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână.

Iar când este vorba de o acţiune a exilului, cum a fost cazul la sfârşitul războiului, intervine actul **"legitimităţii"**, care este argumentul aprobator al naţiunii faţă de organismul structurat în numele ei, împotriva unui guvern considerat de toţi ca nelegal. Acest lucru nu se explică, se simte. Este o acţiune vie. Adeziunea maselor la noul organism este spontană, plină de încredere. Pentru

aceasta **nu este nevoie de învestire** regală sau prezidenţială. Naţiunea, în plinătatea conştiinţei sale, vorbeşte şi manifestă, anulând prin gestul ei incapacitatea reprezentativă a funcţiei supreme.

4. In fine, s'ar putea aduce în acuzarea Guvernului dela Viena faptul de a fi pretins că reprezintă naţiunea română, fără a avea asentimentul maselor din ţară.

Iar un argument mărginit, dat fiind că în astfel de cazuri excepţionale, acţiunea organizatorie are loc în condiţii vitrege, departe de grosul naţiunii şi'n condiţii cu totul defavorabile. Dar profund semnificative. Legitimitatea vine guvernului din exil direct dela naţiune, prin simplul fapt că-i întrupează aspiraţiile şi voinţa.

Să nu se creadă că-i vorba de o ficţiune verbală. Proporţional, opină refugiaţilor reprezintă sentimentele şi aspiraţiile naţiunii întregi. Deaceea, **respingerea sau acceptarea** unei propuneri de acest gen, corespunde ca un ecou gândurilor ce frământă păturile sociale ale naţiunii, în imposibilitate de a se exprima deschis.

Argumentarea negatorie ar putea merge şi mai departe. S'ar putea afirma că Guvernul dela Viena n'a avut niciodată legitimitate pentrucă s'a ridicat împotriva unei stări de lucruri provocată de însăşi regele ţării cu ajutorul oamenilor politici ai timpului. Că atâta timp cât regele şi partidele au avut prerogative şi drepturi în mijlocul haosului provocat de evenimente, legalitatea constituţională şi-a păstrat întâietatea.

Iluzii şi justificări tardive, lipsite de sens în faţa procesului de descompunere şi sovietizare a societăţii româneşti, de care n'au scăpat nici cei care i-au facilitat venirea.

Starea de lucruri stimulată de organismul suprem şi anexele politice, era tocmai defectul capital al epocei. Apariţia reacţiunei legionare trebue privită ca un act de apărare a naţiunii, ca o necesitate istorică pe care nici regele, nici partidele politice n'au sezisat-o în amploarea, eficienţa şi oportunitatea ei.

Mai curioasă şi absurdă e poziţia celor care, după ce au luat parte la răsturnarea stării existente în 1944 pentru a deschide larg porţile României Ruşilor şi marxismului, provocând prăbuşirea ţării în prapastia socialismului ştiinţific, s'au revoltat şi ei atunci când toate s'au întors şi împotriva lor. Era însă prea târziu...

Intre timp, Guvernul dela Viena înscrisese deja în istorie actul patriotic al Mişcarii Legionare, viziunea ei politică şi maturitarea concepţiei sale.

Prin Guvernul dela Viena, Legiunea n'a căutat necesara legitimitate într'o instituţie deja compromisă şi neutralizată ca aşezamânt fundamental de Stat. Nu-ţi poţi trage legitimitatea din ceva ce nu există sau nu mai are nici o cădere în acest sens.

Legitimitatea Guvernului dela Viena s'a întemeiat pe principiile dreptului natural care permit oricărei naţiuni să-şi apere fiinţa luând, prin mijlocirea fiilor săi conştienţi şi liberi, măsurile de rigoare pe care evenimentele le impun. In acest chip se înţelege importanţa pe care o poate reprezenta, Guvernul dela Viena în contextul politic actual, ca experienţă reuşită şi posibilităţi de restructurare a unei reprezentanţe capabile de a mobiliza majoritatea activă a exilului românesc.

Negarea continuă a acestui Guvern legitim din acea epocă, este un non-sens şi o eroare politică:

In primul rând, pentrucă **nu se poate elimina o realitate istorică.** Acest Guvern dela Viena a existat, s'a manifestat, s'a impus, în ciuda circumstanţelor.

Al doilea, pentrucă eliminarea lui din circuitul exilului, **ar suprima adevărata verigă de legătură dintre trecut şi viitor.**

Al treilea, pentrucă s'ar renunţa la **singura valoare naţională capabilă să anihileze juridic existenţa atâtor ani de regim comunist.**

Al patrulea, pentrucă prin poziţia stabilită atunci, **Mişcarea Legionară şi instituţia guvernamentală dela Viena în 1944-1945, alcătuesc o rezervă a naţiunii române,** în raporturile ce vor trebui să ia naştere între forţele reprezentative ale românismului şi Statele Occidentale.

SPIRITUL GUVERNULUI DELA VIENA

In genere, astfel de întreprinderi de natură extra-legală, create în timpuri dificile, se cristalizează sub semnul răzbunării şi urei nemăsurate, al egoismului politic şi exclusivismelor radicale. Totul pare împins spre atitudini extreme, care mai mult resping şi divizează decât apropie şi unesc. Fiecare formaţie crede că este unica în realitatea istorică şi singura chemată sa împlinească destinul naţiunii.

Mişcarea Legionară, deşi conştientă de importanţa ei în politica Statului român şi mai ales lucidă de perspectivele ce-i stăteau la dispoziţie, s'a ferit de a se comporta aşa cum ar fi făcut orice partid politic în locul ei. Situaţia nu era de luptă electorală. Era în joc viitorul neamului, la salvarea căruia toţi Românii erau chemaţi să ia parte. In aceste condiţii, un Guvern în exil trebue să aibă o deschidere largă în concepţie şi acţiune, evitându-se nu numai veleităţile absurde, dar şi atitudinile duşmănoase, exclusiviste.

Un Guvern în exil, model, este acela care ştie să pună în evidenţă caracteristici pozitive, la care pot adera toţi oamenii de bună credinţă şi de înalt patriotism, indiferent de opiniile politice ce practică fiecare în parte. Aceste atribute: sinceritatea, loialitatea, perseverenţa, curajul, forţa de sacrificiu, dragostea de ţară, sunt cele care menţin sufletul şi voinţa omului într'o continuă tensiune binefăcătoare. Prin ele şi în numele unui acelaş ideal, se structurează o stare de spirit comună, favorabilă marilor înţelegeri peste frământările minore de partid sau opinii filozofice.

Sufletul legionar, călit în suferinţe şi adăpat continuu la izvorul patriotismului, nu putea fi decât **îngăduitor** şi **bun** cu toată lumea cinstită. Cu toţi cei care —indiferent de înclinările lor politice— simţeau pericolul mortal ce ameninţa România şi-şi manifestau durerea şi îngrijorarea.

Deasemenea, acelaş suflet legionar, nu putea fi decât **aspru** şi **neiertător** cu toţi cei inconştienţi, indiferenţi sau trădători ai cauzei româneşti. Acestor mânuitori de sofisme nu le lipseau argumentele: promisiunile uluitoare ale politicienilor apuseni —forţa nemaipomenită a Aliaţilor— evoluţia războiului, etc., pe baza cărora au săpat temeliile rezistenţei româneşti, au colaborat cu duşmanii neamului, au trădat oştirea şi viitorul întregului popor. Numai că, în înfumurarea şi orbirea lor caracteristică, toţi aceşti pretinşi gânditori şi patrioţi, uitau problema principală a vieţii româneşti: DUŞMANUL NOSTRU STATORNIC —cel ce ne ameninţa existenţa şi contra căruia luptau armatele naţionale— ERA ŞI VA FI TOTDEAUNA, RUSIA, orice formă politică, orice concepţie filozofică, i-ar sta la bază.

Acceptând colaborarea cu Aliaţii occidentali, acceptau alianţa cu Rusia Sovietică, **cu duşmanul de moarte al românismului.** Acest lucru nu poate fi considerat **"strategie"** sau **"viziune politică".** Ci, pur şi simplu, TRĂDARE.

Or, trădarea pentru Mişcarea Legionară este cel mai mare păcat naţional şi uman. Singurul gest care nu poate fi uitat şi, cu atât mai puţin, iertat. Actul trădării distruge înţelegere şi armonie, seacă suflete, provoacă hecatombe omeneşti. Duce la pieire idei, oameni şi naţiuni. Răul şi ticăloşenia trădării e că vine din mijlocul tău, de unde ai încredere, de unde te aştepţi mai puţin.

Neamul nostru, ca mai toate neamurile lumii, a suferit cumplit din cauza acestei racile. Dar ceeace s'a petrecut în neamul românesc la sfârşitul celui de al doilea război mondial va rămâne în istorie ca **o apoteoză a trădării,** a lipsei de demnitate şi a neprevederii.

Trădarea, lipsa de demnitate şi neprevederea s'au manifestat sub forma lor cea mai josnică, cea colectivă. Dela capul statului la şefi de partide, dela diplomaţi la militari cu răspundere, toţi au adoptat linia anti-naţională, orbiţi de preconcepte, ambiţii şi incapacitate vizionară. Erau consecinţele unei mentalităţi subalterne şi a-patriotice, dominantă în sferele înalte ale societaţii politice româneşti. De unde uriaşele greşeli comise cu naivitate de unii, cu mârşavă prefăcătorie de alţii.

Greşeli au făcut şi legionarii, dar cu mult mai neînsemnate ca ale altora. La ei problemele au o rezonanţă mai degrabă etică şi spirituală, deoarece Mişcarea Legionară le-a infiltrat adânc o serie de precepte şi noţiuni care îi pun la adăpost de a cădea în capcana ambiţiilor de mărire, a subordonării unor interese străine naţiunii, a trădării. In legionar, dragostea de ţară, prioritatea luptei pentru salvarea ei, forţa sacrificiului, curajul opiniei, demnitatea individului sau a naţiunii, etc., sunt lucruri curente şi imperative. La el este o chestiune de formare şi întărire a caracterului.

Concepţia politică legionară s'a plasat totdeauna dincolo de interese de grup sau de veleităţi pur activiste. In centrul preocupaţiilor sale a strălucit **naţiunea,** iar principiile sale au concordat întru preamărirea, salvarea şi impunerea acestei entităţi ce ne este plămadă şi temelie în existenţă.

In cazul Guvernului dela Viena, conducerea legionară nu se putea în niciun caz îndepărta de normele sale fundamentale. Tot ce s'a făcut se înscrie pe **linia interesului naţional,** în spiritul unui **patriotism neclintit** şi a unei **viziuni politice a viitorului** unică în gândirea românească. Concepţie şi poziţie activă extraordinare pe care, incompetenţii şi imprudenţii noştri oponenţi de atunci şi de azi, încearcă să le combată cu arma tăcerii şi a ignoranţei. Ca şi cum realităţile istorice ar putea fi escamotate prin simpla etalare a unei indiferenţe imperiale!

Guvernul dela Viena, în plinătatea lui realizatoare şi istorică, a fost **operă legionară.** Legionarii i-au dat naştere; legionarii au dus greul; legionarii au realizat o experienţă de o valoare nesfârşită

pentru naţiune şi viitorul ei. Cu voie sau fără voie, i-au imprimat ceva din caracteristicile lor, din spiritul ce-i animă, din dârzenia ce-i stăpâneşte, din intransigenţa ce-i diferenţiază, din forţa de sacrificiu ce-i domină, din entuziasmul şi speranţa ce-i înalţă... Deaceea şi rezultatele au fost cu totul deosebite.

Spiritul ce s'a cristalizat în acest Guvern dela Viena a urmat o traiectorie impecabilă din toate punctele de vedere. Ţinând seama de **circumstanţele** în care a luat naştere, de **situaţia României** căzută sub cisma rusească, de **răspunderea** ce revenea tuturor Românilor din afara hotarelor şi de **misiunea naţională** a Mişcării, s'a cautat stabilirea unei linii de conduită bazată pe echitate, onoare şi demnitate.

Timpurile cereau patriotism, decizie promptă, forţă de sacrificiu, capacitate politică şi abilitate pentru a pune în concordanţă disensiunile inerente unei epoci de mare criză şi a face să renască din cenuşa înfrângerii încrederea în viitor, înţelegerea şi respectul între camarazi, apropierea între fraţi, voinţa de a combate. Intr'un cuvânt, **stabilirea unui ideal comun** de trăire şi acţiune în sânul românimei pribege, precum şi **impunerea unei atitudini de independenţă şi răspundere** în raporturile cu lumea exterioară. Si iată maniera:

A) Faţa de Germani

Guvernul dela Viena a reluat poziţia ce i se cuvenea între aliaţii apărători ai unei cauze comune. Poporul şi trupele germane combăteau acelaş duşman ca şi neamul românesc. Datoria Guvernului dela Viena era deci să păstreze raporturile cele mai strânse şi loiale cu regimul dela Berlin care, aproape singur în acea epocă, constituia zidul de rezistenţă contra marxismului ideologic şi contra comunismului imperialist.

Dar, spre deosebire de alte organizaţii naţionaliste ce au luptat alături de Germani, Guvernul legionar a păstrat o totală independenţă, constituind un adevărat guvern, cu prerogative şi obligaţii, neimpuse şi necontrolate de guvernul dela Berlin. Spiritul ce-a sălăşluit între cele doua guverne a fost acela de prietenie şi colaborare corectă întru realizarea unei finalităţi comune: zdrobirea marxismului şi răsturnarea comunismului.

Spiritul de corectitudine faţa de Reich-ul german ce a definit Guvernul dela Viena, s'a manifestat până în ultimele clipe ale războiului. Forţele româneşti au rămas pe poziţii până la 8 Mai 1945, când s'a produs capilutarea Germaniei.

B) **Faţă de duşman**

S'a păstrat un spirit de totală respingere a concepţiei şi metodelor barbare ce l-au caracterizat. Atitudine fermă, combativă şi definitivă. Comportament de principiu bine stabilit în gândirea legionară, temelie nezdruncinată în faţa schimbărilor politice care dădeau —şi dau încă— o falsă stralucire nemeritată ideologiei marxiste.

In circumstanţele de atunci —ţara cotropită, forţele politice în cârdăşie cu comunismul victorios, naţiunea română în pragul disperării— atitudinea Guvernului dela Viena era o poziţie de consecvenţă doctrinară, dar şi un simbol de demnitate şi înaltă răspundere naţională. Prin forţa lucrurilor întruchipa sentimentele şi speranţa întregei naţiuni. Reprezenta singura forţă românească ce nu se lăsase impresionată de evenimente (evaluând totuşi dimensiunea lor), nici de succesele sovietice, nici de iminenta izbândă a Aliaţilor occidentali.

Guvernul legionar avea o optică aparte. Alături de problemele imediate, legate de cauzele circumstanţiale ale războiului, el **lua în consideraţie şi viitorul.** Viitor în care poziţia anticomunistă firească a poporului român să apara incontestabila şi permanentă. Deaceea, în condiţiile formulate Reich-ului pentru a se accepta formarea unui guvern, **Horia Sima a precizat că forţele naţionale româneşti nu vor combate decât armatele sovietice şi nu vor consimţi niciodată să fie trimise pe frontul apusean.**

Pentru acest guvern, ca şi pentru orice Român cu judecată, singurul inamic şi singurul pericol îl reprezenta puhoiul hoardelor roşii din stepa rusească. Această poziţie intransigentă va putea constitui într'o zi o referinţă excepţională pentru reorganizarea unui nou Guvern Român în Exil şi stabilirea de raporturi politice între acest guvern şi lumea liberă.

C) Faţă de trădătorii cauzei româneşti

Trupele sovietice n'au cucerit România prin capacitatea lor ofensivă, ci prin trădarea unui mănunchi de personalităţi politico-militare româneşti care-şi arogaseră dreptul de a decide de soarta ţării. Diplomaţi titulescieni, generali nedemni, politicieni pro-occidentali, plus camarila din jurul regelui, constituiau o forţă ocultă şi obscură ce-şi putea permite orice act...

Desprinşi de realitatea permanentă a primejdiei ruso-comuniste care constitue una din marile probleme ale existenţei româneşti, atenţi numai la interesele imediate ale castei sau grupului din care făceau parte, aceste **"personalităţi"** şi-au permis să calce în picioare onoarea, demnitatea şi voinţa neamului pentru a fi atinse anumite

scopuri ascunse. Justificări sonore nu erau greu de găsit. Şi chiar azi mai sunt unii care motivează rătăcirile înaintaşilor cu argumentele absurde ale foştilor demnitari trădători.

Contra conduitei acestora s'a ridicat Mişcarea Legionară prin constituirea Guvernului Naţional Român dela Viena. Acţiunea lor trebuia stigmatizată, erorile unora şi ticăloşiile altora trebuiau combătute. Pentrucă, în acea clipă, TRĂDARE CONŞTIENTĂ sau SIMPLĂ INDUCERE IN EROARE era tot una. Vina era tot atât de mare, apăsătoare şi plină de consecinţe nefaste pentru toţi cei ce —indiferent de poziţie sau răspundere— luaseră parte la trădarea dela 23 August 1944.

Credulitatea şi greşeala regelui indus în erare şi de aliaţi trebuiau **rascumpărate.** Inconştienţa şi lipsa de demnitate a militarilor angajaţi în capitulare trebuiau stigmatizate. Inepţia şi incapacitatea politicienilor trebuiau înfierate.

Pentru Mişcarea Legionară şi Guvernul dela Viena era vorba de o datorie de onoare şi răspundere istorică. Prin continuarea luptei împotriva comunismului pe care cinicii înfăptuitori îl aduseseră în ţară, se stabilea o notă diferenţială între două concepţii de a înţelege iubirea de neam, sensul răspunderei şi interpretarea demnităţii umane.

Faţă de aceşti oameni compromişi în prăbuşirea Statului Român, Guvernul dela Viena a manifestat un dispreţ total. I-a combătut cu intransigenţă, considerându-i vinovaţi de căderea României în ghiarele comunismului, precum şi de perpetuarea unei mentalităţi oportuniste, atât de periculoasă în momentele critice ale neamului.

D) **Faţă de refugiaţii români**

Guvernul dela Viena s'a arătat îngăduitor şi înţelegător, de orice nuanţă politică ar fi fost. Nu s'a privit niciodată în ei adversarul politic, duşmanul direct de ieri sau divergentul din clipa de faţă, ci **numai Românul pribeag,** purtător al aceleeaşi dureri şi al aceleeaşi speranţe. Mâna a fost întinsa tuturor, dacă au voit să se alăture efortului legionar, pentrucă şi **cauza în joc era a întregului neam.**

Nimeni nu putea monopoliza în acel moment o luptă dusă în numele întregei naţiuni, chiar dacă circumstanţele dăduseră răspunderea suprema Mişcarii Legionare. Această răspundere trebuia revărsată şi împărtaşită de toţi cei care ardeau în dorinţa de a lua parte la lupta anti-comunistă. Deci, nu s'a făcut nici cea mai neînsemnată discriminare politică, putându-se apropia şi integra efortului comun toţi patrioţii dornici de sacrificiu. Şi s'au alăturat Guvernului dela Viena, cu miile. Ţărani şi muncitori din lagărele de prizonieri, ofiţeri şi subofiţeri aflaţi la stagiu în Germania, studenţi la studii, Români refugiaţi în Austria odată cu retragerea trupelor germane din ţară, ofiţeri superiori şi personalităţi naţionale aflătoare în Occident.

Câţiva din aceşti ofiţeri şi câteva din personalităţile refugiate au intrat chiar în formaţia guvernamentală dela Viena, conştienţi de importanţa momentului şi de justeţea misiunii. Astfel, legionari şi nelegionari s'au înfrăţit sub semnul sacrificiului pentru o luptă inegală, fatal pierdută, DAR NECESARĂ ÎN ISTORIE prestigiului naţional şi chezăşie în viitor de drepturi şi cuvânt.

Această frăţietate, peste vechi neînţelegeri şi rivalităţi, se datoreşte în cea mai mare parte spiritului impus de Horia Sima, ca şef al Guvernului dela Viena. Dela început au fost stabilite trei linii de conduită faţă de refugiaţi:

— **Libertate deplină** în alegerea poziţiei personale - cu Guvernul dela Viena sau în afara lui.

— **Identitate de drepturi** în sânul organizaţiei constituite.

— **Nici o măsura de molestare** faţă de cei ce n'au voit să se alăture.

Fiecare avea dreptul să-şi aleagă drumul, răzpunzător fiind numai faţă de el însuşi şi de neamul martirizat. Natural că au fost unii care au fugit de răspunderea şi primejdia pe care o reprezenta apropierea de acest guvern. Dar Mişcarea Legionară n'a încercat nici măcar sa-i contacteze, considerându-i dintru început o povară inutilă. Cu atât mai puţin nu s'a gândit să-i urmărească sau să ia măsuri contra lor.

Această comportare era urmarea logică a principiilor legionare, care nu impun niciodată nimic şi nimănuia cu forţa. Cu atât mai mare este gloria şi vaza celor care au făcut pasul în clipa de cumpăt.

E) **Faţă de cei din ţară.**

Tragedia care s'a abătut asupra naţiunii române era fructul unei trădări, ai cărei responsabili erau deja cunoscuţi. Naţiunea înşelată, trăia momente de intensă nelinişte. O adevărată şi mare tragedie... Ingrozită de întorsătura bruscă a unei întregi atitudini, şi de răsturnările provocate de ocupaţia sovietică, nu mai vedea nicio ieşire normală din bezna în care se găsea. Soarta îi fusese pecetluită din miopie politică şi ambiţii nemăsurate. Cele câteva svârcoliri ulterioare, încercate de către partidele istorice, n'au făcut decât să confirme starea desperată în care se găseau.

Or, această naţiune nu era deloc vinovată de situaţia creată de stângăcia politică a unora şi de inconştienţa altora. Ea îşi urmase conducătorii momentului, convinsă de eficacitatea măsurilor luate. Şi chiar dacă ar fi vrut să facă ceva, ce putea întreprinde când oştirea însăşi primise lovitura de graţie prin ordinul regal de a capitula...

Aceste mulţimi nu puteau fi părăsite, fără niciun semn de solidaritate. Neamul, este plămada din care ne tragem. In el şi prin el suntem ceva în lume, oricât am încerca să ne desprindem şi să-l renegăm. Iar dacă nu-i sărim în ajutor la greu şi nenorocire, în zadar ne mai numin Români.

In acest spirit s'a manifestat Guvernul dela Viena în acele momente de sumbră încercare pentru naţiune. Aceasta avea nevoie de un suport moral, de un gest patriotic, de un exemplu de mândrie naţională care să-i dea curaj şi să-i inspire încredere. In acest sens s'a pronunţat Horia Sima în **"Cuvântul către Tară"** din ziua de 26 August 1944, pronunţat la Radio-DONAU. In acelaşi spirit de solidaritate cu naţiunea însclăvită au fost înfăptuite toate manifestările Guvernului dela Viena prin incursiunile organizate pe teritoriul României şi echipele paraşutate pentru constituirea unei rezistenţe active.

F) **Faţă de viitorul naţiunii.**

In concepţia legionară, naţiunea constituie magma, substanţa de neînlocuit a oricărui popor. Ca indivizi ne putem bucura oriunde de existenţă - dar numai prin mijlocirea naţiunii putem avea conştiinţa unei **trăiri** în istorie şi a unei **realizări** în lume. Deaceea, o naţiune subjugată trăieşte în afara istoriei şi nici nu se realizează pe deplin.

Intrarea tancurilor sovietice punea prezentul sub obrocul ocupaţiei, chiar dacă realitatea părea oarecum "**legală**". Evoluţia interioară nu mai lăsa însă nicio iluzie. Se mergea cu paşi uriaşi către o incorporare ideologică şi politică în sfera marxistă. Constituţia era abolită în fapt, guvernul se pleca directivelor venite dela Kremlin, regele nu mai avea nicio prerogativă. In plus, groaza şi repulsia faţă de hoardele venite din stepe puneau la grea încercare întreaga naţiune.

Cineva trebuia să ia răspunderea unei atitudini demne! Să incarneze repulsia crescândă, să devină purtătorul de cuvânt şi revoltă. Să ridice sufletul mulţimilor, să apere demnitatea naţională şi să adape aspiraţiile de libertate ale neamului.

Acest elan neconformist şi zid de apărere a fost Guvernul Naţional Român dela Viena. Prin toate mijloacele ce i-au stat la îndemână a încercat să risipească uluiala generală, să unească voinţele, să reaprindă speranţele. Fiind în joc viaţa neamului trebuiau **înfierate** lucrăturile care aduseseră pe Ruşi în ţară; trebuiau **desminţite** afirmaţiile ipocrite ale celor ce jucaseră soarta neamului pe cartea occidentală fără a ţine seama de realitatea ameninţătoare a colosului sovietic; trebuia **restabilită** peste evenimente, legătura mistică cu sufletul naţiunii. Numai astfel se putea zidi **o punte** peste hăul politic şi spiritual provocat la 23 August.

Efortul Guvernului dela Viena nu era uşor, date fiind perspectivele imediate ale conflictului şi greutatea de a dialoga cu ţara. Dar pentru mai târziu, când naţiunea română va putea lua cunoştiinţă, poziţia echipei dela Viena avea un sens precis şi grandios.

G) **Faţă de esenţa spirituală a Mişcării Legionare.**

Haosul produs prin defecţiunea conducătorilor legali, pusese în cumpănă onoarea Naţiunii desconsiderate şi demnitatea armatei umilite. Pentru Legiune se deschidea o problemă de conştiinţă. Problema simplă în sine, dar cu implicaţi şi consecinţe.

După mai bine de trei ani de lagare naziste, de suferinţe şi înjosiri suportate la rând cu toţi ceilalţi prizonieri din Germania, poziţia legionarilor —din punct de vedere juridic— deschidea perspectiva unui **"statut"** acceptabil şi comod în caz de victorie aliată. Şi această victorie se profila la orizont din ce în ce mai pronunţat.

Printr'o atitudine pasivă şi prin respingerea oricărei propuneri de colaborare venită din partea Germanilor, **Legiunea îşi** asigura supravieţuirea trupească şi, într'o oarecare măsură, simpatia Occidentalilor. Sau, cel puţin, o indulgenţă binevoitoare, ce i-ar fi permis o reabilitare normală în ochii învingătorilor. Logica lucrurilor arăta că **prietenii sau aliaţii Naziştilor nu puteau fi închişi ani de zile în lagărele lor.** Or, membrii Gărzii de Fier, fuseseră nu numai închişi în lagăre ca Evreii, prizonierii şi alţi condamnaţi de regim, dar trăiseră izolaţi în îngrădiri speciale, cu sârma ghimpată împrejur, în mijlocul marilor lagăre unde se găseau toţi cei închişi. Aceşti legionari suportaseră un regim mult mai aspru ca al celorlalţi. Aveau destule motive majore pentru a aştepta liniştiţi terminarea războiului...

Era vorba, pur şi simplu, de soluţia uşoară. Aceea pe care o adoptă toţi cei fără răspundere, cei care nu văd decât interesul lor personal. Mişcarea Legionară nu putea judeca situaţia prin această prisma. **Raţiunea propriei existenţe era existenţa neamului.** In el şi pentru el luase fiinţă. Avea deci o răspundere în neam. A-l servi în clipa de restrişte era pentru Legiune o datorie sfântă.

In aceste condiţii, pentru Garda de Fier drumul era trasat. Normele ei spirituale, linia sa de conduită bazată pe principii etice şi patriotismul mărturisit şi probat în atâtea rânduri, **îi impuneau continuarea luptei,** cu toate riscurile. Era singura soluţie pentru a se arăta aşa cum este, în plinătatea corectitudinei sale şi a principiilor pe care le susţine.

Garda de Fier nu putea admite nici trădarea, nici capitularea. Sutele de mii de morţi cazuţi în **Cruciada anti-bolşevică** şi sutele de mii de prizonieri daţi mişeleşte Sovieticilor, impuneau un gest de curaj, de răspundere şi de mândrie naţională.

Deasemenea, **eroismul** şi spiritul de **sacrificiu** (fundamnetale în gândirea legionară) nu permiteau apariţia de reacţii negative atunci când NUMAI aceste două virtuţi puteau neutraliza în istorie opacitatea şi josnicia altora.

Esenţa spirituală a gândirei legionare impunea continuarea luptei, dincolo de instinct de conservare, interese meschine sau indiferenţă.

* * *

Deci, punctul de plecare pentru a se stabili modul de conduită al Mişcării Legionare în acele momente de haos naţional, n'a fost interesul organizaţiei, ci INTERESUL NAŢIUNII, **soarta neamului încătuşat, viitorul** unui Stat intrat în sfera de dominaţie a unui imperialism sălbatec, dublat de o structură ideologică inumană. **Imediatul cerea unitate de gândire şi scop, unitate de forţe, unitate de conducere şi acţiune.**

Era nevoie de înţelegere, coordonare, entuziasm. Şi'n primul rând, era nevoie de o VOINŢĂ care să impună —în amalgamul de mentalităţi şi tendinţe politice— o simţire unică şi nesdruncinată de patriotism împins până la sacrificiu. Trebuia impus un numitor comun care să apropie şi să sudeze.

Guvernului dela Viena i-a revenit acest imperativ şi-a reuşit datorită principiilor legionare şi a personalităţii şefului suprem care a ştiut să convingă şi să creeze atmosfera de încredere necesară în jurul nucleului legionar.

Spiritul care a dominat Guvernul dela Viena a fost de **flexibilitate,** învăluit într'o atmosferă de **sinceritate** şi **bună voinţă.** Ceeace i-a permis să strângă în jurul său imensa majoritate a exilului incipient şi să suplinească cu demnitate golul constituţional provocat de carenţa celor din ţară.

FINALITATEA GUVERNULUI DELA VIENA

Orice acţiune, orice luare de poziţie are **un scop,** dar urmăreşte şi **o finalitate.** Şi nu este vorba de o structură pleonastică. Pentru noi, scopul se plasează în imediat, finalitatea în timp; primul trăieşte în actul voliţional al unei acţiuni active, a doua există în perspectiva unei virtualităţi latente. Deaceea, scopul se afirmă, finalitatea numai se presupune. Este o ipoteză, dar susţinută cu tărie. Ceeace nu împiedecă viziunea finalităţii să fie, uneori, mai deplină şi hotărîtoare decât realizarea scopului imediat.

Aceste diferenţieri şi perspective pot fi întrevăzute în alcătuirea şi motivarea conceptuală a Guvernului dela Viena. După 23 August 1944, lucrurile precipitându-se din punct de vedere al României pe plan mondial şi intern, Horia Sima, ca şef al Mişcării Legionare, era obligat să-şi determine poziţia. Avea o răspundere pe care nu orice om politic ar fi fost capabil s'o accepte şi s'o ducă la bun sfârşit.

Toate argumentele politice, atmosfera momentului şi perspectivele ce i se deschideau, erau contrare oricărei speranţe de reuşită, fie ea numai de prestigiu. Insistenţele germane —ca totdeauna când se găseau la strâmtoare— erau presante, dar fără nicio nuanţă imperativă, deoarece nu aveau nici cea mai infimă autoritate sau posibilitate de presiune asupra Mişcării Legionare. **Organizaţia Gărzii de Fier nu fusese niciodată la cheremul Germanilor.** Horia Sima era deci stăpân pe actele sale şi pe deciziile ce trebuiau luate, deşi trăise în condiţii de recluziune.

Conştient de această independenţă totală şi de imposibilitatea Reich-ului de a-i forţa mâna să ia o decizie ce n'ar fi fost în conformitate cu linia şi etica Legiunii, sau cu interesele ţării, Horia Sima nu s'a precipitat să accepte propunerea germană de îndată ce i-a fost făcută. A cerut timp să cugete asupra oportunităţii ei şi să ia contact cu membrii responsabili ai Mişcării.

Cu toate disensiunile ivite în anii captivităţii —inerente universului concentraţionar în care se sbătuseră ani de-arândul— Horia Sima cunoştea prea bine dragostea de ţară şi capacitatea de jertfă a legionarilor. Deasemenea, cunoştea valoarea şi priceperea intelectualităţii legionare cu care trebuia să se consulte şi să decidă, înainte de a se angaja într'o întreprindere cu urmări fundamentale pentru Legiune şi România.

Prezentul era sumbru! Cercul se strângea din ce în ce mai mult în jurul Germaniei. Garda de Fier nu era obligată să ia o atitudine, aparent favorabilă regimului nazist. Anii de detenţie în lagărele germane (unde pieriseră legionari), comportamentul brutal şi anti-legionar al aşa zişilor **"camarazi"** naţional-socialişti, plus vechea atitudine incorectă faţă de Mişcare în epizodul **"loviturei de Stat antonesciene"**, permiteau organizaţiei legionare să se abţină dela orice compromis politic cu o ţară condamnată şi să se cantoneze într'o expectativă prevăzătoare.

Interesul imediat al Mişcării Legionare, adică **"scopul"** de moment, ar fi fost acela de a se ascunde după degete şi a refuza orice colaborare. Aşa ar fi făcut orice organizaţie politică de tip demo-liberal. S'ar fi sustras oricărui angajament formal, invocând orice scuză, fie ea chiar neputinţa organizarii unui Guvern de largă colaborare a forţelor româneşti din afara graniţelor.

Mişcarea Legionară nu putea face aşa ceva! Nu era în joc numai existenţa sau viitorul ei propriu, ci **era vorba de viitorul naţiunii române** şi de liniile fundamentale ale doctrinei legionare.

Naţiunea română cazuse prin trădare în ghiarele comunismului, care-i putea impune de-acum înainte orice restrângere, orice

condiţie de existenţă, orice schimbare de structură politică şi socială. Viitorul naţiunii române nu mai depindea de voinţa naţională, ci de bunul plac al ocupantului. Orice veleitate de afirmare, în afara prescripţiilor comuniste, putea fi transformată într'o baie de sânge. Ceeace s'a şi întâmplat.

Schimbarea de alianţe, aducea o schimbare politică importantă în sânul partidelor ce luaseră parte la inconştienta acţiune dela 23 August. Cei vinovaţi nu văzuseră în gestul lor decât **o tactică** ce le dădea posibilitatea să reapară în arena politică şi să candideze la conducerea viitoare a ţării. Cu voie sau fără voie, se pretaseră la un joc periculos şi aleatoriu numai din ambiţie personală. Rolul virtual al PCR-ului, după intrarea forţelor sovietice în România, nici nu fusese luat în consideraţie de bătrânii vulpoi ai democraţiei româneşti. Numeric, era prea neînsemnat şi neputincios pentru a le da de gândit. Or, acesta, aşa de şters numeric şi atât de departe de spiritul românesc, era vârful de lance al URSS-ului în cucerirea definitivă a României. Ceeace au constatat de altfel un an mai târziu, când Moscova şi-a impus voinţa aducând la putere oamenii săi de încredere.

Mişcarea Legionară a privit sub un alt unghi evenimentele care modificau starea de fapt locală. Aceste evenimente au fost judecate şi analizate prin **prisma viitorului,** prin înţelepciunea spusă de Corneliu Codreanu cu câţiva ani înainte de izbucnirea războiului **"De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate crede, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza?"** (Corneliu Codreaunu, Circulara "POLITICĂ EXTERNĂ", 30 Mai 1936, în **"Circulări şi Manifeste"**, Colecţia OMUL NOU, 1951, p. 66-67, ediţie mimeografiată).

Era o linie de gândire care preocupa întreaga suflare legionară, dându-i o superioritate de netăgăduit asupra politicienilor plini de ifose care tratau toate problemele cu uşurinţă şi suficienţă. Cuvintele Căpitanului erau o pătrundere către viitor, pe care urmaşii săi o aveau permanent în minte şi în suflet. Pentru ei,

aceste cuvinte erau dogmă. Deaceea, Garda de Fier nu putea privi cu uşurinţă schimbările din ţară, fără un gest de dezaprobare, fără un act combativ împotriva deznodământului provocat la 23 August.

In plus, pentru legionari, era vorba de o chestiune de principiu. **Doctrina legionară este cu desăvârşire anti-comunista.** Din care cauză, lupta legionară caută să fie prezentă pe toate planurile unde pătrunderea marxistă îşi întinde tentaculele. Garda de Fier nu putea admite trădarea democraţiilor şi cu atât mai puţin cotropirea ţării de catre hoardele sovietice. Lupta neamului fusese începută pentru dezrobirea provinciilor Basarabia şi Bucovina, smulse din trupul ţării de către Rusia. Erau argumente peste care nu se putea trece.

Odată cu armistiţiul fraudulos şi intrarea trupelor comuniste pe teritoriul naţional, nu mai exista **nicio opoziţie oficială** contra molohului moscovit. Rezistenţele locale erau eroice. Luptau şi mureau combantanţii din umbră pentru a spăla onoarea armatei române, pentru a menţine moralul populaţiilor tiranizate. Dar legitimitatea dreptului de a combate pe faţă în numele naţiunii —nu ca simplă rezistenă, ci ca o armată reprezentativă— nu putea veni decât dela un organism extrateritorial, structurat militar şi politic.

Cine era să pună în practică o astfel de împotrivire trainică, în împrejurările apocaliptice ale momentului? Niciun politician din democraţia română n'ar fi îndrăsnit, NU să facă un gest, DAR NICI MĂCAR să protesteze contra acţiunei regale şi a vandalismului sovietic. Era prea riscant pentru viitorul lor personal... Unii chiar dacă resimţeau greşeala făcută, erau paralizaţi de propria lor teamă. Alţii, în schimb, jubilau inconştienţi de grava decizie luată de coreligionarii lor din ţară şi de perspectiva sumbră ce săpaseră viitorului naţional.

SINGURĂ GARDA DE FIER VEDEA ACEST VIITOR DE GROAZĂ, deoarece, **singură ea** intuise de mult consecinţele unei apropieri de Sovietici, şi **singură ea** avea înscrisă în doctrină lupta

fără preget, oriunde şi oricând, împotriva acestui flagel al umanităţii moderne. Din această cauză, Garda de Fier n'a ezitat o clipă să-şi asume riscul momentului istoric, chiar dacă urmarea ar fi fost dispariţia ei.

Concretizarea prezenţei legionară în lupta anti-comunistă a luat aspect de mobilizare din clipa în care Horia Sima, şeful Mişcării Legionare a fost scos din lagar (la 24 August 1944) şi pus în contact cu Ribbentrop, şeful diplomaţiei germane, care i-a adus la cunoştinţă schimbarea dramatică a politicei româneşti, arestarea mareşalului Antonescu, armistiţiul fără condiţii şi intrarea Ruşilor în ţară.

Condiţiile Mişcării au venit mai târziu, după ce conducerea legionară a luat cunoştinţă de evenimentele petrecute şi a analizat în adâncime poziţia Mişcării şi importanţa pentru viitorul neamului a unei contribuţii legionare în circumstanţele evocate şi'n perspectiva precară a conflictului.

Finalitatea unui asemnea act, pentru a avea o semnificaţie pozitivă, trebuia sa depăşească **orgoliul legionar,** umilit ani de-arândul de către Germanii care cereau acum să le vină în ajutor. Trebuia, de asemenea, să depăşească **interesul Mişcării** de a se pune bine cu Aliaţii, în calitate de foşti **"pensionari"** la Dachau, Buchenwald şi alte lagăre. Trebuia, mai ales, să depăşească **elementarul instinct de conservare** atât de puternic înrădăcinat în sufletul individului.

Situaţia razboiului ar fi îndemnat pe oricine să refuze orice angajare într'o aventură cu şanse extrem de reduse de izbândă. Pentru Garda de Fier problema se punea cu totul altfel. Nu scopul imediat putea avea întâietate, ci finalitatea imperativă a neamului care, sub conducerea nefastă a unor neprevăzători, îşi pierduse independenţa. Toate evenimentele acelui tragic moment (23 August) fuseseră preparate peste voinţa poporului şi a armatei care nici nu gândea să capituleze. Dar faptul era consumat şi datoria oricărui politician liber ar fi trebuit să fie **condamnarea trădării, renegarea celor care au executat-o** şi, bine înţeles, **pregătirea replicei.**

In realitatea tragică de atunci, NICI UNUL DIN POLITICIENII LIBERI N'A LUAT O ASEMENEA POZIŢIE! Toţi au jucat pe cartea Occidentalilor, care se sinchiseau prea puţin de soarta naţiunii române.

Singură MIŞCAREA LEGIONARĂ ŞI-A ÎNŢELES MISIUNEA NAŢIONALĂ ŞI DATORIA POLITICĂ. Ea a văzut dincolo de orizontul imediat şi meschin al evenimentelor şi a intuit finalitatea gestului istoric ce-i revenea:

I. Naţiunea avea nevoie de o reprezentanţă liberă

Cu toată satisfacţia oamenilor de partid ce luau în consideraţie numai actul schimbării de regim şi posibilităţile de moment ce li se deschideau în perspectiva moştenirei guvernamentale, naţiunea română n'a resimţit niciun fior de **"eliberare"** prin intrarea brutală a trupelor sovietice pe teritoriul naţional.

Dela primul contact cu aceşti **"noi aliaţi"** nedoriţi şi detestaţi, a înţeles că soarta îi fusese pecetluită şi că viitorul ce o aştepta numai **"democratic"** nu putea fi numit. Cei vreo 200.000 de ostaşi români făcuţi prizonieri cu arma la picior din ordinul unui rege timorat şi manevrat erau o dovadă înfiorătoare, în plus de inconştienţă şi incapacitate politică. Sau şi mai rău: dovada dureroasă de putregaiul moral ce-şi făcuse culcuş în jurul Palatului şi'n Marele Stat Major al Armatei.

In ciuda girului regal şi al diferiţilor şefi de partide, naţiunea nu se simţea nici **"liberă"** sau **"eliberată"**, nici **"independentă"**, nici **"în siguranţă"**. Din contra, simţea pe propria-i piele **"apăsarea eliberatorilor"** şi'n suflet îngrijorarea zilei de mâine. Iar pe măsură

ce dominaţia marxistă, extrem de rapidă, devenea o realitate, gândul întregei naţiuni se îndrepta spre cei aflaţi în afara României întemniţate. De la ei se aştepta organizarea rezistenţei şi luptei de eliberare.

Reacţiune naturală, pe care n'a reuşit s'o atenueze nici **"Pactul celor 4 partide"**, sau mai târziu marile manifestaţii ale organizaţiilor demo-liberale. Cei mai lucizi îşi dăduseră seama de situaţia inextricabilă în care se înfundaseră încă din prima clipă a intrării trupelor sovietice. Nicio speranţă din interior. Nicio posibilitate de schimbare în ciclul infernal al urei, brutalităţii şi dorinţei de dominare a Sovieticilor.

Singura supapă se deschidea, în mod ideal, spre exterior. Spre cei care, departe de infernul provocat în inima ţării, mai puteau gândi la un act de împotrivire şi eroism. Refugiaţii sosiţi în Austria aduceau continuu acest mesagiu desperat al neamului cotropit. Mesagiu care ŞI ASTĂZI CONTINUĂ sa sosească cu şi mai multă vigoare.

Garda de Fier nu putea trece cu vederea acest proces de modificare spirituală, care desvăluia două aspecte fundamentale în existenţa naţiunii române:

a) **dezavuarea deciziei fatale,** care adusese pe Ruşi,

b) **nevoia de a se simţi susţinută,** măcar din afară, de o reprezentanţă pur românească, patriotică şi curajoasă.

Schimbarea avusese loc în mod brusc, fără nicio pregătire a opiniei publice. Fusese O LOVITURĂ DE STAT, care rănea profund sentimentul de loialitate al Românului, obligat să întoarcă armele împotriva camarazilor de ieri şi să primească cu braţele deschise pe duşmanii de totdeauna ai neamului. Deaceea, chiar manifestaţiile ulterioare pro-monarhice au fost mai de grabă un gest indirect contra ocupantului, decât o sinceră revărsare de dragoste faţa de Palat.

Deasemenea, e bine cunoscut faptul că atunci când încrederea domneşte, speranţele mulţimilor nu se îndreaptă spre alte orizonturi. Rămân profund închegate, cu orice risc, în jurul simbolului de care dispun. Or, TOCMAI acest simbol îşi călcase în picioare misiunea! Sub presiunea Moscovei şi îndrăzneala minusculului P.C.R., susţinut de forţele cotropitoare, SIMBOLUL INTERIOR NU MAI REPREZENTA NIMIC. Naţiunea se găsea la cheremul hoardelor marxiste.

Se impunea deci o **reprezentanţă naţională liberă,** care să reprezinte atât neamul ca entitate socială, cât şi poziţia sa fermă, în faţa lumii, de neacceptare a ocupaţiei sovietice.

In faţa carenţei de viziune politică a nenumăratelor personalităţi rămase în străinătate, şi care-au stat nemişcate în faţa tragediei din ţară, Mişcarea Legionară a înţeles să-şi facă datoria cu orice risc.

Era singura cale pentru ca istoria să înregistreze că naţiunea română —prin reprezentanţii săi naturali din străinătate— n'a fost de acord cu lovitura de Stat dela 23 August şi n'a acceptat schimbarea de regim impusă de Sovietici.

II. Trebuia împiedecata legitimarea unui guvern comunist.

Orice schimbare radicală şi violentă impusă în existenţa politică a unei naţiuni (prin revoluţie sau război) este o înfăptuire vicioasă care provoacă o ruptură în procesul de justificare a dreptului de continuitate constituţională. Deaceea, noua echipă guvernamentală, pentru a se putea mişca nestingherită pe traiectoria ce şi-a ales, este obligată să-şi legitimeze prezenţa în fruntea naţiunii.

Legitimarea înseamnă recunoaşterea manifestă de către naţiune a echipei la putere. Şi atâta timp cât o opoziţie organizată, activă, îşi exprimă punctul de vedere râmânând nesdruncinată pe poziţia sa de rezistenţă şi de opunere deschisă, regimul impus NU POATE FI ŞI NU ESTE LEGITIM.

Situaţia de fapt poate dura ani de zile, nimic nu-l va putea legitima. Cu atât mai mult, când este vorba de un regim impus din afară prin voinţa unei puteri străine şi prin forţa armelor.

In situaţia de atunci, guvernul şi regimul comunist integral nu fuseseră încă instaurate, dar se putea prevede mersul lucrurilor. Ar fi fost deci încă timp pentru a se lua măsurile necesare care să contracareze întronarea bolşevismului, nimbat de **legitimitate prin lipsă de opoziţie.**

Opoziţia locală, ce s'a cristalizat încetul cu încetul, după o colaborare culpabilă cu comuniştii, nu putea face absolut nimic. Constituită în ţară după luni de înţelegere cu regimul, la cheremul acestuia după 6 Martie 1945, nu forma decât o rezistenţă factice, iar nu o opunere permanentă, care să reprezinte o piedecă statornică împotriva legitimării stării de fapt în stare de drept.

Tot din afara frontierelor trebuia să vină şi această acţiune. Şi'n condiţiile de atunci, orice formaţie politică românească sau orice organizaţie circumstanţială, oricât de precară ar fi fost ea, **putea foarte bine juca rolul de zid naţional** şi de îngrădire a oricărei veleităţi de legitimitate politică. Dece? Pentrucă, în cazuri excepţionale, când marea majoritate a naţiunii se găseşte în imposibilitate totală de a se manifesta, mâna de oameni decişi ce-şi iau răspunderea de a acţiona în numele ei, devin reprezentanţii legitimi ai întregei naţiuni. In aceste cazuri se crează **un acord tacit,** o recunoaştere neexprimată dar subînţeleasă, între naţiune şi reprezentanţa din exterior.

Horia Sima, spre deosebire de alte personalităţi româneşti din afara graniţelor, a înţeles imensa importanţă a unei acţiuni în acest sens, singura posibilă să împiedece stabilirea unei legitimităţi a

comunismului deja instalat în România. Datorită răspunderei luate de Mişcarea Legionară de a forma un Guvern în exil, ÎNAINTE CA MOSCOVA SĂ IMPUNĂ UN GUVERN VIZIBIL COMUNIST, putem afirma că până azi REGIMUL DELA BUCUREŞTI ESTE NELEGITIM. Cu toate alegerile trucate, cu tot partidul unic şi exclusiv, cu toate plebiscitele forţate, acest guvern comunist CONSTITUE O UZURPARE şi se manifestă în afara consimţământului naţiunii române. El a fost şi continuă să rămână nelegitim.

Prezenţa unui guvern român stabilit după toate formele şi învestit cu toate prerogativele în afara hotarelor, purtător de **legitimitate tacită,** recunoscut ca atare de mai multe guverne şi răspunzător de soarta neamului, punea în imposibilitate constituţională structurarea unui guvern comunist care să-şi aroge şi legitimitatea necesară.

Astfel, Guvernul comunist dela Bucureşti este numai UN GUVERN DE FAPT, dar nu şi unul de drept. Si aşa va rămâne până la dispariţia lui, deoarece **Guvernul dela Viena nu a fost niciodată abrogat.** El există, neîndoielnic, consemnat în istorie. Nimic nu-l poate împiedeca să-şi reia funcţia, deoarece atâta timp cât circumstanţele care l-au determinat persistă, EL NU POATE FI ANULAT DE NICIO FORŢĂ DIN LUME.

Nu poate fi nici negat, nici împiedecat să intre în acţiune, nici considerat căzut în desuetudine. Aşa cum se prezintă, acest Guvern dela Viena este mereu o realitate potenţială a naţiunii române şi o POSIBILITATE VIRTUALĂ DE RESTRUCTURARE A EXILULUI.

Fără constituirea unui nucleu de dezavuare totală a prezenţei sovietice pe teritoriul naţional —dezavuare nu numai scriptică prin **"declaraţii"** şi **"memorii"**, dar direct armată— legitimarea automată a regimului comunist impus n'ar fi prezentat nicio problemă.

Or, AZI ca şi în orice alt moment în viitor, reprezentanţii liberi şi naturali ai naţiunei române, vor putea invoca **neacceptarea stării de constrângere —nelegitimitatea guvernului de fapt— respingerea categorică a ocupaţiei marxiste în România,** sprijinindu-se juridic şi constituţional pe existenţa şi acţiunile Guvernului dela Viena.

Acest Guvern a fost şi rămâne SINGURA TENTATIVĂ ÎN EXIL care a îndeplinit toate cerinţele legale pentru a constitui cu adevarat **"Un Guvern Reprezentativ şi Legitim".** Coalizând în jurui adeziunea a câtorva zeci de mii de Români pribegi, precum şi consimţământul tacit al altor câteva milioane din ţara ocupată, a pus stavilă oricărei pretenţii de legitimare ATUNCI ŞI IN VIITOR a tristei comedii comuniste, ilustrată printr'un guvern impus cu forţa şi care se perpetuează la putere prin teroare şi crime.

III. Viaţa Statului român avea nevoie de o punte între trecut şi viitor.

Cu toată euforia celor ce-au provocat schimbarea bruscă de regim, s'a produs o ruptură în structura constituţională a Statului român. Intrarea trupelor sovietice, fără semnarea prealabilă a unui armistiţiu care să garanteze forma constituţională a ţării, statornicia guvernamentală şi prerogativele regale, stabilea un vid de natură legală. Un vid ce nu mai putea fi acoperit sub nici o formă de cei care provocaseră dezastrul şi care se găseau de-acum încolo sub voinţa unei puteri străine.

O lege este organică şi aplicabilă atâta timp cât se află în afara oricărei influenţe sau decizii extra-parlamentare. De îndată ce această independenţă nu mai există, legea şi-a pierdut sensul şi misiunea. Cu atât mai mult când este vorba de legea supremă a Statului, în care stau înscrise elementele fundamentale ale

existenţei naţionale. **"Constituţia română"** pentru Sovietici era abolită din clipa in care au trecut Prutul fără să întâmpine nici cea mai neînsemnată rezistenţă armată. E o inepţie să se susţină contrariul!

Aceste trupe nu veneau ca **"eliberatoare"** (cum se pretinde mereu), ci ca aducătoare de regim de fond marxist şi structură comunistă, CONTRAR CELUI EXISTENT. Adică, în totală opoziţie cu prescripţiile Constituţiei române. Numai naivii politicieni români au putut crede în revenirea democraţiei pure şi în statornicirea unui **modus vivendi** cu **"democraţia populară"** trâmbiţată de colosul sovietic.

Chiar reîntoarcerea emfatică la Constituţia din 1923 n'a însemnat nimic pentru autorităţile sovietice. Constituţia existentă sau cea re-acceptată aveau aceeaşi valoare —NULĂ— în perspectiva sovietică. Permisiunea schimbării de Constituţie nu era decât praf în ochii politicienilor români, pentru a le da impresia că duc o politică... independentă. In realitate, legea fundamentală a ţării devenise LITERĂ MOARTĂ.

Viaţa Statului se perpetua sub legea ocupantului, adică a Moscovei, iar nu sub legile ţării. Starea aceasta provoca o instabilitate guvernamentală permanentă şi un gol din ce în ce mai adânc **între un trecut** bazat pe o Constituţie românească şi **situaţia prezentă** fără niciun suport constituţional ieşit din voinţa naţională. Viitorul, la rândul său, se profila pe **coordonate** nu numai în afara legilor tradiţionale, dar chiar **antiromâneşti.**

Pentru politicienii autori ai dezastrului dela 23 August şi victime inconştiente ale impasului în care se vârîseră, schimbările vertiginoase ce aveau loc sub ochii lor miopi, luau proporţii de **"re-democratizare".** Preocupaţi în mod exclusiv cu restabilirea vieţii de partid şi redobândirea priorităţilor în conducere, erau incapibili să discearnă hăul ce-i îndepărta de realitate. Or, această realitate provoca, sub presiunea evenimentelor, o ruptură fatală în existenţa legală a Statului român = **discontinuitatea constituţională.**

Adică, suspenderea definitivă a tuturor valorilor pur naţionale şi înlocuirea lor cu un sistem venit şi impus din afară, incompatibil cu spiritul şi aspiraţiile româneşti.

Ne mai putându-se garanta continuitatea indispensabilă în mediul şi prin mijloacele locale, starea precară a Statului român trebuia luată în primire de forţele libere, aflate peste hotare. Era singura garanţie capabilă să stabilească **o punte** peste haosul adus de ocupant şi să pună stavilă oricărei pretenţii de instituţionalizare de drept a sistemului anti-românesc.

Existenţa unei autorităţi guvernamentale de fapt, de legitimitate populară prin simplul act de a fi anti-regimistă, anticomunistă şi naţionalistă, punea piedecă de netrecut oricărei tentative de legitimare indirectă —prin lipsa de opoziţie— a unei situaţii guvernamentale stabilită prin acţiunea presiunilor sovietice.

Acest rol istoric n'a fost înţeles de niciuna din personalităţile demo-liberale din afara hotarelor. Singură Mişcarea Legionară a intuit măreţia faptului şi necesitatea unei intervenţii rapide. In pofida situaţiei precare în care se afla şi a viitorului sumbru ce o păştea, a înţeles să-şi ia răspunderea pentru a stabili **un punct de sprijin naţional în exterior** şi a garanta **regula continuităţii constituţionale** pusă la grea încercare de inconştienţa celor ce pactizau cu ocupantul.

* * *

Astfel se precizează cele trei puncte fundamentale care au fixat finalitatea Guvernului dela Viena. N'a fost vorba de **scopuri banale,** de ambiţii de mărire, de vreo voinţă de putere. Mişcarea Legionară, prin propria sa morală şi etică se plasează dincolo de asemenea ambiţii deşarte. In decizia ce a avut loc în sânul Mişcării, s'a ţinut seama în mod exclusiv de interesul naţional. Finalitatea Guvernului dela Viena depăşeşte micile scopuri imediatiste, pentru a nu ţine seama decât de elementele esenţiale ale existenţei şi aspiraţiilor naţionale.

Astfel, NIMIC nu poate fi reproşat Mişcării Legionare cu privire la decizia luată de a structura un Guvern Naţional şi a-i da ca misiune continuarea unei lupte neterminate ce onora România şi Naţiunea română. Finalitatea precizată era singura iniţiativă onorabilă, demnă şi consecventă cu linia de conduita a unei naţiuni libere.

CONSTITUIREA GUVERNULUI DELA VIENA

După cum s'a văzut în paginile precedente, constituirea Guvernului dela Viena nu s'a făcut în grabă şi nici sub înrâurirea Reich-ului german. Răspunzătorii legionari care au luat această hotărîre au analizat problema din toate unghiurile înainte de a se lansa pe o pantă atât de primejdioasă şi aleatorie. Decizia de a continua lupta putea fi susţinută fără nicio legătură cu alcătuirea unui guvern. Oricine putea spune **"mă alătur forţelor care combat bolşevismul şi voi lupta până la ultima suflare"**. Ar fi fost o declaraţie de conştiinţă conformă unei profunde convingeri anti-comuniste. Şi probabil, mulţi au făcut-o, aducând micul lor aport uman în marea epopee a Cruciadei antibolşevice.

In cazul Mişcării Legionare, problema atitudinei nu putea îmbrăca această simplicitate. Trebuia gândită bine, răspunderea fiind enormă. Pentru Legiune nu era vorba de un simplu caz de revoltă contra dramei provocate la 23 August. Mişcarea Legionară trăia în vârtejul unei răspunderi politice, istorice şi doctrinare în acelaş timp. Decizia ei antrena multe urmări imediate şi numeroase consecinţe ulterioare. Toate aceste posibilităţi şi repercusiuni au fost desbătute de către conducerea legionară cu multă rigoare.

Inainte de toate, o acceptare precipitată a proiectului ar fi provocat o reacţie spontană din partea Românilor vizaţi să facă parte din guvern sau a celor chemaţi să-i aprobe acţiunile. Din cauza schimbărilor extrem de rapide şi profunde, individul se simţea depăşit. Fiecare avea nevoie de o lămurire prealabilă, de un timp de cumpănire a noilor perspective, de o libertate de decizie.

Românimea din spaţiul german, extrem de numeroasă în acea epocă, era nedumerită. Si oarecum împărţită asupra drumului ce trebuia urmat. Fiecare vedea lucrurile printr'o prismă diferită conform poziţiei sale sociale, profesionale sau de grup. Printre Românii din Germania erau **cei din categoria militară**, ofiţeri, elevi-ofiţeri şi subofiţeri, veniţi pentru diferite specializări. Toţi erau copleşiţi de situaţia creată, dar oarecum legaţi de disciplina şi juramântul depus ca ostaşi. Toţi trebuiau să fie consultaţi în prealabil şi convinşi de importanţa gestului patriotic ce trebuia făcut.

Erau apoi alte categorii, tot atât de numeroase şi importante în stabilirea unui front românesc anti-comunist studenţii, refugiaţii, prizonierii. Fără consimţământul lor ca masă românească peste hotare, un guvern zis **"naţional"**, n'ar fi avut nici prestanţa nici eficacitatea necesare unei reprezentanţe legitime.

Insuşi şeful Mişcării Legionare trecea permanent prin văpaia acestor chestiuni de care depindeau atâtea probleme capitale pentru viitor.

Deasemenea, trebuia evitată orice uşurătate de comportament în stabilirea raporturilor legale cu guvernul german. Condiţiile Mişcării pentru formarea unui guvern naţional, exprimate Germaniei, trebuiau să corespundă unei voinţi bine determinate, care să apere în acelaş timp:

— linia doctrinară şi vederile Legiunii,

— linia imperativelor categorice ale naţiunii române,

— prestigiul şi independenţa armatei române.

Era calea normală pentru a se menţine un echilibru în relaţiile reciproce şi unica posibilitate de a se păstra o independenţă obiectivă, autentică, în complexitatea relaţiilor cu regimul naţional-socialist. Stabilirea acestor preciziuni pline de consecinţe cerea o reflecţie susţinută şi verificată înainte de orice gest definitoriu.

In plus, pentru şeful Mişcării Legionare, care avea răspunderea efectivă a formării echipei guvernamentale, problema ridica o seamă de alte dificultăţi. Lupta pe care Legiunea trebuia s'o ducă de acum înainte nu era în mod exclusiv, lupta ei. Era, din contră, **lupta naţiunii române,** a tuturor celor ce-şi iubeau neamul şi înţelegeau să-i vină în ajutor. Guvernul Naţional trebuia deci să depăşească reprezentarea unilaterală a unei grupări pentru a îmbrăţişa, pe cât posibil, simţirea naţională. **Acest Guvern trebuia să reprezinte cu adevărat Naţiunea Română.** Deaceea, nu putea fi format în întregime din legionari. Era nevoie şi de personalităţi ne-legionare, reprezentative şi capabile.

Sarcină foarte grea. In circumstanţele critice de atunci, nu era uşor să găseşti câteva personalităţi semnificative care să accepte o asemenea răspundere alături de Garda de Fier. Era nevoie de curaj, patriotism, desinteres personal şi încredere în adevărul cauzei. Puţini, foarte puţini puteau răspunde acestor criterii. Majoritatea oamenilor politici din străinatate mizau pe înţelegerea cu Aliaţii. Din fericire, cu toată starea de nelinişte şi nesiguranţă, s'au găsit suflete nobile să înţeleagă chemarea momentului şi să-şi asume această răspundere istorică.

Ca o ultimă interferenţă în stabilirea Guvernului Naţional precizăm faptul că trebuia controlat pulsul maselor româneşti din spaţiul german, pentru a se şti precis dacă încercarea legionară avea şanse să devină o realitate naţionala. Numărul total al Românilor era destul de ridicat, câteva zeci de mii. Trebuia aşa dar, studiată starea lor sufletească, constanţa sentimentelor anti-comuniste şi gradul de încredere ce-l acordau Gărzii de Fier, de abea ieşită din lagărele germane. Mişcarea nu se putea angaja total în constituirea unui guvern fără să ştie dinainte —oricât de aproximativ— două lucruri interdependente prin natura lor:

1. Numărul de Români dispuşi să-şi dea consimţământul la crearea guvernului naţional,

2. Numărul de indivizi gata să intre în Armata naţională.

Chestiune de timp şi capacitate de convingere din partea grupurilor legionare însărcinate să stabilească contactul şi să strângă rezultatele.

Iată deci Guvernul dela Viena n'a fost proclamat şi pus în funcţie, la 26 August 1944 spre exemplu, odată cu **"Apelul"** către ţară al lui Horia Sima. S'a aşteptat decantarea atâtor fierberi ascunse, nedumeriri, neîncrederi, duşmănii chiar, care frământau pe toţi cei chemaţi să-şi ia raspunderea faţă de ei înşişi, faţă de ţară, în noua perspectivă a evenimentelor.

Intr'un cuvânt, în timpul celor trei luni şi jumătate ce s'au scurs între 23 August şi 10 Decembrie 1944, au fost analizate punctele esenţiale pentru a se putea merge către **un Guvern legitim, de coaliţie largă, de acceptare masivă şi de posibilităţi indiscutabile.** Timpul care se scurgea implacabil, trebuia recuperat.

In afara justificărilor mai sus exprimate cu privire la stabilirea unui răstimp de reflecţie, conducerea legionară nu şi-a acordat nici un moment de răgaz, convinsă de gravitatea momentului şi de urgenţa unei luări de poziţie netă. Intrarea imediată în acţiune avea un scop bine determinat:

— **Marcarea unui gest de disciplină şi patriotism** din partea legionarilor, care să fie exemplu de urmat pentru masele româneşti din străinatate. Trebuiau înfrânte teama şi desnădejdea care biciuiau cumplit imaginaţia fiecăruia.

— Dar mai ales, era vorba de **fixarea datei** în care românimea de peste hotare a respins actul dela 23 August, asumându-şi răspunderea reprezentării naţionale. Nu se putea pierde o clipă. Cu orice risc trebuia pornită acţiunea de contestare a actului infamant şi de desolidarizare de cei care-l provocaseră. Şi aceasta, înainte ca **timpul** să devina un aliat al Moscovei în legitimarea situaţiei de fapt din lipsa de opoziţie organizată.

Când toate aceste obstacole au fost eliminate sau rezolvate, se putea trece la pasul definitiv — formarea oficială a unui Guvern

conform atât cerinţelor internaţionale după dreptul ginţilor, cât şi sentimentelor naţionale. Sub acest aspect, Guvernul Naţional dela Viena a corespuns unor criterii precise şi simple:

— **Guvern de coaliţie naţională,** sub conducere legionară.

— **Guvern restrâns,** pentru a se evita dispersarea eforturilor.

— **Program strict minimal,** bazat pe lupta anti-comunistă imediată pentru eliberarea ţării.

— **Independenţă totală** în manifestarea şi atingerea scopurilor specifice.

O singură derogare indispensabila — Armata Naţională rămânea dependentă strategiei de război a Wermacht-ului. Nu putea exista alternativă în condiţiile date.

Sub auspiciile acestor criterii —şi după primirea asentimentului german— la **10 Decembrie 1944** s'a ţinut prima şedinţa a noului guvern, şedinţă de constituire şi luare în primire a posturilor respective. Reşedinţa Guvernului: VIENA.

Compoziţia Guvernului Naţional

Horia SIMA, Preşedinte de Consiliu.

Mihail STURDZA, Ministru de Externe.

Vasile IASINSCHI, Ministru de Interne şi al Muncii.

Gen. Platon CHIRNOAGĂ, Ministru al Armatei.

Corneliu GEORGESCU, Ministru de Finanţe.

Vladimir CRISTI, Ministru al Cultelor.

Grigore MANOILESCU, Ministru al Propagandei.

Prof. Ion SÂNGEORGIU, Ministru al Instrucţiunii (cooptat la 1.1.1945, după sosirea lui în Germania).

Eugen BAILLA, Subsecretar de Stat, însărcinat cu problemele aeriene, plus relaţii cu forţele germane.

Mitropolit Visarion PUIU, Insărcinat cu treburile bisericeşti (titular al Episcopiei Româneşti din Vest).

Traian BOROBARU, Şef de Cabinet al lui Horia SIMA.
Viorel TRIFA, Secretar al Mitropolitului V. PUIU.

Se constată în constituirea acestui Guvern Naţional, marea grije a Şefului Legiunii de a stabili o proporţie, un echilibru, în distribuirea Ministerelor - cinci pentru legionari, cinci pentru personalităţile independente. Fapt care a stabilit o armonie ce s'a menţinut în cursul celor cinci luni de existenţă efectivă şi care nu s'a desminţit nici după aceea, de-alungul anilor de pribegie.

La 10 Decembrie n'a avut loc decât solemnitatea constituirii Guvernului dela Viena şi depunerea jurământului de fidelitate faţă de lupta noaţională şi misiunea lui de Guvern excepţional. După citirea Actului de înfiinţare, jurământul titularilor a fost luat de către protopresbiterul Emilian VASILOVSCHI.

După aceea, Horia Sima, în calitate de Preşedinte al Guvernului, a expus importanta activitate premergătoare acestei solemnităţi, activitate depusă de forţele legionare între 24 August şi 10 Decembrie 1944. Aceste înfăptuiri urgente şi indispensabile fuseseră iniţiate şi duse la bun sfârşit sub ordinele sale, cu scrupulozitate şi eficienţă:

— Reorganizarea Mişcării Legionare,

— Iniţierea organizării Armatei Naţionale (începutul lui Octombrie),

— Punerea în mişcare a trei centre de pregătire a paraşutiştilor şi a elementelor ce vor fi trimise în ţară pentru a organiza rezistenţa în munţi şi oraşe,

— Serviciile de propagandă (sfârşitul lui August):

1. Radio DONAU

2. Secţiile de propagandă orală pe front şi'n câmpurile de prizonieri

3. Secţiile de explicare dela om la om printre studenţii, ofiţerii şi subofiţerii aflaţi la studii şi perfecţionare în Germania.

— Serviciile de primire, încartiruire şi amerindare a refugiaţilor români.

— Serviciile de informaţii şi de recrutare a ostaşilor pentru Armata Naţională.

* * *

S'au ridicat şi se vor ridica, cu siguranţă, critici vehemente împotriva acestui Guvern dela Viena, care contrazicea şi combătea intenţiile, plus interesele, celor ce acceptaseră intrarea forţelor sovietice în România. Se vor încerca fel şi chip de subterfugii legale sau imaginare pentru a se contesta legitimitatea lui. Sau pentru a-l elimina din circuitul politic românesc dela sfâşitul razboiului şi până azi.

Toate aceste eforturi vor fi însă inutile, deoarece se vor izbi veşnic de anumite realităţi de neînlăturat şi de exemplele similare existente cam peste tot în timpul aceleaşi perioade —şi mai ales de atunci încoace— sub egida aceloraşi principii, argumente şi motivări. Cazul gen. de Gaulle este tipic şi asemănător, în multe privinţe, cazului legionar. Or, nimeni nu-l contestă pe de Gaulle, dar se încearcă prin toate mijloacele, contestarea lui Horia Sima. Atitudine inadmisibilă, pentrucă în această materie nu simpatiile, nu circumsoranţele incidentale trebuesc luate în consideraţie, ci principiile juridice sau cutumiare ce s'au impus de-alungul veacurilor.

Din punct de vedere românesc, Guvernul din 10 Decembrie 1944, a înscris **o dată,** a stabilit **un principiu,** a marcat **viitorul.** N'a fost o simplă încercare nereuşită, o improvizaţie problematică, ci **o realitate făptuitoare.**

Nu există măsură de comparaţie între acest Guvern dela Viena şi oricare din tentativele ulterioare româneşti, insipide sau avortate, începând cu **"Guvernul Naţional în exil"** al gen. Rădescu,

"Consiliul Naţional Român" condus de C. Vişoianu şi mergându-se cu analiza comparativă până în epoca actuală.

FAPTUL ISTORIC dela Viena a fost un ADEVĂRAT GUVERN, ca **structură administrativă, compoziţie socială** variată, **mentalitate** politică largă, **comportament de rezonanţă şi implicaţie internaţională,** demnitate şi intransigenţă.

In clipa în care a fost proclamat drept reprezentant al voinţei naţionale, el avea deja forma unei reprezentanţe legale şi capacitatea de înfăptuire pe toate tărâmurile. El a apărut, conştient de forţa şi misiunea lui, într'un moment în care, forţele demo-liberale din ţară pierduseră orice simţ al demnităţii şi al răspunderii.

Eforturile supraumane ale legionarilor din Germania de a salva ce se mai putea salva, erau considerate de către **liberalii şi ţărăniştii** care pactizaseră cu comuniştii, drept **"anti-naţionale"**, drept **"acte de trădare"**, iar lupta contra comunismului, predicată prin postul de radio "DONAU", era declarată **"fascism josnic"** şi **"anti-democratism deşănţat"**.

Istoria vie a celor peste 40 de ani trecuţi de la acel ACT naţional, consemnat la 10 Decembrie 1944, a spulberat aceste acuzaţii infamante. Guvernul dela Viena a fost şi rămâne o realitate în spiritul şi viaţa neamului românesc, o faptă săpată în veşnicie de Mişcarea Legionară.

* * *

Privind deci în de-aproape circumstanţele de atunci, posibilităţile imediate ale Mişcării Legionare, situaţia frontului şi poziţia Statului român în urma aberaţiei politice dela 23 August, **conduita circumspectă** a lui Horia Sima în condiţiile date rămâne o lecţie de echilibru şi prevedere. Nu s'a lăsat întru nimic derutat de evenimente şi nici amăgit de perspective. A luat, ca un adevărat politician cu răspundere, măsurile urgente şi necesare pentru stabilirea unei poziţii corecte a Mişcarii Legionare în haosul ce

domnea, lăsând pentru mai târziu tot ceeace putea aştepta, probleme care cereau o reflecţie mai adâncă sau o consfătuire cu forurile responsabile ale Legiunii.

Deaceea, constituirea Guvernului Naţional Român dela Viena a avut două faze:

O primă fază, aceea în care —chiar din ziua de 24 August 1944— s'au stabilit diversele acţiuni de pregătire, de activitate, de înfăptuire, ÎN NUMELE UNUI GUVERN NAŢIONAL ÎN STRUCTURARE, nedeclarat în drept. A fost faza cea mai dură întru cristalizarea obiectivului urmărit. Renumele Mişcării Legionare şi prestigiul Conducătorului ei au jucat un rol decisiv.

In acest răstimp de **trei luni şi jumătate** au fost gândite şi limpezite toate problemele, datorită voinţei legionare şi a disciplinei ce s'a impus. Toţi factorii centrifugi şi toate impedimentele majore au fost disecate, cântărite, aprobate sau respinse.

Un Guvern naţional, în atmosfera timpului, trebuia să fie apărat de influenţe şi consecinţe dăunătoare. Pentru a fi în stare să-şi împlinească rolul trebuia să apară net, precis, cu adevărat UN REPREZENTANT LEGITIM AL NAŢIUNII. Schematic, patru erau elementele ce trebuiau rezolvate înainte ca acest guvern să poată avea o greutate politică şi istorică:

1) **Problema independenţei faţă de Reich,** cu drepturi de Guvern liber în toate domeniile,

2) **Libertatea de a organiza o Armată Naţională,** sub comandă şi drapel românesc.

3) **Asentimentul neprecupeţit al maselor româneşti** din străinătate, deoarece numai ele îi puteau asigura legitimitatea.

4) **Apropierea câtorva personalităţi române,** pentruca Guvernul Naţional sa nu aibă o coloratura total legionară.

Toate punctele au fost rezolvate în mod riguros, graţie capacităţii de sacrificiu a legionarilor şi calităţilor intrinsece ale conducerii. Odată soluţionate aceste dificultăţi, se putea trece mai departe, la justificarea eforturilor depuse.

A doua fază este aceea care ia naştere în ziua de 10 Decembrie 1944, prin CONSTITUIREA OFICIALĂ A GUVERNULUI NAŢIONAL. Este faza de desăvârşire a unui act de patriotism şi de răspundere civică. Toate cerinţele premergătoare unei decizii de o asemenea importanţă fiind împlinite, se putea tece la confirmarea situaţiei de fapt. Ceeace s'a realizat prin actul solemn al legământului.

Noua stare nu era un început, ci o simplă continuare a unei realităţi deja recunoscută în aspectul ei politico-internaţional şi acceptată drept reprezentanţă naţională în aspectul ei pur românesc.

Schimbarea era numai de ordin juridic, de identificare în drept, conform uzanţelor internaţionale. Noua ipostază fiind prelungirea unor acţiuni şi activităţi reale, executate în numele aceloraşi scopuri şi bazate pe aceleaşi principii, legământul legitima întreg acest trecut.

Deaceea, Guvernul dela Viena, constituit oficial la 10 Decembrie 1944, înglobează —în forma lui legitimă şi reprezentativă— amândouă fazele, apărând astfel ca SINGURA EXPRESIE VALABILĂ A NAŢIUNII ROMÂNE dela 24 August 1944 până la 8 Mai 1945. Un interval de OPT LUNI ŞI JUMATĂTE în care acest guvern a fost singurul organism reprezentativ legitim al naţiunii române încătuşate.

CONDIŢIILE LEGIONARE ÎNTRU ACCEPTAREA FORMĂRII GUVERNULUI

Pentru a se înţelege perfect rolul hotărîtor pe care l-a avut Mişcarea Legionară în conceperea şi statornicirea acestui Guvern Naţional peste hotare, vom face apel la condiţiile puse guvernului hitlerist pentruca Legiunea să se angajeze pe această cale. Or, cine poate pune asemenea condiţii se găseşte în poziţie de forţă şi de gândire responsabilă. Iată aceste condiţii categorice şi obligatorii:

1. Guvernul Naţional Român dela Viena va fi **totalmente independent** în raport cu guvernul german.

2. Nicio interferenţă germană în structurarea, organizarea şi activitatea lui nu va fi admisă. Metodele lui de lucru şi activitate sunt şi rămân proprii.

3. Armata naţională pe care o va organiza, va fi **românească pură ca organizare interioară şi conducere. Nici o integrare sau asimilare Diviziilor SS.** Drapel românesc, comandă românească. Va fi considerată **"armată aliată"**, chiar dacă uniformele vor fi germane. Legătura cu forţele germane, numai la nivel strategic, în cadrul războiului.

4. Acţiunea acestei armate se va desfăşura numai în Răsarit şi **numai contra trupelor ruseşti sovietice.**

5. Jurământul de credinţa al soldaţilor va fi făcut în acelaş timp faţă de Guvernul Naţional Român şi faţă de Germania.

6. **Relaţii diplomatice cu alte State,** ca orice guvern independent. Schimb de diplomaţi.

7. **Schimb de reprezentanţa diplomatică** între Berlin şi Viena.

Cine urmăreşte cu atenţie enumerarea acestor condiţii — ACCEPTATE IN INTEGRUM DE GUVERNUL GERMAN— îşi poate da seama de două lucruri capitale —

a) maturitatea politică a conducerii legionare,

b) imposibilitatea ca Legiunea să fi fost un simplu instrument al Naţional-socialismului, de vreme ce Legiunea exprima şi traducea în viaţă interesele României.

Punctele prezentate Guvernului german în vederea structurării unui Guvern Naţional Român, poartă pecetea liberei decizii, a independenţei. Chiar prezentarea lor ca **"indispensabile"** unui acord, dovedeşte viziunea unui tratat de colaborare între entităţi autonome ce caută o înţelegere, iar nu înregimentarea pur şi simplu a unei formaţii politice în conglomeratul alteia.

Semnarea acestui acord n'a fost o simplă înţelegere de acţiune comună, ci **o adevarată recunoaştere de guvern independent şi reprezentativ.**

Discuţiile asupra realizării acestui Guvern Naţional au durat câtva timp. Atât din cauza meticulozităţii cu care Horia Sima a căutat să-şi aleagă colaboratorii, cât şi din cauza condiţiilor susţinute cu îndârjire în faţa autorităţilor germane. Ceeace n'a împiedecat ca programul fixat să se desfăşoare ca şi cum Guvernul era deja constituit. In niciun caz nu se putea admite ca un astfel de **"guvern de salvare naţională"** să ia forma concreta sub **"ocrotirea"** Marelui Reich, ca o simplă replică de propagandă împotriva situaţiei creată în ţară.

Pentru Legiune nu se punea problema vreunei ambiţii, de a se impune pe terenul politic al epocei. Şi cu atât mai puţin de a face demonstraţie de politică arogantă, când ţara gemea sub ocupaţie. Era vorba de altceva, mult mai înalt şi important!

Mişcarea Legionară gândea dincolo de prezent. Tenacitatea ei avea alte raţiuni decât cele comune unui guvern de simplă rezistenţă.

Situaţia precară a războiului îi era bine cunoscută. Nu mai existau multe perspective imediate de a întoarce roata destinului. Şi cu toate acestea şi-a luat răspunderea de a institui o reprezentanţă românească în afara graniţelor şi o rezistenţă armată împotriva Sovieticilor. Deci, nu pentru **"gloria"** personală şi imediată a Gărzii de Fier s'a intrat în această horă a desnădejdiilor şi a jertfelor fără mărire. Ci pentru a se pregăti **"puntea"** de trecere dela haosul total din ţară la reinstalarea unei constituţionalităţi într'un viitor nedeterminat.

Mişcarea Legionară gândea şi anticipa viitorul. Trebuia cu orice preţ să se împiedece **vidul legitimităţii,** de care nu putea profita decât minoritatea fără scrupule a unui P.C.R. inexistent, dar susţinut de tancurile ruseşti. Cum caracteristicile legitimităţii sunt **voinţa şi asentimentul naţiunii,** acestea nu mai puteau fi semnificative în ţara ocupată de Sovietici.

Singurii Români liberi şi independenţi puteau fi consideraţi cei din străinătate. Aceştia trebuiau reanimaţi şi puşi să exprime ceeace le dicta conştiinţa. Prezenţa lor vie şi activă constituia cimentul care putea umple vidul legitimităţii ce se profila la orizont.

Cât priveşte argumentul că legionarii s'ar fi găsit la cheremul Germaniei, insinuarea nu rezistă nici la cea mai mică analiză. O forţă străină **poate împiedeca** manifestările sau voinţa unui grup. In niciun caz **nu-i poate impune prin forţă** constituirea unui guvern. Legionarii, după ieşirea din lagărele de concentrare

germane, au avut întreaga libertate morală de a lua o decizie sau alta. Puteau organiza un Guvern cum puteau să nu întreprindă nimic, aşteptând sfârşitul tragic ce se profila la orizont.

Germanii îşi dădeau prea bine seama de imposibilitatea în care se găseau de a impune Mişcării Legionare o linie ce-ar fi depăşit cadrul concepţiei sale socio-politice. Deaceea au şi acceptat toate cerinţele legionare pentruca un Guvern Naţional Român să poată lua fiinţă.

Legionarii n'au fost **nici obligaţi, nici influenţaţi** de forurile germane să ia o decizie contra voinţei lor. In faţa unei alternative care privea soarta şi viitorul naţiunii, Horia Sima a ales pe cea mai onorabilă pentru Mişcare şi pentru neamul românesc. Cum situaţia din ţară dicta o atitudine majoră din partea fiilor scăpaţi de ocupaţia comunistă, hotărîrea a fost luată în plină cunoştiinţă de cauză şi în plină conştiinţă.

Dat fiind că victoria nu mai putea reveni Germaniei, actul Mişcării Legionare nu putea fi considerat ca un **oportunism** de ultimă oră. E ridicol numai gândul unei asemenea interpretări! Apoi, nu trebue uitat ca Mişcarea Legionară ştia că gestul ei — pentru Forţele Aliate Occidentale— devenea act de ostilitate condamnabil. DAR, în situaţia desnădăjduită a României de atunci, **ERA SINGURA SOLUŢIE VALABILĂ, pentru a stabili o determinare în istorie şi o prioritate în timp.** Acceptând sacrificiul propriei salvări, Garda de Fier îşi îndeplinea misiunea patriotică şi istorică, pregătind trecerea spre viitor fără hiatus.

In această **viziune de depăşire,** Mişcarea Legionară şi-a făcut datoria. Ţara ocupată, regele şi guvernul lipsiţi de prerogative, singura forţă conştientă rămăsese Legiunea. In aceste condiţii, revenirea ei în politica internaţională avea un sens măreţ şi profetic — Comunismul care cotropise România ameninţa şi Europa întreagă. Iar lupta Gărzii de Fier preîntâmpina perspectiva unui astfel de desnodământ ulterior.

De altfel, aşa a şi fost interpretată poziţia legionară de către Aliaţii Occidentali. Niciun legionar n'a fost urmărit pentru faptul de a fi fost legionar sau de a fi luat parte la constituirea Guvernului dela Viena. Dece? Pentrucă în organizarea şi activitatea acestui Guvern nu s'a văzut un act ostil anti-european, ci **o poziţie logică în faţa dezastrului naţional.**

Acest rezulat unic în analele celui de al doilea război mondial se datoreşte în primul rând celor câteva condiţii impuse guvernului german de către conducerea legionară. Din ele se desprind inteligenţa, temeritatea, dar şi prevederea politică a celor care le-au susţinut. Intervenţia legionară n'a luat formă de supunere oarbă intereselor germane din acea epocă şi n'a manifestat violenţă de atitudine faţă de Aliaţii occidentali. Legiunea s'a mărginit la expunerea corectă a sentimentelor naţionale, a obligaţiei Românilor liberi faţă de neamul lor.

Din expunerea lor netă, reieşea NU conformitate cu planurile naziste, CI patriotism românesc, independenţă politică şi ideologică, demnitate umană. Linii de conduită şi trăsături de caracter pe care, cei însărcinaţi la Nuremberg să cerceteze adevărul, le-au apreciat la justa lor valoare.

Erau condiţii neobişnuite în cadrul relaţiilor Marelui Reich cu celelalte forţe naţionaliste din Europa. E adevărat, situaţia politico-militară nu mai permitea guvernului german izbucniri de autoritarism vulgar. Dar nici Mişcarea Legionară nu era o formaţie care să accepte asemenea ieşiri. Nefiind legată prin nici o trăsătură ideologică sau de comportament de Naţional-Socialismul german, Garda de Fier îşi putea permite să ia o atitudine onorabilă faţă de Berlin. Condiţiile puse nu-i puteau fi refuzate. Dealtfel, conducerea legionară n'ar fi cedat, deoarece exigenţele expuse intrau în linia permanentă de gândire şi conduită a Mişcării Legionare.

DURATA ŞI ACTIVITĂŢILE GUVERNULUI DELA VIENA

A) Extinderea în timp a Guvernului dela Viena

Acest Guvern, în înfăţişarea sa confirmată, adică după 10 Decembrie 1944, a durat exact **cinci luni de zile,** până la 8 Mai 1945, când Germania a capitulat, şi orice rezistenţă a Armatei noastre naţionale era bine'nţeles, lipsită de sens.

In realitate, existenţa Guvernului poate fi socotită din ziua în care Horia Sima a luat hotărîrea majoră de a-l constitui (24 August 1944) ca unică armă pentru a combate în mod eficient modificarea constituţională survenită în România prin grava defecţiune regală şi condamnabila naivitate a politicienilor zişi **"de răspundere".** Ceea ce constitue un total de **opt luni şi jumatate** de dăinuire reală.

Sub orice latură l-am privi, cea restrânsă sau cea extinsă, răstimpul scurs apare aproape neglijabil. Numai câteva luni într'o epocă cumplit crepusculara şi de viitor îndoielnic... Dar câtă bogăţie de realizări în acest răspas încărcat de răspunderi naţionale şi înfruntarea unui destin înverşunat!

Istoricii occidentali nu uită niciodata să precizeze că Garda de Fier ar fi o organizaţie fascistă, teroristă, vândută lui Hitler, etc., fără să fi aprofundat vreodată doctrina spiritualistă şi fondul ei social cu totul anti-marxist. In ura lor anti-germanică şi sub influenţa crescândă a propagandei comuniste, toate organizaţiile naţionaliste, patriotice, care luptau pentru salvarea naţiunilor lor,

sunt azvârlite în coşul dispreţului istoric. Răspunzătorii acestor naţiuni apusene nu vor să admită că unele popoare nu pot simţi cum simt ei şi că, adesea, pot avea alte interese, alţi duşmani, alte aspiraţii decât ale lor. Si că atunci când o organizaţie ca Mişcarea Legionară îşi alege un drum, o face din dragoste pentru neamul său şi nu din interese centrifuge aspiraţiilor naţionale.

Iar când aceste aspiraţii şi interese se găsesc în contradicţie cu cele ale altor naţiuni, Mişcarea Legionară nu ezită să se pună de-acurmezişul, luptând în ciuda tuturor pentru realizarea destinului naţional.

Acesta este sensul formării Guvernului Naţional dela Viena. **Duşmanul nostru etern sunt Ruşii,** sub orice denumire politică i-am găsi în istorie. Noi, ca indivizi, organizaţie sau naţiune, **contra lor suntem obligaţi să luptăm,** oricare le-ar fi aliaţii vremelnici, Francezi, Englezi, Germani sau Americani.

Politica românească nu se poate contopi cu politica acestor mari naţiuni, când ele se găsesc în cârdăşie cu Ruşii. Interesele României au alte coordonate, deoarece poziţia noastră geo-politică ne pune în permanent conflict cu imperialismul rusesc. Orice derogare dela acest principiu constitue o condamnare la sclavie a neamului nostru. Ceeace de altfel s'a şi întâmplat când cei responsabili nu şi-au făcut datoria.

Occidentul ignorează, inconştient sau intenţionat, TOT CE NU-I ÎN CONCORDANŢĂ CU PUNCTUL SĂU DE VEDERE, sau I-AR CONTRAZICE INTERESELE. Această comportare am putea-o califica drept orgoliu, sau şi mai grav, atitudine colonialistă faţă de cei ce înţeleg să-şi păstreze libertatea de gândire şi de acţiune.

Cam aceasta este poziţia Apusului în raport cu Mişcarea Legionară, pe care n'o cunoaşte. Toate acţiunile ei importante, de orice natura ar fi ele —doctrinară, sociala sau politică— sunt tratate cu indiferenţă sau dispreţ, mergându-se până la ostilitate deschisă. Or, atunci când vrei să scrii sau să interpretezi istoria, nu poţi trece cu vederea actele cuiva, făcând o selecţie partizană şi

dilatorie, în intenţia de a întârzia sau a escamota adevărul. Mai ales când se face caz până la saturaţie de profunda cunoaştere a acestei organizaţii...

Toţi cei ce s'au ocupat într'o oarecare măsură de activitatea Mişcării Legionare şi de comportamentul ei în epoca războiului, au eliminat cu grije din analizele lor **două evenimente de-o importanţă capitală** în viaţa Legiunii şi a naţiunii române:

1. **Cei doi ani şi jumatăte** pe care legionarii i-au petrecut **în lagărele naziste** — Dachau, Buchenwald şi Sachsenhausen,

2. **Cele opt luni şi jumătate** ale Guvernului Naţional Român dela Viena.

Nici o vorbă asupra acestor doua **"întâmplări"**, ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat. O tăcere curioasă din partea celor **"aşa de bine informaţi"** şi cunoscători emeriţi ai istoriei româneşti... Or, tocmai aceste două evenimente constituesc **cheia capacităţii politice a Mişcării Legionare** şi a importanţei sale în ciclul istoric al neamului românesc.

Bine înţeles, se aminteşte mereu de neînsemnatele injghebări politice ale gen. Sănătescu şi Rădescu, sau de neputinciosul Comitet Naţional dela Washington (C. Vişoianu), care n'au avut nici cea mai mică influenţă asupra vieţii Românilor şi a istoriei lor. In schimb, se trece fără un cuvânt peste SINGURA manifestare logică şi plină de demnitate în politica românească, pentru simplul fapt că a fost gândită şi pusă în aplicare de către Mişcarea Legionară. Ura a devenit obsesie! Or aceasta duce în mod fatal la acte de părtinire josnică şi de nedreptate istorică.

Fără îndoială, când asemenea atitudini vin din partea unora ce mânuesc cu predilecţie arma minciunei şi a defăimării —gen Weber, Nagy-Talavera şi alţii— escamotarea adevărului asupra Legiunii nu constitue o surpriză. Când însă eliminarea faptului veridic aparţine unor istorici de renume —gen Denise Basdevant, Georges Castellan sau alţii de aceeaşi anvergură— ce se pretind

cunoscători şi studioşi ai istoriei româneşti, faptul devine aberaţie şi simptom de declin ştiinţific. Oricât de minim ar fi faptul istoric pentru istoria marilor puteri, evenimentul este important pentru naţiunea în cauză şi semnificativ pentru corelaţiile ce pot fi făcute în cadrul epocei şi a peripeţiilor ce-i sunt inerente. Cercetătorul, pentru a-şi păstra credibilitatea, trebue să depăşească această atitudine discriminatorie care-i micşorează prestigiul fără a distruge realitatea istorică.

In cazul nostru mai ales, va trebui să înţeleagă şi să pună în relief, în calitate de cercetător, tocmai ceeace ascunde, ca greutate politică şi importanţă populară, mesagiul legionar.

Eroarea de neiertat a acestor istorici, cercetători sau simpli comentatori, este de a ignora pur şi simplu —în cuprinsul problemelor cele mai grave ale politicei româneşti din acea epocă— existenţa viguroasă şi fundamentală a Guvernului dela Viena. Această anomalie de comportament desvăluie o atitudine părtinitoare şi vinovată, incompatibilă cu probitatea unui istoric.

In contextul profundelor frământari politice ce-au marcat, în jurul lui 23 August, naţiunea română, două au fost evenimentele excepţionale şi cu urmări hotărîtoare pentru viaţa şi viitorul neamului:

1. CAPITULAREA FĂRĂ CONDIŢII din ordin regal şi cu consimţământul politicienilor democraţi,

2. GUVERNUL DELA VIENA, constituit prin voinţa Mişcării Legionare.

Aceste două realităţi nu pot fi privite fiecare în parte, fără să apară imediat umbra celeilalte. Una este **cauză eficientă;** cealaltă **efect obligatoriu.**

Chiar dacă în contextul politic internaţional al epocei durata Guvernului dela Viena a fost relativ scurtă, activităţile sale au fost extrem de numeroase şi semnificative. Deja, constituirea lui într'o formă perfectă ca structură, conţinut uman şi activitate, reprezintă

un succes rar, care-ar fi trebuit să atragă atenţia politologilor şi istoricilor contemporani... Dar era mult mai uşor şi "**oportun**" să negi sau să ignorezi perioada Guvernului dela Viena, decât s'o descrii şi să fii obligat să-i aduci elogii, expunând reuşita unui guvern de nuanţă... ne-democratică.

Cu atât mai mult cu cât presiunile moscovite cu privire la "**fapt**" nu lăsau nici o margine de manevră. Acţiunea eroică şi eficace a Mişcării Legionare în cele OPT LUNI ŞI JUMĂTATE trebuia scoasă din istorie. Dece? Pentrucă, prin existenţa acestui Guvern legitim, activ, incontestabil, era pusă în joc toată schelăria fals-constituţională a regimului implantat la Bucureşti.

* * *

Infăptuirile Guvernului dela Viena îmbrăţişează toată gama de acţiuni pe care numai un Guvern legal şi legitim le poate realiza. Sunt activităţi sectoriale de-o importanţă determinatorie în procesul constituţional extra-muros ce s'a profilat în istoria momentului şi care va rămâne permanent până la lichidarea totală a abuzului perpetuat la şi după 23 August 1944.

In decursul celor opt luni şi jumătate, cât a durat activitatea Mişcării Legionare şi a Guvernului dela Viena, efortul lor poate fi împărţit în patru mari sectoare, în afara organizării propriu zise a Guvernului şi a reorganizării interioare a Legiunii. Aceste patru direcţii formează canavaua unei intense vieţi guvernamentale şi a unui proces de acţiuni patriotice excepţionale şi fructuoase:

B) Reprezentare diplomatică

Una din trăsăturile de recunoaştere a unui guvern legal şi legitim este **prerogativa de a numi reprezentanţi pe lângă guvernele altor State.** Importanţa acestui eveniment se precizează prin faptul că

numirea fiind acceptată —şi după aceea recunoscută şi de alte State— misiunea diplomatică devine o adevărată legitimare a guvernului respectiv.

Dacă această competenţă, în timpuri normale, trece aproape neobservată, în timp de criză joacă un rol de primă însemnătate. Interzicerea sau retragerea unei reprezentanţe diplomatice, constitue aproape un **casus belli.** In orice caz, constitue o restrângere semnificativă a raporturilor internaţionale.

In acelaş mod, recunoaşterea unui asemenea **organism paralel cu cel oficial,** provoacă legitimarea unui guvern în contradicţie cu cel oficial.

E de remarcat că asemenea legitimări sunt mult mai frecvente decât ne putem închipui. Instaurarea unui guvern paralel, recunoscut de unul sau mai multe State, schimbă cu totul situaţia de fapt a naţiunii vizate. **In primul rând,** pune în îndoială autoritatea guvernului legal. **Al doilea,** dovedeşte existenţa unei opoziţii active, susţinută în revendicările ei de o parte a opiniei internaţionale. **Al treilea,** pune în mişcare un proces de contestare a legitimităţii guvernului legal. Situaţia capătă o greutate politică incontestabilă, care atestă realitatea a doi poli de desbateri şi atracţie ideologică.

Chiar în cazul unui guvern de simplă opoziţie politică, constituit din cetăţeni liberi, poziţia guvernului contestat se găseşte cel puţin expusă, dacă nu primejduită. Deaceea, în lupta actuală a organismelor din exil contra regimurilor comuniste din ţările de origine, fiecare încearcă **nu numai să i se recunoască dreptul la existenţă** în calitate de duşman al regimului, dar **să fie recunoscut de unul sau mai multe State drept Guvern în exil,** reprezentant legitim al naţiunii sale.

In ce priveşte Guvernul dela Viena, poziţia lui netă în lupta anti-comunistă nu era decât prelungirea firească a concepţiei naţionaliste legionare şi a deciziei luată de către şeful Legiunii a doua zi după dezastrul din luna August 1944. Printr'o viziune

precisă şi largă a viitorului naţional, Horia Sima a înţeles să plaseze, dintru început, organizaţia legionară pe linia răspunderei majore în faţa neamului şi a istoriei. Răspundere ce nu putea corespunde decât formării unui Guvern capabil să reprezinte naţiunea, înlocuind, în existenţa obiectivă a acesteia, guvernul român căzut sub imperiul politic şi influenţa ideologică a URSS-ului.

Datorită circumstanţelor, noul organism reprezentativ, format la Viena, nu s'a găsit niciodată în situaţia de a solicita în mod express celor din exil, recunoaşterea poziţiei sale. Funcţia sa de Guvern legitim apărea firească, în lumina evenimentelor. De unde şi dreptul de a intra în relaţii diplomatice cu toate Statele care-i acordau încrederea cuvenită. Inţelegerile s'au înlănţuit destul de repede. Şi dacă războiul ar mai fi continuat câteva luni, evantaiul legăturilor diplomatice ale Guvernului dela Viena ar fi luat proporţii şi mai semnificative.

Dar şi aşa —cu CINCI reprezentări stabilite în câteva luni— rezultatul este grăitor şi vrednic de stimă. Cu atât mai mult cu cât **"recunoaşterea"** unui guvern excepţional nu implică şi **"reprezentare"** diplomatică reciprocă. Importanţa şi justeţea Guvernului dela Viena erau atât de evidente încât mulţi n'au ezitat să-i acorde încredere şi preţuire.

De îndată ce s'a aflat de schimbarea politică a României şi de intrarea Sovieticilor în ţară, misiunile diplomatice române au rămas în expectativă. Dilema era tragică. Unele s'au reciclat repede pe noua linie a Guvernului dela Bucureşti. Altele s'au desolidarizat de politica acestuia, rămânând în aşteptare. Mulţi dintre aceşti diplomaţi s'au retras în cochiliile lor, pierzându-se pe căile exilului. Alţii, mai curajoşi, sau mai pătrunşi de datoria lor de Români, au intrat în lupta neamului.

Printre aceştia se găsea şi Radu GHENEA, fostul reprezentant al României la Madrid. Fără nicio ezitare se declară contra schimbării fatale. Cazul era semnificativ şi exemplar. Din primul

moment, August 1944, anunţa lui Horia Sima decizia luată, recunoscând autoritatea Dsale ca viitor şef de guvern în exil. Trimite în acelaş timp guvernului spaniol o notă pentru a-l pune la curent cu poziţia Legaţiei Române din Spania.

Era primul gest de solidaritate cu iniţiativa Mişcării Legionare, din partea unui diplomat român. Cu atât mai valoros cu cât venea imediat după **"Proclamaţia"** către ţara citită la Radio-DONAU, şi cu mult înainte ca Guvernul dela Viena să ia formă concretă. Era un semn de respingere spontană a actului infamant dela 23 August şi de mare încredere în persoana celui ce-şi luase o responsabilitate covârşitoare pentru a salva onoarea naţiunii şi armatei române. In urma acestei hotărîri, Radu Ghenea îşi reia funcţia ca Ministru al Guvernului dela Viena pe lângă Guvernul Spaniol Franchist.

Atitudinea sa îndrăsneaţă are o dublă însemnătate în contextul evenimentelor de atunci:

a) **Corpul diplomatic român nu era în întregime la discreţia "mafiei"** care se formase în Ministerul de Externe, în jurul lui Niculescu-Buzeşti şi nici la discreţia politicienilor din partidele istorice.

b) SPANIA, acceptând şi recunoscând funcţia noului Ministru ca reprezentant al Guvernului Naţional Român dela Viena, **recunoaşte implicit existenţa** legală a acestui guvern.

La rândul ei, GERMANIA recunoaşte şi ea pe Radu GHENEA ca Ministru al Guvernului dela Viena pe lângă guvernul spaniol. Aproape în acelaş timp, ea acceptă numirea lui Mihai Fotin ENESCU, drept Consul General al Guvernului naţional, la Viena. Astfel, ciclul este complet şi valoros. In numai câteva zile dela Proclamaţia istorică a lui Horia Sima, două mari puteri europene recunosc realitatea existenţială a noului organism de reprezentare a naţiunii române. In plus, şi faptul este important, Spania este **Stat neutru în conflictul existent,** ceece dă o şi mai mare greutate acceptării de reprezentanţă diplomatică.

In cazul Germaniei, această acceptare nu avea aceeaşi valoare ca pentru Spania. Germania avea tot interesul ca noul guvern român să fie puternic, activ şi recunoscut de cât mai multe State. Legăturile erau mult mai strânse, colaborarea militară fiind un ciment de apropiere şi înţelegere. Existenţa reprezentantului diplomatic român nu apărea ca o favoare excepţională, ci ca urmarea logică a unui angajament politic reciproc.

Totuşi, pentru a nu da loc la interpretări eronate sau răuvoitoare, acceptarea reprezentantului oficial al Guvernului Naţional Român n'a fost însoţită de trimiterea imediată a unui reprezentant al Reich-ului pe lângă Horia Sima. Această formalitate fu îndeplinită la 10 Decembrie 1944, imediat după constituirea oficială a Guvernului dela Viena. Ca reprezentanţi ai Guvernului Naţional la Berlin, au fost numiţi Dr. Iosif DUMITRU şi Dr. Alexandru RANDA. Iar Ambasadorul ALTENBURG primi însărcinarea de reprezentant al Reich-ului pe lângă Guvernul Român dela Viena. Numirea era o simplă formalitate, dar dat fiind ca Guvernul dela Viena se găsea deja pe teritoriu german, ea îndeplinea o funcţie simbolică extrem de importantă în relaţiile dintre Germania şi Guvernul dela Viena. Prin prezenţa unui ambasador permanent pe lângă acest for, **se recunoştea poziţia sa de independenţă totală faţă de Germania.** Era proba incontestabilă că raporturile dintre cele două entităţi politice nu aveau nici cea mai neînsemnată umbră de subordonare. Guvernul Român nu depindea, sub nicio formă, de cel german. Acesta putea face propuneri sau solicitări, NICIODATĂ nu putea da ordine. Iar Guvernul român putea accepta sau refuza propunerile, conform intereselor româneşti pe care le reprezenta.

In aceste condiţii, **Guvernul dela Viena era un aliat,** iar nu un organism subaltern de circumstanţă. Condiţiile puse de Mişcarea Legionară pentru a accepta formarea unui guvern fuseseră de aşa natură că nu mai lăsau nici o îndoială asupra relaţiilor ce vor dăinui între cele două părţi. Inţelegerea fusese cu adevărat **un tratat de alianţă**, cu scop determinat şi restrictiv, iar nu o declaraţie de credinţă a supusului faţă de stăpân.

Odată cu confirmarea Ministrului Radu Ghenea ca reprezentant al Guvernului Naţional Român în Spania, Horia Sima face şi primele numiri de reprezentanţi diplomatici în ţările prietene şi angajate în aceeaşi epopee anti-comunistă. Era de-altfel, o obligaţie politică. Apariţia forţelor legionare după 23 August în lupta contra molohului roşu, constituia pentru Statele deja angajate în luptă, un aport moral şi militar sugestiv şi beinefăcător. In entuziasmul lor, toate aceste State s'au manifestat, trimiţând lui Horia Sima urările lor şi implicit, recunoaşterea oficială a noului organism politic.

Or, în aceste cazuri excepţionale, în care una din părţi posedă o existenţă reală dar nu şi un teritoriu determinat, reciprocitatea misiunilor diplomatice nu mai este o necesitate imperioasă. Statul organizat exprimă recunoaşterea Guvernului reprezentativ al unei naţiuni în situaţie critică. Nu se cere mai mult, deoarece, important nu este atât **"schimbul"** de misiuni, cât **"recunoaşterea"** noului guvern. Adică, **acceptarea existenţei lui ca factor determinativ al unui proces de legalizare.** E partea fundamentală a raporturilor morale şi politice care se structurează între cele două entităţi.

In schimb, noua formă guvernamentală este obligată să onoreze încrederea ce i se acordă, prin trimiterea de misiuni diplomatice pe lângă guvernele Statelor ce i-au acordat recunoaşterea. Aceste numiri pecetluesc relaţiile prezente şi viitoare, confirmând stabilirea unui statut oficial între ele. Este vorba de o obligaţie încărcată de profunde urmări în fapt şi în drept. Prin stabilirea acestor raporturi convenţionale, noul guvern întăreşte situaţia sa internaţională, putându-şi manifesta cu mai multă eficacitate poziţia sa protestatară şi revendicatorie.

In virtutea acestei prerogative, Horia Sima, în numele Guvernului Naţional Român în formaţie, a procedat la numirea mai multor reprezentanţi pe lângă diferite guverne prietene:

Emil BULBUC e numit Ministru Plenipotenţiar în Italia, având Consilier pe Octavian ROŞU.

Ion IONICA este numit Ministru Plenipotenţiar în Croaţia.

Toţi şi-au luat postul în primire, aducând importante servicii cauzei româneşti şi Guvernului dela Viena.

Tratative în acelaş scop au fost duse şi cu guvernul dela Budapesta, condus de SZALASY. Mihail STURDZA, Ministru de Externe al Guvernului Naţional Român, a făcut o vizită oficială guvernului maghiar ce se afla în acel moment la Szombothely. In această localitate a dus tratative pentru stabilirea unui schimb de reprezentanţi diplomatici, fapt care nu s'a concretizat din cauza evenimentelor.

Au existat deci —în ciuda conjucturei extrem de nefavorabilă— raporturi diplomatice de natură directă între Guvernul dela Viena şi mai multe State europene. Ţinându-se seama de scurta durată a acestor relaţii, numai câteva luni, faptul în sine poate trece drept minim şi de neînsemnată importanţa istorică.

O asemenea interpretare ar fi cu totul greşită.

Tocmai, din punct de vedere istoric, însemnătatea acestor relaţii capată întreaga ei greutate. In raporturile internaţionale **"principiul"** ca expresie de drept inalterabilă, este temelia legăturilor ce se crează şi normă definitorie a obligaţiilor ce decurg. Forţa acestor raporturi nu reiese din elementul **"timp scurs"** ci din elementul **"angajament solemn"**. In cazul Guvernului dela Viena, recunoaşterea lui solemnă de către celealte State îi asigura prestigiu şi trăinicie internaţională, după cum adeziunea maselor româneşti i-au dat legitimitate în raport cu guvernul dela Bucureşti. Cât priveşte latura istorică, angajamentul solemn al altor State este miezul viabilităţii lui ca reprezentant natural al naţiunii încătuşate.

Din punct de vedere legal, **aceste împuterniciri diplomatice** constituesc partea cea mai importantă în structurarea indiscutabilă a unui Guvern reprezentativ, INDIFERENT de circumstanţe, de forma şi de timpul cât a durat. Procesul schimbului de diplomaţi formează cheia de sprijin a punţii, prin împlinirea căreia Guvernul excepţional capătă autenticitate şi drept de cetate în mijlocul

familiei internaţionale. Guvernul Naţional Român dela Viena a trecut cu brio acest examen într'un timp record, ceeace i-a întărit autoritatea şi renumele, înainte chiar de a fi constituit oficial.

C) Activităţi româneşti locale

Conducerea Mişcării Legionare, conştientă de răspunderea ce-şi asumase în mijlocul haosului provocat de prăbuşirea dela 23 August, n'a aşteptat constituirea oficială a unui Guvern pentru a pune în mişcare capacitatea-i de organizare în sprijinul luptei Românilor din ţară şi străinătate, dezorientaţi şi răniţi sufleteşte. Prin toate mijloacele trebuia salvată încrederea în viitor. Pentru cei din ţară, pe calea undelor - pentru cei pribegi, printr'o organizare materială a situaţiei lor precare şi canalizarea lor către o finalitate comună.

Pentru atingerea acestor scopuri era nevoie de o voinţă bine structurată, neînfrântă în deciziile ce trebuiau luate. In plus, era nevoie şi de oameni decişi, disciplinaţi, purtători ai unui entuziasm năvalnic.

Acest rol l-au jucat conducerea legionară şi organizaţia efectivă a Mişcării. Din prima clipă a ieşirii lor din lagăre, Horia Sima şi legionarii au intrat într'o activitate febrilă, neîntreruptă până în ultima clipă a războiului. In numele Guvernului Naţional Român au fost împlinite, cu seriozitate, tenacitate şi răspundere, o scrie de activităţi indispensabile cerinţelor de moment:

1. Organizarea ajutorului pentru Românii refugiaţi

In urma cedării Ardealului de Nord prin Dictatul dela Viena şi a opresiunilor inumane din partea administraţiei ungureşti, Austria şi Germania erau pline de refugiaţi români. Sub ameninţarea

permanentă a hoardelor sovietice care intraseră în România, un alt val de Români din Transilvania luaseră drumul pribegiei spre Apus.

Lagărele de refugiaţi erau pline de asemenea călători, plecaţi spre necunoscut, fie individual fie cu familia. Toţi aceştia trebuiau instalaţi, hrăniţi, încurajaţi, călăuziţi din punct de vedere spiritual şi patriotic. Lucru extrem de anevoios, date fiind circumstanţele politice, situaţia, răspândirea lor pe o arie foarte întinsă.

Dar mai ales, trebuia ţinut seama de lipsa mare a celor necesare vieţii. Adesea chiar cei din conducerea centrală a acestui început de alcătuire reprezentativă a rezistenţei româneşti, trebuiau să se descurce prin propriile lor mijloace, atât pentru întreţinerea lor proprie cât şi pentru a face faţă noilor obligaţii ce-i copleşeau.

Cu enorme sacrificii de timp şi bunăvoinţă, prin intervenţii continue, echipele legionare însărcinate cu încartiruirea refugiaţilor au reuşit să răspundă întocmai misiunei primite. Au organizat Centre de primire, repartizare şi cazare —au strâns şi distribuit îmbrăcăminte pentru cei lipsiţi— au orânduit cantine şi distribuire de alimente pentru toată lumea.

Această epopee a **"ajutorului reciproc"**, trăită şi dusă la îndeplinire de Mişcarea Legionară în numele Guvernului dela Viena, n'a fost încă scrisă. Ii va veni rândul odată. Pentru moment o amintim numai ca una din marile acţiuni ale Guvernului Naţional.

2. Propaganda radiodifuzata

Prima grije a C-tului Horia Sima, după ieşirea din lagăr, a fost să anunţe ţării şi legionarilor din lume că Mişcarea Legionară n'a capitulat şi că-şi va continua misiunea în lupta ei anti-comunistă.

Astfel, în seara zilei de 26 August 1944, la Radio-DONAU (Viena), Horia SIMA a transmis în persoană strălucita "PROCLAMAŢIE" a Legiunii, care a marcat în mod oficial **respingerea capitulării şi asumarea responsabilităţii politice în numele neamului.**

Situaţia creată în ţară provocase pierderea independenţei naţionale. Regele, prizonier, trăia iluzia unei false suveranităţi, pe când guvernul "**constituţional**" încă nu ştia că intrase deja pe panta unei agonii lente, dar implacabile.

Prin cuvântul răspicat al lui Horia Sima

a) se fixează poziţia categorică a Mişcării Legionare faţă de situaţia creată în urma capitulării ordonate de rege.

b) se trece la o ofensivă anti-comunistă de întindere naţională, alături de armatele germane.

c) se pune capăt unui compromis umilitor pentru armată şi neam.

d) se anunţă organizarea unui Guvern Naţional Român care să reprezinte voia şi aspiraţiile naţiunii române.

Începând din acea clipă **Secţia Românească** de la Radio-DONAU devine port-cuvântul Mişcarii Legionare şi al reprezentanţei naţionale, sub auspiciile noului Guvern Naţional Român în formaţie. Organizarea tehnică a Secţiei Româneşti a avut loc între 26 şi 30 August, sub forma de **"Post de Emisiune şi Propagandă Românească"** către România şi regiunile locuite de Români.

Echipa de conducere a fost încredinţată la trei intelectuali de înaltă cultură şi răspundere morală:

Crişu AXENTE

Paul Costin DELEANU

Horia STAMATU

Capacitatea lor de dăruire cauzei naţionale şi omogeneitatea de simţăminte politice au contribuit simţitor la tăria emisiunilor şi

forţa de impact a argumentelor. Zi de zi şi-au îndeplinit misiunea, cu pasiune şi competenţă. Activitatea lor poate fi considerată ca prima înfăptuire a noului guvern în pregătire deoarece, înainte de orice punere în practică a diferitelor sectoare, Serviciul de Radiodifuziune şi-a început emisiunile din ziua de 26 August 1944.

Activitate strictă, socotită în limitele indispensabile evenimentelor politico-militare ale momentului. Dar, extrem de importantă în raport cu ţara, cu neliniştea şi nedumerirea Românilor, cu decizia de luptă a Mişcării Legionare şi cu reorganizarea forţelor româneşti disponibile. Fără întrerupere, Secţia Românească dela Radio-DONAU a difuzat propagandă patriotică şi deciziile Guvernului Naţional Român dela Viena. Luni de zile a adresat cuvinte de îmbărbătare, indemnuri la rezistenţă şi organizare de centre de luptă contra ocupantului sovietic.

Cu perseverenţă şi argumentare logică, s'a combătut guvernul de marionete al unei pseudo-democraţii lipsită de sprijinul naţiunii şi supusă ucazurilor venite dela Kremlin. Cu răbdare au fost expuse consecinţele tragice ale unei înţelegeri cu fantomaticul P.C.R., reprezentat atunci prin foiţa de ţigare a acelei pături de 900 de membri, dar... susţinuţi de tancurile ruseşti.

Datorită eforturilor acestui post de radio, Românii de pretutindenea au fost la curent cu trădarea regală şi au putut pricepe importanţa de a se continua lupta. O luptă îndoielnică, în momentele tragice pentru salvarea celor câteva esenţe care alcătuesc raţiunea de a exista a oricărei naţiuni.

Comentariile care însoţeau zilnic informaţiile politice şi militare, deciziile Guvernului Naţional sau dispoziţiile Mişcării Legionare, purtau semnul unei probităţi totale şi al bunului simţ. Ţara şi Românii de pretutindeni dădeau toată încrederea lor acestor ştiri care-i puneau la curent cu tot ce le era ascuns de către autorităţile ocupante. Graţie acestor informaţii şi comentarii precise, pline de conţinut şi de patriotism, zeci de mii de Români au înţeles necesitatea şi finalitatea Guvernului Naţional şi i s'au alăturat fără nicio rezervă.

Când mai târziu, la 19 Februarie 1945, Guvernul Naţional Român a fost nevoit, din cauza evenimentelor militare, să-şi schimbe reşedinţa la Alt-Aussee, Postul de Radio-DONAU a fost transferat la Gmund, unde a continuat emisiunile către ţară cu aceeaşi asiduitate. Timp de încă trei luni, până la 8 Mai 1945, şi-a făcut datoria cu acelaş curaj şi'n spiritul aceloraşi convingeri anti-comuniste.

3. Reorganizarea Mişcării Legionare

Paralel cu efortul de alcătuire a unui Guvern Naţional care să reprezinte naţiunea română, Horia Sima a hotarît şi reorganizarea Mişcării.

Epoca concentraţionară pe care o traiseră legionarii mai bine de doi ani şi jumătate, în mijlocul a fel de fel de ameninţări, umiliri, deslănţuiri de ambiţii şi invidii, calomnii şi diferende personale, provocase multe răni sufleteşti greu de cicatrizat. Răul atinsese profund pe cei întemniţaţi, dând naştere la o criză internă. Criză de disciplină, răsfrântă nu numai în gestul unor insubordonări sporadice, dar chiar în atitudini de contestare categorică. Faptul, în lumea legionară, era un lucru foarte grav...

Ieşirea pe neaşteptate din infernul lagărelor, punea toată această lume legionară în faţa unei realitaţi majore:

Răspunderea Legiunii în faţa istoriei

In sufletul fiecăruia spiritul legionar, croit din dragoste de ţară, mândrie naţională şi disciplină, îşi relua locul încetul cu încetul. Inaintea obligaţiilor majore, micile ambiţii, resentimente şi neînţelegeri, treceau pe planul doi. O nouă înfrăţire se cimenta, prin atitudini şi fapte exprimând bucuria eliberării şi dorinţa de a fi utili.

Comandantul Horia Sima a avut înţelepciunea să treacă cu vederea slăbiciunile din trecut ale unora, defecţiunile altora, vizând, în ultimă instanţă, unitatea de gândire şi acţiune. Lupta în care se angaja Mişcarea avea nevoie de prezenţa, inteligenţa şi

chibzuinţa tuturor. In momentele de cumpănă nu se fac procese de intenţii sau judecăţi bizantine, ci se deschide larg calea apropierilor în cuget.

Fără niciun cuvânt de reproş, a chemat întreaga suflare legionară la înţelegere şi luptă. Legionarii, la rândul lor, au simţit instinctiv nevoia de a se apropia, fără nicio animozitate, de conducerea Legiunii. Cei închişi în lagăre au fost puşi în libertate la 27 August. Nimic nu-i împiedeca pe cei refractari conducerii să plece unde voiau, spre alte orizonturi... N'a fost însă nici unul care să faca acest gest de desolidarizare. TOŢI, individual sau în grupuri, au pornit spre Viena, unde se afla Comandantul Legiunii şi Cartierul General al Mişcarii. Aici au început să sosească către 30 August.

Vechile resentimente au dispărut în urma discuţiilor, animate de spirit constructiv, conciliant. Chiar cei mai aprigi dintre ei, aşteptau cu nerăbdare cuvântul şi ordinele Şefului Legiunii. Această eliberare nesperată şi amploarea acţiunii pe care fiecare o presimţea, a dus la o mobilizare colectivă sub semnul aceluiaş crez şi'n ascultarea aceluiaş conducător.

Deaceea, marea adunare ce a avut loc la 31 August 1944, în sala **"Parkhaus"** din Viena, a fost o apotează a înţelegerii şi disciplinei legionare. Sutele de legionari care sosiseră deja la Viena, au ascultat cu emoţie şi mândrie cuvintele rostite de către Horia Sima, în numele înnaintaşilor noştri şi ale neamului românesc.

Comandantul a expus cu amănunte situaţia creată la 23 August prin lipsa de demnitate şi curaj din partea celor responsabili de soarta ţării. Ura şi trădarea au lucrat mână'n mână, reuşind să provoace ceeace nici Kremlinul nu spera — capitularea cu arma în mână. In faţa acestui dezastru, provocat de diriguitori incompetenţi şi neprevăzători, GARDA DE FIER TREBUE SĂ-ŞI FACĂ DATORIA. Ea nu poate accepta capitularea. Mişcarea Legionară trebue să continue războiul, pentru a salva onoarea armatei române, umilită de câţiva generali. Şi în ultimă instanţă, pentru a păstra fiinţa neamului, apărând viitorul ei.

Răspunderea este mare şi structurarea unui Guvern Naţional o necesitate. Dar nimic nu trebue făcut precipitat. Totul trebue gândit, pentru a nu se cădea în capcana entuziasmelor sterile. Propune un timp de răgaz tuturor, înainte de a se trece la constituirea unei astfel de **reprezentanţă naţională.**

Consideră însă foarte importantă şi urgentă începerea activităţilor legionare întru organizarea luptei contra Sovieticilor. Sub orice formă s'ar lua parte la efortul anti-comunist, Garda de Fier trebue să fie prezentă. Un plan provizoriu este propus, distribuindu-se, chiar din acel moment, misiunile esenţiale care au constituit activitatea permanentă a grupurilor legionare.

Insufleţirea generală, dupa această alocuţie vibrantă, este semnificativă. Nu s'a făcut nicio discriminare şi nicio aluzie răuvoitoare. Toţi au primit acelaş respect şi aceaşi importanţă.

In acelaş timp se procedează la restructurarea Mişcării pentru a i se asigura o temelie instituţionalizată, o ordine ierarhică şi o activitate conformă principiilor ce-i stau la baza. Armătura tradiţională (cuiburi, grupuri, garnizoane, etc.) îşi recapătă întâietatea. Gradele devin din nou elementele de luptă şi sacrificiu, pe umerii cărora se sprijină în toată clipa Conducerea Mişcării şi acţiunile ei cele mai importante.

Ca urmare a acestei restructurări, este constituit un **Secretariat General al Mişcării** care să centralizeze întreaga activitate a forţelor legionare. Acest Secretariat este încredinţat Comandantului Bunei Vestiri Corneliu GEORGESCU (Secretar General), secundat de dr. Iosif DUMITRU (Vice-Secretar) şi dr. Ion FLESERIU (Ajutor direct). Sediul este fixat la **"Hotel Palace"** din Viena. A intrat în funcţie la 1 Septembrie, luând în primire întreaga organizare şi activitate a Grupurilor legionare din Germania şi Austria.

* * *

In acelaş timp se constitue, tot din cadrele legionare, un **Secretariat General al Guvernului** în formaţie. Sector paralel şi independent în cadrul Mişcării, acest organism a funcţionat sub conducerea directă a lui Horia Sima.

Misiunea lui era foarte întinsă:

— Relaţii cu Guvernul german.

— Relaţii cu Statele pe cale de a recunoaşte Guvernul Naţional Român dela Viena.

— Relaţii cu toate formaţiile naţionaliste din Germania.

— Relaţii cu Românii din spaţiul german şi cu refugiaţii noi sosiţi.

— Relaţii cu personalităţile române susceptibile de a intra în Guvern.

— Relaţii cu Grupurile legionare din ţară şi cu cei din ţările limitrofe.

— Stabilirea programului de activitate.

— Stabilirea punctelor ce trebuiau expuse Germaniei ca o condiţie **sine qua non** pentru a păstra independenţa Guvernului Naţional Român faţă de Reich, etc. etc.

In sânul acestui Secretariat s'a desfăşurat toată activitatea politica a lui Horia Sima şi a Legiunii. Răspunderea luată trebuia dusă la bun sfârşit, cu orice preţ. Stabilit în **"Palatul Lobkowitz"** din Viena, acest Secretariat a devenit, din primele zile, un fel de Cartier General al Mişcarii Legionare, şi apoi, după 10 Decembrie 1944, al Guvernului Naţional Român.

Aceste două Secretariate au funcţionat, sub egida Sefului Legiunii, timp de trei luni de zile şi ceva, fără reproş. La 10

Decembrie 1944, odată cu declararea oficială a Guvernului dela Viena, a avut loc şi recunoaşterea celor două Secretariate în calitate de organisme legale — unul al Mişcarii Legionare - celalalt al Guvernului Naţional Român.

D) **Activităţi militare**

Printre acţiunile de căpetenie ale Mişcării Legionare în legătură cu înfierarea actului dela 23 August, se înscrie la loc de frunte constituirea **"Armatei Naţionale".**

Prin ea însăşi ca organizaţie a exilului şi prin numărul important de combatanţi ce s'au înrolat în mod voluntar, armata naţională înglobează în acelaş timp, o sumă de elemente semnificative şi revelatorii. Constitue fără nici o îndoială:

— **Protestul cel mai vehement** al naţiunii române contra trădării şi incapacităţii celor ce s'au pretins conducători ai neamului.

— **Acordul cel mai perfect** între opinia românească şi atitudinea determinantă a Mişcării Legionare de a continua lupta.

— **Proba cea mai grăitoare** a legitimităţii Guvernului dela Viena.

Existenţa unei **"armate"** în cadrul unui Guvern excepţional opus unei stări de fapt contestate, chiar dacă legală, atestă capacitatea de opoziţie şi de reprezentare a Guvernului excepţional. Deaceea, orice guvern de această nuanţă —dat fiind scopul pe care-l urmăreşte— trebue să întrevadă şi să prevadă necesitatea unei **"forţe de lovire"**, a unui nucleu de rezistenţă armată.

E adevărat că în circumstanţele date, o astfel de forţă putea fi redusă la o simplă **"posibilitate"** de recrutare. In circumstanţele de atunci, numai un guvern capabil de a realiza o forţă militară putea fi luat în consideraţie. Fapt care rezolvă şi o altă problemă. E singurul caz în care Guvernul în cauză nu poate fi acuzat de a fi un **"guvern fantomă"** sau **"guvern satelit"** de circumstanţă, creat pentru a face faţă unei nevoi de propagandă.

Horia Sima a înţeles, din primul moment, că pentru a-şi păstra independenţa faţă de puternica Germanie, nu trebuia să ia drumul guvernului fantomă care, la rându-i în mod fatal, l-ar fi dus spre poziţia de guvern satelit de circumstanţă. **Independenţa şi poziţia de forţă n'o putea avea decât prin intermediul unei armate naţionale.**

Din cauza aceasta nu şi-a dat consimţământul imediat şi n'a format un guvern sub imboldul entuziasmului iniţial. Şi-a acordat un timp de reflecţie şi de consfătuiri, pentru a vedea dacă este posibil să pună pe picioare această forţă militară, de importanţă vitală în economia politicei legionare. Mişcarea nu se putea expune unui risc, care ar fi pus-o la discreţia Germaniei, fără niciun folos pentru neamul românesc. Situaţia era prea gravă pentru a fi privită cu uşurinţă.

Una era să declari că Mişcarea **va continua lupta anti-comunistă,** pentrucă aşa o cere etica legionară. Era însă cu totul altceva **să asumi o răspundere politică şi istorică** în numele naţiunii. In primul caz, e de ajuns o trimitere la principii. In al doilea caz, e nevoie de înţelegere şi acceptare, printr'o adeziune largă şi neîndoielnică, a unei modificări fundamentale.

De aceea, dintru început, preocuparea de căpetenie a Şefului Legiunii a fost structurarea unei armate naţionale. Toate întrevederile oficiale, toate discuţiile în sânul Mişcării, precum şi toate intervenţiile pe lângă refugiaţii români de toate categoriile, s'au mişcat în jurul acestei probleme. Devenise tema numărul UNU a efortului legionar.

Dar exemplul trebuia dat tot de Legiune. Deşi grosul trupelor a fost constituit din prizonieri şi refugiaţi, primul nucleu activ al viitoarei armate naţionale a fost format din legionari.

La 29 Septembrie 1944, după o profundă analiză a posibilităţilor umane de care s'ar putea dispune, Horia Sima anunţă —printr'un Decret, în numele Guvernului Naţional Român— **crearea Armatei Naţionale.** In acelaş timp dă ordin ca legionarii disponibili să fie îndreptaţi spre Centrul de Instrucţie, unde trebuiau pregătite cadrele viitoarei armate.

Din acest moment Armata Naţională devine o realitate, sub ordinele Mişcării Legionare şi a Guvernului dela Viena. In sensul acestei realităţi se acţiona deja din ziua de 24 August sub orientarea Şefului Legiunii. Deaceea Grupul iniţial a fost uşor de constituit.

La 1 Octombrie 1944, micul grup legionar (circa 100 de persoane) s'a prezentat la Arsenalul Armatei din Viena, unde li s'au făcut formele de recrutare. Erau primii voluntari ai unei voinţi de luptă pentru salvarea neamului şi a ţării din ghiarele comunismului. In mai puţin de **trei luni,** numărul lor depăşise 12.000 de voluntari. De-acum nu mai era vorba de o prezenţă simbolică, ci de o veritabilă armată, reprezentând toate straturile sociale şi toate gradele militare. Nu mai era vorba nici de o organizaţie politică ce **"voia să-şi ia o revanşe"...** Aceşti voluntari erau exponenţii liberi ai naţiunii, care-şi manifestau propria conştiinţă sub singura formă în concordanţă cu conştiinţa întregei naţiuni române — prezenţa în luptă.

La 3 Octombrie Grupul legionar, întărit de elevii români dela Şcoala de ofiţeri şi subofiţeri (câteva sute), ce-şi făceau un stagiu de perfecţionare în Germania, iau drumul spre centrul **"Grosskirschbaum",** stabilit la Frankfurt/Oder, pentru instrucţie şi pregătirea unilăţilor viitoare. Grupul legionar se găsea sub comanda lui Coman şi Ilie Smultea. Acest loc fusese desemnat de către autorităţile germane ca **"Centru de adunare al Românilor"** ce vor constitui cadrele viitoarei Armate naţionale. Inainte fusese unul din Centrele de instrucţie ale armatei germane.

Misiunea grupului legionar era dublă: **disciplină intensă** în atitudine civică şi comportament militar, pentru a impune în mijlocul celor ce veneau acolo pentru a se instrui în arta militară **-efort continuu** pentru a convinge sau menţine elanul iniţial în măreţia scopului urmărit.

In mai puţin de trei săptămâni dela înfiinţarea Armatei naţionale, Centrul dela Grosskirschbaum număra peste O MIE de voluntari. Se impunea deci o atenţie deosebită din partea Mişcării Legionare şi a Guvernului în formaţie. Astfel, la 20 Octombrie 1944, Horia Sima face o vizită de inspecţie, fiind primit cu entuziasm. Ţine un discurs înflăcărat, în care expune misiunea ce au Românii liberi faţă de ţara îngenunchiată. Prezenţa în mijlocul lor a celui ce întruchipa rezistenţa şi speranţa întregului neam, a fost salutară pentru toţi cei ce mai puteau avea vreo îndoială. Cuvintele de îmbărbătare şi hotărîrea lui neclintită în a contiua lupta, au întărit elanul combativ al trupelor în pregătire.

* * *

In aceeaşi epocă, din necesitatea de a se răspunde anumitor forme de hărţuire a trupelor sovietice şi pentru a se facilita organizarea rezistenţei în România, s'au luat măsuri pentru formarea unor **"trupe speciale"**. Dată fiind misiunea lor specifică, pregătirea acestor trupe depăşea instrucţia regimentelor clasice.

Astfel, în cadrul Armatei naţionale, au fost organizate trei **Centre de Instrucţie,** pe bază de voluntariat şi recrutare strictă din punct de vedere al capacităţii fizice, tăriei morale şi forţei de sacrificiu. Pregătirea lor era cu totul aparte, scopul fiind lupta de guerilla în spatele frontului sovietic. Din aceste elemente s'au format echipele de paraşutişti, din rândurile cărora au fost lansate în România opt echipe. Sfârşitul războiului a împiedecat ca celelalte câteva zeci de astfel de echipe să fie trimisie la rândul lor către ţară.

Comanda operativă a celor trei Centre era următoarea:

Primul Centru, stabilit la Korneuburg, era condus de Lt. Müller, având ca ajutor pe Virgil Popa.

Al doilea Centru, funcţionând în cadrul Abwehr-ului, era condus de Lt. Pfeiffer. Acest Centru a format câteva din echipele paraşutate în ţară. A avut o viaţă agitată. Dela Viena, unde îi era sediul, s'a mutat la Krems, iar apoi la Achensee (Tirol).

Al treilea Centru, se găsea în regiunea Stockerau-Hollabrunn în cadrul organizaţiei **"Comando Skorzeny"** (IV Jagdkommando Skorzeny), condus de maiorul Benesch. Seful grupului românesc era maiorul Tobă.

Deasemenea, la Breitenfurth se afla un Centru de radio-recepţionări.

Rolul acestor Centre era foarte important în planurile ofensive ale Guvernului dela Viena. Echipele formate erau considerate **trupe de elită,** de mare răspundere şi forţă de sacrificiu. Planul prevedea constituirea a cel puţin o sută de echipe, ale căror misiune variau în conformitate cu şcoala specială urmată. Era vorba de echipe de sabotare, atacuri punctuale, observaţii şi informaţii, organizare de grupuri de rezistenţă, etc.

Timpul a fost prea scurt, între începtul organizării lor şi sfârşitul războiului (Septembrie 1944 - Mai 1945), pentru a se resimţi profund activitatea lor. Totuşi, cele opt echipe care au fost lansate în diferite puncteale României, şi-au făcut datoria luni de zile, până ce-au căzut în mâna duşmanului. Majoritatea celor care le formau au fost decimaţi, fie în luptă fie prin condamnarea la moarte. Puţini au scăpat pentru a aduce mărturia lor.

* * *

Intre timp, constituirea Armatei naţionale îşi urma ritmul trepidant şi entuziast. Exista însă o problemă pusă atât de Germani, cât şi gândită de conducerea legionară: Armata naţională nu putea fi condusă decât de un general român. Pentru Germani era o chestiune de **încredere.** Deaceea problema a fost pusă sub o formă indirectă — Ministrul de Război al Guvernului Naţional Român să fie în mod obligatoriu un General. Această exigenţă impunea la rându-i ca Şeful efectiv al Armatei naţionale să fie tot un General.

Pentru conducerea legionară problema era de **existenţă,** deci mult mai complicată şi urgentă. Prezenţa unui general în guvern şi'n fruntea armatei ar fi eliminat trei pericole acute pentru formaţia guvernamentală în constituire:

Primo, **se evita impunerea unui general german** în fruntea Armatei naţionale, fapt care ar fi fost inevitabil în lipsa unui general român. Dar inacceptabil din punet de vedere al Guvernului naţional.

Secundo, **se evita ca independenţa viitorului Guvern să fie atinsă de imixtiunea forţată a Reich-ului,** prin intermediul comandantului suprem al armatei naţionale.

Terţio, **se evita reticenţa instinctivă a ostaşilor,** trupă şi ofiţeri, de a fi comandaţi de un general străin.

Trebuia găsită o soluţie care să evite o astfel de situaţie greu de acceptat. Generalul Ion GHEORGHE, fostul reprezentant al guvernului antonescian la Berlin, nu era deloc dispus să intre în noua formaţie guvernamentală, sentimentele sale faţă de Mişcarea Legionară fiind destul de neprietenoase. Nu i se putea deci propune o colaborare de acest gen, dar nici nu i se putea reproşa **"neutralitatea"** pe care o adoptase. Asemenea atitudini, în momentele decisive ale naţiunii, nu pot fi impuse. Ele vin spontan sau nu apar niciodată. Pentru gen. Ion Gheorghe, probabil, latura diplomatică a fost mai puternică de cât cea patriotică. Sau, pur şi simplu, nu a înţeles importanţa gestului.

Au fost totuşi alţii care l-au înţeles şi au acceptat să-şi lege viaţa şi viitorul de încercarea dincolo de posibil a Mişcarii Legionare. Printre ofiţerii superiori români în captivitate, Platon CHIRNOAGĂ era singurul general. La 1 Noembrie, Legiunea, prin trimisul ei oficial, Vasile IASINSCHI, ia contact cu generalul Chirnoagă în vederea unei colaborări, pentru organizarea Armatei Naţionale. Urmează mai multe consfătuiri cu ceilalţi ofiţeri. Până la urmă, generalul s'a decis să facă pasul şi să accepte propunerea Legiunii, urmat fiind imediat de mai mulţi ofiţeri superiori.

La 7 Noembrie, gen. Platon Chirnoagă, însoţit de Lt. Col. CIOBANU, are o întrevedere cu Horia Sima. Intâlnire foarte importantă, în care s'a discutat în amănunt perspectivele noului guvern şi importanţa sa în viaţa şi viitorul naţiunii române. Expunerea Comandantului Horia Sima a convins pe deplin, cu atât mai mult cu cât liniile de fond coincideau cu cele ale ofiţerilor romţâni. Nu porneau nicidecum dintr'o legătură sau obligaţie politică faţă de Germania, ci din cel mai limpede sentiment patriotic.

Printre altele, s'au discutat şi principiile de organizare a armatei române în cadrul Guvernului Naţional Român. Propunerile gen. Chirnoagă coincideau întocmai planului deja structurat de Mişcarea Legionară:

Comanda — Un general român.

Trupele — vor fi constituite din prizonieri români —ofiţeri, elevi ofiţeri şi subofiţeri aflaţi la diferitele şcoli de specializare— legionari —Saşi şi Svabi din România care ar dori să se încadreze în unităţile româneşti— refugiaţi români aflaţi în Germania şi Austria.

Poziţie definitorie — Divizia sau Diviziile ce vor putea fi organizate, să fie considerate ca **"Armată Naţională"**, fără nici o interferenţă politică sau de altă natură.

Organizarea — Inceperea oficială, odată cu formarea Guvernului Naţional Român.

Activitate — Intrebuinţarea acestor trupe pe front, numai contra forţelor sovietice ruseşti. Nici contra trupelor româneşti, nici contra Aliaţilor occidentali.

Această întrevedere a fost decisivă. Generalul Chirnoagă accepta să intre în Guvern, punându-se astfel capăt singurei cerinţe germane şi nelinişte românesti. Intre timp, mii de soldaţi şi civili români aderaseră cu entuziasm la formarea Armatei naţionale.

Odată cu numirea gen. Platon Chirnoagă ca Şef al Armatei Naţionale s'a intensificat şi recrutarea viitorilor combatanţi. In special numărul ofiţerilor s'a mărit simţitor. Astfel Statul Major al Armatei a putut fi închegat cu uşurinţă:

Gen. Platon CHIRNOAGĂ	—	Sef al Armatei
Col. ALEXANDRESCU	—	echipa de conducere a Statului Major
Lt. Col CIOBANU	—	
Comandor Eugen BAILLA	—	

Cu acordul Comandamentului german, Col. german Alfred LUDWIG este numit **Sef operativ** al Primei Divizii în formaţie. In Ianuarie 1945, este înlocuit prin col. FORTENBACH.

Sediul de instrucţie al primei Divizii a fost fixat la Döllersheim, sub conducerea directă a col. Alexandrescu.

Imediat după oficializarea Guvernului dela Viena (10 Decembrie 1944), Primul Regiment din Divizia I-a română dela Döllersheim, depune jurământul către Adolf Hitler, în calitate de Şef suprem al armatelor ce luptau contra comunismului şi către Horia Sima, în calitate de Şef al Guvernului Naţional Român dela Viena. Comandantul operativ al acestui regiment este numit maiorul WEHNERT, încadrat de căpitanii DREVE şi OPRIŞ.

Recrutarea se accentuează. Instrucţia se desăvârşeşte conform sistemului existent în armata germană. In doua luni şi jumătate, Divizia I-a a Armatei naţionale atinge numarul de 12.000 de ostaşi,

împărţiţi în 3 Regimente. Două imediat operative, al treilea în formaţie. Primul regiment de-altfel, a ocupat poziţie de luptă pe frontul de pe Oder împotriva Ruşilor.

La 4 Martie 1945, Regimentul 1 din Divizia I-a a Armatei Naţionale, primeşte botezul focului în regiunea Schwed am Oder (Nord de Berlin), unde Sovieticii încercau o spargere de front. Luptele sunt grele, presiunea rusească extrem de violentă. Trupele armatei naţionale române reuşesc să respingă ofensiva şi să păstreze poziţiile ce ocupau, cu pierderi destul de importante în morţi şi răniţi. Mulţi ostaşi români au primit decoraţii germane în urma acestor lupte.

Intre timp, numărul Românilor doritori să ia parte la desrobirea neamului înmulţindu-se, Guvernul dela Viena —în înţelegere cu Statul Major al Armatei Naţionale şi asentimentul guvernului german— decide constituirea unei a doua Divizii. Din cauza evenimentelor, această Divizie în formaţie n'a intrat niciodată în luptă. Dar din punct de vedere al importanţei politice a Guvernului dela Viena, faptul spune mult.

Şi chiar dacă nici unul dintre aceste regimente n'ar fi ajuns să lupte pe front, **existenţa lor efectivă în structura de acţiune a Românilor de peste hotare** contra prăbuşirei morale şi politice a celor din ţară, constitue una din garanţiile de necombătut ale legitimităţii Guvernului dela Viena. Când ZECI DE MII de oameni vin spontan să mărturisească încrederea lor în Guvernul de coaliţie naţională, înrolându-se să lupte sub ordinele lui, nicio forţă din lume nu-i mai poate contesta autenticitatea şi legitimitatea.

Armata Naţională n'a fost o ficţiune, cum au încercat s'o definească mai târziu anumiţi comentatori evrei sau marxişti, marcând în scrierile lor că nu fusese vorba de o **"armată"**, ci de nişte simple **"trupe auxiliare"**, pe care Germanii le-au întrebuinţat în spatele frontului pentru supraveghere şi alte corvezi.

Condiţiile puse Germanilor de către Horia Sima, pentruca Guvernul dela Viena să poată colabora în efortul anti-comunist pe front, şterg deja din istorie insinuările perfide ale acestor detractori de meserie. Iar structura, acţiunile, decoraţiile şi morţii acestei armate, pun în evidenţă adevărata ei natură.

Deja denumirea ei elimină încercările de înjosire a poziţiei deţinute de această forţă militară. Nu pot purta denumirea de **"Armată Naţională"** câteva **"trupe auxiliare"**. Astfel de trupe nu au propriul lor drapel, nu primesc instrucţie de front şi nu sunt organizate în Divizii armate. Şi mai ales, nu iau parte la încleştarea contra inamicului, pe linia de foc. Regimentul care a luat parte la bătălia de pe Oder, regimentul care aştepta să ocupe poziţie şi cel în formaţie, constituiau **fundamentul unei armate de dezrobire**, organizată din iniţiativa şi sub acoperirea unui Guvern Român în Exil.

"Armata Vlasov", spre exemplu, era o forţă netăgăduită, recunoscută, activă, probabil mult mai numeroasă decât cea a Guvernului dela Viena, dar nu era **"armată naţională"** în sensul politic al cuvântului, deoarece nu se găsea sub directa reprezentare a unui Guvern Naţional în Exil. Era o armată de combatere a comunismului, a cărei forţă reprezentativă era Guvernul german. Gen. Vlasov nu avea decât o promisiune pentru viitor din partea Germaniei. Şi'n această situaţie se găseau multe alte naţionalităţi din imperiul sovietic care luptau alături de Germani, sub conducere germană, pentru dezrobirea patriei lor. Aceste naţionalităţi nu aveau nici structură politică aparte, nici organizaţie militară independentă.

Naţiunea română, datorită prestigiului şi înţelepciunii conducerii legionare, care ştiuse să impună condiţiile cele mai favorabile în circumstanţele critice ale epocei, s'a bucurat atât de perspectivele politice deschise prin existenţa Guvernului dela Viena cât şi de onoarea de a avea o armată naţională.

Această armată în plină extindere numerică şi structurare militară, a fost **una din realităţile semnificative** ale Guvernului

Român dela Viena. Prin prezenţa pe linia de front a unei mari unităţi operative şi prin acţiunile militare la care au luat parte (încoronate de o mulţime de medalii distribuite soldaţilor şi ofiţerilor români pentru bravură şi capacitate militară) armata naţională a pecetluit legitimitatea şi independenţa Guvernului Român dela Viena. Conform instrucţiunilor primite dela acest Guvern şi în ciuda numeroaselor defecţiuni produse pe front în rândurile anumitor unităţi germane şi străine, trupele române s'au menţinut pe poziţiile încredinţate până la începutul lunei Mai 1945.

E) **Acţiuni sectoriale**

Lucrarea de faţă nu este decât o lămurire succintă a extraordinarei activităţi legionare şi româneşti între 23 August 1944 şi afârşitul războiului. Când istoria acestei epoci va fi scrisă în amănunt, se vor vedea prodigioasele eforturi depuse de Garda de Fier în slujba neamului, pentru a neutraliza erorile şi lipsa de prevedere a unor politicieni prea plini de ei înşişi. Intr'un răstimp de numai câteva luni, disciplina legionară şi capacitatea politică a conducerii au realizat o sinteză de sentimente în jurul unui obiectiv comun, au impus respect şi-au şters ruşinea ce apăsa pe sufletul armatei române.

Măsurile luate în cadrul şi'n numele Guvernului dela Viena au provocat o recumpănire a situaţiei politice naţionale şi un reechilibru spiritual în masele româneşti. Exemplul l-au dat forţele legionare, urmate cu entuziasm de majoritatea Românilor pribegi. Inainte chiar de a constitui Guvernul Naţional Român, Horia Sima a trecut la acţiuni de ordin strategic şi organizatoric. Trei erau punctele de convergenţă ale acţiunei imediate:

1. **Organizarea unei linii de rezistenţă armată în Transilvania,** pentru a stânjeni înaintarea forţelor sovietice, până la stabilirea unui front compact şi puternic, de unde să se poată pregăti o contra-ofensivă. In spatele acestei linii, pe teritoriu transilvan, trebuia să se fixeze Guvernul Naţional Român de îndată ce s'ar fi stabilizat frontul.

2. **Organizarea Grupurilor legionare din ţară şi din Banatul Sârbesc,** în scopuri bine determinate. Primele, pentru a hărţui continuu trupele ruseşti de ocupaţie şi a pregăti rezistenţa naţională sub toate aspectele. Grupurile legionare din Banatul Sârbesc, unde Legiunea era foarte puternic implantată în rândurile Românilor, trebuiau să constitue o bază strategică în afara graniţelor. Scopul ei — susţinerea moralului pe calea undelor a combatanţilor din ţară şi alimentarea în oameni a acţiunilor ce trebuiau întreprinse către ţară.

3. **Salvarea din ghearele Sovieticilor a cât mai multor personalităţi** politice şi culturale, pentru a se constitui în străinatate o puternică elită naţională de structură anti-comunistă. In acelaş timp trebuiau să fie eliberaţi legionarii închişi prin diferitele închisori din ordinul guvernului Antonescu şi neeliberaţi de nici o formaţie guvernamentală **"democratică"** de după capitulare. Era, pentru Guvernul dela Viena, o obligaţie morală şi de echitate în acelaş timp.

In spiritul acestui plan strategic au fost întreprinse toate acţiunile sectoriale ale Guvernului Naţional Român. Dealtfel, singură Mişcarea Legionară ar fi putut să organizeze şi să pună în mişcare un plan atât de vast. Era singurul organism politic care înţelesese pericolul sovietic şi care dispunea şi de forţele necesare unei asemenea întreprinderi: **forţe locale** statornice în credinţă şi **forţe de acţiune,** gata de sacrificiu. E un aspect pe care mulţi îl trec cu vederea, deşi el constitue una din cheile existenţei şi succeselor legionare.

In ceeace priveşte Guvernul dela Viena, aceste acţiuni sectoriale au pus în relief puterea sa ofensivă, posibilitaţile de mobilizare şi

impresionanta capacitate de jertfă a legionarilor. Contextul acestei lucrări nu ne permite se desvoltăm toate acţiunile ce au avut loc. Ne vom limita la exprimarea câtorva, menite să ilustreze întinderea câmpului de activitate şi de posibilităţi ce se deschidea în perspectiva istorică. Unele începute din primele zile după **"Proclamaţia către ţară"** a Comandantului Mişcării Legionare. Altele, pe măsură ce se organizau echipele necesare sau se dechidea o anumită activitate. Acţiunile sectoriale s'au prelungit până la sfârşitul razboiului. Si chiar după...

(a) Misiunea Constantin Stoicănescu

Personalitate de căpetenie în Legiune, inteligent, bun diplomat şi de-o credinţă nestrămutată, Constantin Stoicănescu constituia un atu important în reluarea de contact cu organizaţia legionară din ţară.

După acţiunea distrugătoare a regimului antonescian, care costase Legiunea câteva mii de morţi şi **"darea la fund"** a celor neînchişi sau netrimişi în **"Batalioanele de reabilitare"** post-mortem, situaţia legionară din ţară apărea destul de turbure şi nestructurată. Informaţiile ajunse la Centru mărturiseau supravieţuirea şi activitatea clandestină a forţelor legionare. Era însă vorba de constituiri fragmentare, pe cuiburi şi oraşe, sub conducerea unui Centru local destul de elastic.

Cu invazia rusească, situaţia legionară nu putea decât să se înrăutăţească. Mişcarea Legionară căzuse din rău în mai rău, dat fiind antinomia fundamentală dintre marxism şi legionarism. In plus, partidele istorice ţinute la index de către regimul antonescian, dar nu în închisori şi lagăre ca legionarii, considerau momentul istoric şi sosirea Sovieticilor în România drept **reîmpământenirea democraţiei.** Deci, revenirea la libertăţile excesive de comportament ce caracterizaseră trecerea lor prin diferitele guverne dinnainte de război.

Răzbunarea nu-i nota distinctivă numai a comunismului. Orice formaţie politică poate manifesta un asemenea sentiment. Partidele

istorice n'au scăpat acestei plăgi. Dar voind să se răzbune pe regimul antonescian, au izbit fără milă tot în legionari. Au izbit în cei care NU PROVOCASERĂ nici războiul, care NU FĂCUSERĂ PARTE nici din dictatura gen. Antonescu, care suferiseră mai mult ca oricine de ura generalului, trăiseră prin închisori şi'n pribegie sau înfruntaseră moartea trimişi permanent în prima linie... Cu revenirea aşa zisei **"democraţii"**, închisorile fuseseră deschise pentru toţi condamnaţii politici, AFARĂ DE LEGIONARI.

In aceste condiţii, Mişcarea Legionară nu avea multe căi de ales — sau supunere umilitoare noilor structuri ce se profilau în viaţa publică românească, sau lupta contra opresorului. Din partea hoardelor roşii nu se putea spera nicio clemenţă. Mai mult, din punct de vedere ideologic şi comportament, legionarii nici nu puteau avea o altă conduită. Convinşi că **"odată ajunşi în ţară, comuniştii nu vor pleca fără să ne satanizeze"**, starea de spirit generală, în rândurile Mişcării din ţară, era combaterea prin toate mijloacele a cotropitorilor. In cel mai rău caz, dacă nu se vor putea forma centre de rezistenţă, intrarea în clandestinitate şi continuarea luptei de guerilla pe bază de unităţi foarte mici şi independente.

Aceasta era în linii mari situaţia legionarilor din ţară. Horia Sima a înţeles-o în toată întinderea ei. Era nevoie de o coordonare a acestor forţe, dacă nu sub o conducere unică, măcar în spirit şi intenţii. Trupele sovietice ocupaseră deja Bucureştii, atinseseră crestele Carpaţilor şi se pregăteau să intre în Ardeal. Momentul era prielnic pentru intervenţii de hărţuială în spatele frontului. Pentru aceasta era nevoie de o energie umană, capabilă să domine situaţia şi să impună acţiunile necesare.

In ţară, prin radio, se aflase deja de decizia Mişcării de a continua lupta contra Sovieticilor. Forţele legionare aşteptau şi ele cu nerăbdare sosirea unui emisar, purtător de instrucţiuni din partea Comandantului. Conştient de impotanţa unei luări de contact directe, Horia Sima a însărcinat pe Constantin Stoicănescu, imediat dupa Proclamaţia din 26 August, cu această **misiune specială:**

1. Contact cu conducerea clandestină a Mişcării.

2. Prepararea forţelor legionare pentru acţiuni ce aveau să îndeplinească în viitor.

3. Organizarea rezistenţei române în spatele frontului.

Misiune extrem de grea şi periculoasă. Misiune de sacrificiu. Dar în sufletul legionarului problema nu se pune. Sacrificiul face parte din datoria noastră faţă de neamul românesc, deşi orice acceptare de acest gen este totdeauna de natură voluntară. Oricine poate refuza o misiune fără ca onoarea lui sa fie atinsă. Deaceea, numai celui care acceptă cu dela sine putere îndeplinirea unei misiuni primejdioase i se încredinţează executarea.

Constantin Stocănescu acceptă misiunea cu seninătatea atâtor alţi martiri legionari... Imediat porneşte către ţară, singur, decis să-şi îndeplinească misiunea cu demnitate şi curaj. Ajuns la Târgu Mureş (care se găsea sub ocupaţie ungurească) ia contact cu legionarii locali. Situaţia frontului era defavorabilă Germanilor. Presiunea sovietică nu le permitea să fortifice o linie de rezistenţă capabilă să oprească ofensiva lor. Dar situaţia precară a frontului nu-l descurajează. Liniştit se lasă depăşit de ofensiva rusească, după care porneşte spre Moldova, unde intră în contact cu responsabilii grupelor legionare.

Tenace şi perseverent, deplasându-se peste tot, verificând personal forţele existente şi capacitatea lor de acţiune, Const. Stoicănescu îşi începe **opera de organizare a rezistenţei legionare,** bazată numai pe elementele verificate. In aceasta consistă marele lui merit personal. In capacitatea de a închega, în mijlocul unei lumi haotice şi inconştiente, nucleele de rezistenţă şi de luptă împotriva celor ce ne înrobiseră ţara. Erau primele manifestaţii româneşti de **împotrivire deschisă** şi de **opoziţie manifestă** contra erorilor comise şi perpetuate de către partidele istorice.

Acţiunea sectorială a lui Stoicănescu ridică prestigiul Mişcării Legionare şi al Guvernului dela Viena. Prestigiul Legiunii pentru disciplina şi capacitatea de jertfă a grupurilor legionare din ţară,

care au răspuns cu încredere şi patriotism la apelul Mişcării. Prestigiul Guvernului dela Viena a cărui intervenţie promptă desvăluia o viziune ampla a perspectivelor politice şi istorice în conjunctura epocei. Era singura formă politică care nu-şi făcea nicio iluzie asupra prezenţei sovietice în România şi nicio imagine triumfalistă asupra **"re-împlantării democraţiei"** sub egida tancurilor ruseşti.

Singurul răspuns în faţa situaţiei de fapt era respingerea actului criminal dela 23 August şi organizarea rezistenţei naţionale. Gest pe care organizaţiile politice demo-liberale l-au înţeles, în parte, numai UN AN MAI TÂRZIU, când iluziile premature le-au fost spulberate la 6 Martie 1945.

Guvernul dela Viena a ştiut să-şi asume răspunderea. Prin misiunea dată lui C. Stoicanescu, a împlinit în fapt ceeace partidele istorice nu realizaseră nici măcar în gând.

(b) Misiunile Vasile Iasinschi şi Nicolae Pătraşcu

După plecarea lui Stoicănescu, Comandantul Horia Sima întrevede posibilitatea organizării unei rezistenţe şi în regiunile ameninţate de invazia bolşevică, dar încă libere. Era vorba de Transilvania, unde Românii şi minoritatea germană puteau aduce un aport însemnat în constituirea unor centre de rezistenţă şi de contribuţie directă pe linia de foc.

Legionarii erau foarte numeroşi, tinerii germani (Saşi sau Svabi) împărtăşeau aceleaşi sentimente anti-comuniste ca şi Românii. Iar geografia provinciei se preta admirabil la constituirea centrelor de rezistenţă. Aceste avantagii trebuiau încadrate în dispozitivul de acţiune contra comunismului cât mai repede. Ofensiva sovietică părea îngreunată în mersul ei spre Occident, iar din Balcani se spera sosirea unei Divizii blindate, ce trebuia să intervină în Transilvania, sub comanda gen. Phleps. In plus, unităţi importante din armata română, nu acceptaseră **"armistiţiul"** impus de rege, fiind gata să se alăture trupelor germane care se opuneau înaintării sovietice.

In cunoştinţă de cauză, Horia Sima ia decizia să trimită încă două misiuni speciale în România. Fiecare îşi avea obiectivul ei, mijloacele proprii de parvenire şi sectorul ei particular de activitate. Amândouă însă aveau ca punct de atins — Transilvania.

MISIUNEA IASINSCHI, pornită din Viena la începutul lunei Septembrie 1944, ajunge cu bine în Ardealul ocupat de Unguri şi se fixează la Târgul Mureş. Sosirea acestei misiuni coincide cu prezenţa lui C. Stoicănescu în acelaş oraş. Cu toţii sunt găzduiţi în localul unde se concentraseră legionarii refugiaţi din părţile ocupate deja de Ruşi. Timp de aproape două săptămâni rămân în această situaţie, fiecare misiune ocupându-se de problemele ei specifice.

La 11 Septembrie 1944, soarta legionarilor refugiaţi, precum şi a celor două misiuni, a fost pecetluită. Ofensiva sovietică aşteptată pentru mai târziu, se apropie de oraş. Trebuia luată o decizie. Conform ordinelor primite dela Comandant, legionarii refugiaţi trebuiau să plece spre Viena. **Misiunea Iasinschi** a fost şi ea obligată să plece spre Viena. Inaintarea prea rapidă a trupelor sovietice nu-i mai permitea executarea deplină a misiunei. Numai C. Stoicănescu a rămas pe loc, pentru a-şi îndeplini însărcinarea ce-i fusese atribuită. Lupta lui trebuia să se desfăşoare în spatele frontului.

MISIUNEA PATRAŞCU a avut altă soartă. Insărcinarea ei era de-altfel cu totul diferită: în afară de organizarea rezistenţei române în spatele frontului, dacă revărsarea puhoaielor roşii s'ar fi făcut prea repede, Grupul Pătraşcu avea şi însărcinarea de a recruta şi organiza trupe de front, pentru a se completa linia de rezistenţă a forţelor germane.

Acţiunea se petrece tot la începutul lui Septembrie, când Horia Sima însărcinează pe Pătraşcu să formeze o echipă de grade legionare, cu care să pătrundă în Transilvania, pentru a mobiliza şi organiza forţele legionare şi tineretul patriot.

Foarte important era faptul că echipa Patrăşcu trebuia să fie însoţită de Andreas SCHMIDT, şeful Grupului etnic german din România. Acesta ar fi avut aceeaşi misiune faţă de tineretul german.

Problema văzută astfel, lua o proporţie deosebită. Efortul nu mai apărea ca o simplă încercare de a face faţă. Era vorba de o adevărată campanie de mobilizare pentru a se realiza un front comun. Iar în caz de insucces momentan, din cauza unei ofensive fulgerătoare din partea Sovieticilor, acţiunea celor doi şefi de misiune trebuia să provoace o solidaritate nesdruncinată între cele două etnii, pentru viitoarea luptă de rezistenţă şi de hărţuială a duşmanului comun în spatele frontului. Consecinţele erau logice şi bine gândite. Ceeace de-altfel s'a şi întâmplat.

Nicolae Pătraşcu a ales 7 legionari voluntari şi împreună cu Andreas Schmidt au pornit spre ţară, în avion. Trebuiau să fie paraşutaţi în munţi şi de acolo să înceapă activitatea lor de contacte şi recrutări. Echipa era bine sudată, fiecare cunoscând precis sectorul ce-i revenea, mijloacele de apropiere, contact, legături cu ceilalţi, transmisiuni, etc. Mai mult, trebuiau să prepare terenul pentru sosirea altor grupuri de legionari, pe măsură ce frontul s'ar fi stabilizat şi acţiunea grupului Pătraşcu-Schmidt ar fi dat rezultate îmbucurătoare.

Surprinşi de artileria anti-aeriană la frontiera maghiară, sunt obligaţi să sară cu paraşuta pe teritoriul Ungariei. Toţi aterizează cu bine. In câteva ore se regrupează şi după o serie întreagă de peripeţii şi un marş nesfâşit, ajung în România. Popas binefăcător într'un ascunziş, pentru o ultimă consfătuire. Apoi fiecare îşi ia calea pentru începerea activităţilor pe teren, de unde unii nu s'au mai întors.

Deşi înaintarea sovietică a împiedecat constituirea de unităţi para-militare care să intre în luptă pe front, aceşti voluntari au rămas pe loc pentru a continua misiunea primită. Din rândurile

grupurilor organizate de ei, s'au recrutat primii combatanţi ai rezistenţei în munţi. O epopee ce n'a fost încă scrisă şi care-şi aşteaptă istoriograful.

(c) Misiunea Octavian Roşu

Unul din marile centre de românism şi de legionarism era Banatul Sârbesc. Vechiu focar de lupte naţionale, acest teritoriu românesc atribuit Iugoslaviei în 1919 numai pentru faptul că Belgradul avea nevoie de o centură de siguranţă strategică, constituia o placă turnantă deosebită în strategia Guvernului dela Viena. **Punct de trecere** pentru refugiaţi, **punct de sprijin** pentru intrarea în ţară, **punct ideal de transmisiuni radiofonice,** Banatul Sârbesc constituia un sprijin unic pentru planurile de dezrobire a României.

In circumstanţele de atunci, această provincie putea deveni un teritoriu de puternică rezistenţă, capabil să zădărnicească trecerea trupelor ruseşti prin Pasul Orşova. Deaceea, Horia Sima a dat o importanţă excepţională acţiunei de organizare a Banatului Sârbesc. Formând un bloc cu Banatul Românesc şi fiind partea cea mai îndepărtată de focarul invaziei sovietice, acest teritoriu a fost considerat ca o posibilă platformă pentru o contra-ofensivă româno-germană spre inima ţării.

Comandamentul german înţelesese perfect rolul pe care-l putea juca această regiune locuită în majoritate de Români. Numai că, promisiunile Statului Major German din Balcani n'au corespuns aşteptărilor. Greutăţile pe care armata germană le întâmpina în Sudul Balcanilor împiedecau orice trimitere de trupe spre alte fronturi. Dar acest lucru nu s'a ştiut decât mult mai târziu, când s'au încercat, din partea forţelor legionare, anumite incursiuni militare în Banatul Românesc.

Pentru organizarea forţelor naţionale în Banatul Sârbesc Comandantul Horia Sima a delegat pe Octavian ROŞU. Avea misiunea de a lua contact cu populaţia românească şi cu legionarii localnici pentru constituirea forţelor necesare unor acţiuni, care

trebuiau să depăşească cadrul rezistenţei locale. In primul rând, în colaborare cu trupele germane, să organizeze o rezistenţă pentru a împiedeca trecerea trupelor ruseşti prin Pasul Orşova. Acţiune foarte importantă în planul strategic al unei eventuale contra-ofensive din Balcani spre România.

In acest scop, s'a organizat foarte repede o adevărată armată de rezistenţă, formată din legionari, refugiaţi din ţară şi Români din regiune, susţinuţi logistic de Comandamentul german. Dar numai logistic, deoarece trupele germane deveniseră rare, raspândite pe o arie foarte întinsă şi hărţuite continuu de partizanii lui Tito.

In intenţia de a păstra Banatul sub influenţa rezistenţei româneşti, o unitate importantă de luptă, sub comanda directă a lui Octavian Roşu, înaintează în Banatul Românesc până la Oraviţa. Era o încercare pentru a se stabili un front de oprire a înaintării sovietice cât mai departe. Mica lor ofensivă este însă stopată de Ruşi, din cauza lipsei de acoperire aviatică şi de artilerie din partea Germanilor, aşa cum promiseseră. Lipsită de aviaţie şi tancuri, unitatea legionară este obligată să se retragă.

In Banatul Sârbesc, Octavian Roşu găsise o rezistenţă deja bine organizată, constituită din legionarii români din părţile acelea, sub comanda lui Pavel ONCIU. Acesta, imediat după **"Proclamaţia"** dela 26 August, începuse o activitate neobosită în numele Guvernului dela Viena, conform unui program bine gândit:

— Măsuri imediate de organizare a grupurilor de legionari din Banatul Sârbesc.

— Contact cu Comandamentul german pentru coordonarea acţiunilor comune.

— Stabilirea unui **Protocol** de colaborare între Grupul legionar din tot Banatul şi Grupul militar german.

— Infiinţarea unei **"Emisiuni româneşti"** la Radio-Belgrad, condusă de legionari. Propaganda a fost destul de importantă. Se

difuzau Apeluri, muzică, informaţii, etc. către cei din ţară. Multe din aceste Apeluri sau Manifeste au fost aruncate în ţară, din avion.

— Organizarea, cu ofiţeri germani, a unui plan de **"acţiuni pentru Banat"**, înscrise în cinci puncte.

— Organizarea câtorva Centre de instrucţie pentru legionari şi Români voluntari, la Chichinda-Mare.

Activitatea Mişcării în Banatul Sârbesc a fost impresionantă (pentru detalii, de consultat **"Mărturii despre Legiune"**, Ed. DACIA-RIO, 1967, pp. 138-144). Din toate punctele de vedere, grupurile legionare concentrate în această regiune au adus neprecupeţite servicii cauzei româneşti, constituind una din paginile de glorie ale Guvernului dela Viena. Timp de două luni de zile au fost în prima linie de luptă românească şi de prezenţă legionară. La 3 Octombrie 1944, au început să se retragă spre Viena, unde şi-au continuat activitatea în cadrul Guvernului Naţional Român.

(d) **Echipele paraşutate**

Printre acţiunile sectoriale ale Guvernului dela Viena, se desprinde la loc de cinste, marea epopee a legionarilor voluntari paraşutaţi în ţară.

Ideia de căpetenie a Guvernului dela Viena, în încleştarea de atunci, era axată pe trei obiective:

1. **Constituirea unei armate naţionale,** care să ia parte la lupta contra bolşevismului şi la dezrobirea României.

2. **Menţinerea speranţei în libertatea naţiunii,** printr'o propagandă susţinută. Rolul acesta a fost jucat de către Secţia Românească dela Radio-DONAU şi cei dela Radio-Belgrad.

3. Organizarea a cât mai multe **Centre de rezistenţă şi de acţiune în spatele frontului,** prin toate mijloacele puse la îndemână de **împrejurări.**

Toate aceste obiective au fost pe deplin atinse, fapt care se înscrie în litere de aur pe tabloul de onoare al Guvernului dela Viena. Dar printre ele, obiectivul Numărul Trei merită un respect deosebit. E vorba de echipele formate din legionari voluntari, menite să fie paraşutate în România pentru îndeplinirea unor misiuni variate şi extrem de periculoase: contact cu grupele legionare din regiunea respectivă —organizarea de centre de rezistenţă— sabotaje — harţuiala trupelor sovietice— menţinerea unui spirit de rezistenţă în sânul naţiunii - etc. Intr'un cuvânt acţiuni permanente în spaţiul de influenţă inamic. Dar nu sub forma unor atacuri fulgerătoare în teritoriul duşman şi reîntoarcerea la o bază adăpostită în afara zonei. Ci sub forma unei permanente prezenţe în aria de acţiune.

Soarta acestor echipe era pecetluită, deşi paraşutarea lor în regiunile muntoase ale ţării, unde nu se aventurau nici trupele sovietice nici poliţia românească, le garanta o oarecare protecţie. Riscurile, pentru a-şi duce la capăt misiunea, puneau însă în primejdie continuă pe aceşti voluntari ai jertfei. Dar sacrificiul lor nu li se părea de prisos când era în joc salvarea neamului. Cu un devotament total şi un curaj năvalnic şi-au îndeplinit rostul până la capăt. Mai toţi şi-au găsit sfârşitul, ucişi de poterele regimului comunist. Cei ce-au scăpat pot fi număraţi pe degete...

Aceste echipe de paraşutişti, preparate în cele trei Centre speciale de care s'a vorbit mai înainte, trebuiau să formeze avangarda unei ofensive anti-comuniste care, din motive cunoscute, n'a mai avut loc. Timpul nu a permis întrebuinţarea tuturor echipelor prevăzute în planul Guvernului dela Viena (circa o sută) în acţiuni de împânzire a României cu centre de rezistenţă şi guerilla. Din cauza evenimentelor n'au putut fi paraşutate decât 8 echipe în zonele muntoase ale Transilvaniei, din Munţii Apuseni până în Munţii Făgăraş. Bine echipate cu aparate de transmisie şi arme automate, material de acţiune pe teren şi directive precise de activitate, plus instrucţia intensă a celor 2-3 luni de şcoală şi antrenament,

constituiau nucleie puternice de acţiune şi raliere patriotică. Datorită lor, prin contact direct sau simpatie, zonele în care s'au manifestat aceste echipe, au format stupul de unde au roit ani de-arândul eroii rezistenţei naţionale.

Importanţa acestor echipe de sacrificiu, pornite spre ţară în numele Guvernului dela Viena şi a luptei naţionale pe care acesta o întruchipa, are mai multe laturi:

1. Prin prezenţa lor activă **au contribuit la lupta contra cotropitorilor sovietici,** atunci când trupele româneşti, încrezătoare în cuvântul regal, nu-şi mai puteau îndeplini misiunea.

2. **Au susţinut speranţa şi moralul populaţiilor** dezorientate de incapacitatea manifestă a partidelor demo-liberale şi îngrozite de brutalitatea trupelor de ocupaţie, supranumite de ceilalţi **"trupe eliberatoare"** sau **"forţe democratice".**

3. **Au impus autoritatea politică şi întâietatea rezistenţei naţionale a Guvernului dela Viena** ca reprezentant legitim al aspiraţiilor naţionale şi al luptei anti-comuniste.

4. **Au constituit prima manifestare de protest activ** împotriva prezenţei bolşevice în România şi a intenţiei de comunizare a neamului.

5. **Au precizat sentimentele naţiunii reale şi profunde faţă** de trădarea regală şi faţă de iresponsabilitatea aşa zişilor **"responsabili"** de atunci ai politicei româneşti.

Aceşti legionari paraşutaţi sunt primele elemente ale ripostei româneşti. Sunt pionii, înaintaţi ca un exemplu, ai singurei organizaţii politice româneşti care şi-a înţeles misiunea în acele momente de crudă destrămare sufletească. Considerând realitatea istorică a acestor echipe de jertfă, în lumina atitudinei de confraternizare a forţelor ţărăniste şi liberale cu inamicul bolşevic, pretenţiile rezistenţialiste de azi ale foştilor instigatori ai dezastrului naţional din August 1944, apar ca **o nouă pălmuire a sufletului românesc.**

Nu la 6 Martie 1945 —şi cu atât mai puţin la 31 Decembrie 1947— a luat naştere REZISTENŢA românească! Nu când voinţa şi brutalitatea rusească i-a dat afară de la **"putere"** pe aceşti inconştienţi, sau când, sub înrâurirea aceleaşi voinţi, regele a renunţat la tron, se poate vorbi de **"un început de rezistenţă"**!... Incercare supranumită... **"anti-sovietică"**.

Consecinţele acestor două evenimente nu sunt decât **simple reacţii de nemulţumire şi ură,** urmări ale unui eşec politic. Mai de grabă este vorba de rafuiala între tovarăşi de drum, drum pe care unii au fost traşi pe sfoară de ceilalţi.

In niciun caz, acea **"neo-rezistenţă** oportunistă" nu poate fi considerată **"act spontan de revoltă şi luare de poziţie împotriva unui duşman al neamului".** Oribilul **"duşman al neamului"** nu fusese deloc considerat "DUŞMAN", cât timp se arătase binevoitor faţă de forţele demo-liberale. Suferinţa şi ruşinea Naţiunii nu fuseseră văzute înainte. Onoarea şi demnitatea armatei călcate în picioare în aplauzele lor, nu le fuseseră apăsătoare...

Adevărata rezistenţă românească a luat naştere în clipa în care Horia Sima a citit **"Proclamaţia către ţară",** la 26 August 1944. Şi a devenit efectivă şi în ţară, în clipa în care aceste OPT ECHIPE de Români patrioţi au sărit cu paraşuta în munţii Banatului şi ai Făgăraşului, pentru a înfrunta suferinţa, tortura şi moartea în gândul unei Românii libere. Aceasta-i veracitatea istorică şi nimic n'o poate răsturna.

INCETAREA ACTIVITĂŢII GUVERNULUI DELA VIENA

In Europa framântată a începutului de an 1945, Guvernul dela Viena se bucura de o notorietate necontestată, evidentă, atât în faţa puterilor anti-comuniste ce duceau greul războiului, cât şi în faţa neamului românesc, trădat şi azvârlit în braţele Moscovei.

Din cele expuse în capitolul precedent se poate vedea importanţa şi întinderea efectivă a manifestărilor sale politice, militare şi patriotice. In numai câteva luni de zile devenise piesa esenţială a opoziţiei naţionale în lupta contra bolşevismului şi împotriva forţelor negative ce forţaseră capitularea şi distrugerea armatei române. Dacă evenimentele militare ar fi urmat o altă traiectorie, Guvernul dela Viena era menit să ia conducerea politică a României, sub aplauzele întregei naţiuni.

Numai că **"evenimentele militare"** au luat o altă întorsatură, provocând capitularea Germaniei, la 8 Mai 1945. Faptul a atras, în mod automat, şi încetarea activităţilor oficiale ale Guvernului dela Viena. Se găsea în acel moment în localitatea Aussee. Acolo s'a ţinut ultima şedinţă a Guvernului, în care s'a decis întreruperea acţiunilor administrative, diplomatice şi militare, risipirea membrilor pentru a nu cădea în mâna Ruşilor şi reîntâlnirea mai târziu, pentru a se continua lupta contra comunismului, sub auspicii mai bune.

Trupele române au rezistat pe Oder până în ultima clipă, fiind printre ultimile unităţi care au capitulat.

Echipele paraşutate şi-au continuat misiunea în ţară, devenind nuclee de rezistenţă în jurul cărora s'a regrupat lupta contra ocupantului.

Secţia românească dela Radio-DONAU şi-a făcut şi ea datoria până la sfârşit.

Iar **Guvernul Naţional Român dela Viena** şi-a întrerupt activitatea numai a doua zi după capitularea Germaniei, decis să-şi continue misiunea istorică mai târziu. Ceeace infirmă insinuările ulterioare, lansate tocmai de cei care n'au fost decât nişte păpuşi în mânile Ruşilor, că acest Guvern dela Viena n'ar fi fost decât o **"anexă"** supusă a Naţional-socialismului german. Afirmaţii răuvoitoare şi absurde. Fiind tocmai de sine stătător, a putut decide după propria lui voinţă, conform motivelor particulare ce-l susţineau şi a aspiraţiior naţionale pe care le servea.

Incetarea activităţilor guvernamentale şi a acţiunilor pe teren au avut loc în mod natural, ca o consecinţă a circumstanţelor politico-militare care scoteau din luptă Germania nucleu central al alianţei anti-bolşevice. **O primă fază a Guvernului Naţional Român îşi încheiase ciclul.** Ceeace nu însemna că scopul primordial al existenţei lui îşi pierduse obiectivul. Acceptarea de a combate alături de Germania corespundea dintru început unei viziuni ample a răspunderei în faţa istoriei şi a unei aspiraţii patriotice depăşind infinit orice simpatie ideologică.

Pentru Mişcarea Legionară şi Guvernul dela Viena **obiectivul permanent** erau LUPTA ANTI-COMUNISTĂ şi ELIBERAREA ŢĂRII. Mijloacele întru realizarea acestui obiectiv puteau varia la infinit. Puteau dispărea momentan. Puteau fi reduse la o simplă prezenţă. Puteau fi restructurate **pe alte** principii, **de alte** circumstanţe sau **prin alte** alianţe. Puteau să se exprime prin propagandă deschisă sau camuflată, prin proteste în lumea internaţională sau prin alte mijloace.

Obiectivul însă —pentru o grupare naţionalistă, dublată de prestigiul unui Guvern Naţional în Exil, pe care l-a incarnat cu demnitate— **nu poate fi schimbat sau părăsit.** Germania fusese un mijloc, o posibilitate de împlinire a obiectivului. Prin capitularea dela 8 Mai 1945, dispăruse o modalitate excepţională de acţiune, DAR NU ŞI ŢINTA URMĂRITĂ!

Din cauza acestei permanenţe a obiectivului urmărit şi servit, Guvernul Naţional Român dela Viena n'a capitulat în mod oficial în faţa unei autorităţi aliate, sau măcar printr'o declaraţie ulterioară. S'a retras numai din câmpul politic al momentului, în intenţia de a-şi păstra libertatea de acţiune şi de a-şi relua această activitate când momentul va fi favorabil.

Dar ceeace constitue atuul cel mai important pentru Mişcarea Legionară este faptul că GUVERNUL NAŢIONAL ROMÂN DELA VIENA N'A FOST NICIODATĂ ABROGAT. Nici de cei care-l compuneau printr'un act oficial care să determine data încetării lui. Nici de către autorităţile victorioase, atât de prevăzătoare să pună **pecete legală şi autentificată** pe tot ce avea o cât de mică legătură cu războiul, cu Naţional-socialismul german, cu aliaţii acestuia, cu evenimentele directe sau colaterale ce au marcat epoca, şi puteau mai târziu să devină elemente de contestare, de reafirmare a unei situaţii sau protest.

In ce priveşte Guvernul Naţional Român dela Viena, Aliaţii —şi ceeace uimeşte mai mult, chiar Sovieticii— nu s'au gândit să ia măsuri clare şi categorice, prin care să se determine soarta lui în mod legal. Nici un act internaţional nu confirmă, nici nu afirmă conform legilor, încetarea formală a acestei instituţii.

Dintr'o neprevedere uluitoare, Aliaţii, în totalitatea lor, au certificat în acelaş timp:

— **Autenticitatea** Guvernului dela Viena,

— **Existenţa** lui licită.

— **Legitimitatea** lui istorică.

— **Dreptul** de a se manifesta, în orice moment.

I-au garantat astfel, în timp şi spaţiu, REALITATEA SA EXISTENTIALĂ, precum şi VIABILIŢATEA SA POLITICĂ, oricând şi oriunde.

Astfel, în ciuda aparenţelor, GUVERNUL NAŢIONAL ROMÂN DELA VIENA, DIN PUNCT DE VEDERE LEGITIM, CONTINUĂ SĂ EXISTE!

Există, bine'nţeles, sub o formă particulară, tacită, dar reală. Dat fiind că Mişcarea Legionară care l-a conceput şi întemeiat, îşi continuă obiectivul iniţial cu aceeaşi intensitate şi abnegaţie, Guvernul dela Viena rămâne una din posibilităţile sale permanente de exprimare.

Incetarea activităţilor oficiale din Mai 1945, n'a fost decât ruperea relaţiilor diplomatice şi încetarea activităţilor militare. Echipa guvernamentală nu s'a destrămat cum se întâmplă cu orice guvern obişnuit. Fiind un **Guvern excepţional,** cu obiectiv specific şi permanent, acţiunea lui nu purta stigmatul vremelniciei. Prin propria lui structură şi finalitate, acest guvern era menit sa fie **o permanenţă** în modul de exprimare al Mişcării Legionare şi **o rezervă** expresivă în politica de afirmare a exilului.

Purtătorii direcţi ai acestei misiuni au rămas în uniune perfectă de idei şi sentimente în jurul obiectivului suprem, transmiţându-l noilor generaţii legionare. Dispariţia unora nu schimba întru nimic fondul şi scopul iniţial al Guvernului dela Viena, deoarece acest **scop** era salvarea demnităţii neamului, a fiinţei naţionale, reuşind să reflecteze imaginea aspiraţiilor lui. Nu a fost expresia acumulării unor interese sau ambiţii de moment. Cauzele care i-au fost temelie au rămas în mod permanent aceleaşi, indiferent de neajunsurile, greutăţile sau impedimentele care i-au jalonat de-atunci existenţa.

Această baza de principii neschimbate, care mânau Mişcarea Legionară să-şi menţină opinia şi atitudinea, porneau dintr'o realitate politică evidentă:

— **Tara** ocupată de Sovietici şi dominată de un regim crud, incompatibil cu mentalitatea şi spiritul românesc.

— **Partidele politice** nestatornice şi imprudente, profund şi de neîngăduit compromise cu PCR.

— **Monarhia,** lipsită de orice autoritate, zbătându-se între o legalitate precară şi o legitimitate contestată.

Prin urmare, situaţia României, în acea zi crepusculară a încetării Guvernului dela Viena, nu era

1. nici de "**victorie**" (ţara era înfrântă şi invadată),

2. nici de "**întoarcere la democraţie**" (cu numai două luni înainte, la 6 Martie 1945, PCR pusese mâna pe putere, eliminând, prin fraudă şi forţă, partidele istorice).

3. nici de "**libertate**" (lagărele şi închisorile, deja pline de legionari şi alte elemente protestatare, începuseră să primească o serie de personalităţi ale partidelor care ajutaseră schimbarea fatală la 23 August 1944).

4. nici măcar de "**simpatie**" din partea Aliaţilor (Bucovina, Herţa şi Basarabia fuseseră anexate de către URSS, iar România întreagă fusese cedată la Potsdam şi Yalta nehămesitei Rusii Sovietice).

Toate argumentele majore ale demo-liberalilor care aduseseră răul în ţară, erau răsturnate, anihilate, şi înlocuite cu EXACT CEEACE SPUSESE CORNELIU CODREANU cu zece ani înainte de cum se vor comporta Ruşii dacă li se va permite să intre în România.

Din cauza acestor evenimente previzibile din timp, dar de care nu ţinuseră cont nici liberalii, nici ţărăniştii acelor vremuri, pentru Mişcarea Legionară şi Guvernul dela Viena, sfârşitul războiului nu însemna şi sfârşitul misiunii lor. Din contră, mai mult ca oricând, trebuia continuată lupta şi urmărit obiectivul. Prin forme şi mijloace adecvate momentului, circumstanţelor. Dar păstrându-se în rezervă **marea posibilitate a reînvierii activităţilor Guvernului dela Viena.**

In perspectiva acestei posibilităţi viitoare s'a evitat atunci orice formulare oficială de **"desfiinţare"** a Guvernului, fapt care-ar fi putut fi interpretat drept **"abrogare a unei realităţi"** atât de plină de perspective... Dealtfel, în **"Programul de proiecte posibile"** al Mişcării Legionare, această repunere în actual a Guvernului dela Viena păstrează un loc de frunte. Şi nu-i vorba de o formulă goală de sens, ci de un plan net, precis, ce poate fi pus în mişcare în clipa în care apariţia lui pe scena politică va fi considerată de importanţă vitală pentru soarta neamului.

Ceeace predică acum personagiile noi sosite pe scena exilului, era o stare de fapt românească DEJA REALIZATĂ şi experimentată din 10 Decembrie 1944, când a luat fiinţă oficială Guvernul dela Viena. Iar obiectivul noilor veniţi pe scena luptei naţionale nu era altul decât cel declarat atunci şi susţinut de atunci încoace de către Mişcarea Legionară. In condiţiile imediat post-belice, Legiunea nu putea face caz deschis de prioritatea ei neîndoielnică. Dar astăzi!...

In pofida circumstanţelor nefavorabile ei, Legiunea n'a încetat o clipă să se considere purtatoarea adevăratei legitimităţi guvernamentale ca iniţiatoare a Guvernului dela Viena în realitate continuator al Statului Român National Legionor constituit la 16 Septembrie 1940. A tăcut ani de-arândul din motive lesne de înţeles. Dar această tacere voită nu-i anulează:

— **nici trecutul,** cu prioritatea acţiunii,

— **nici perfecţiunea realizării,** cu rezultatele ei,

— **nici dreptul de a revendica** şi susţine în faţa exilului şi a lumei internaţionale, **legitimitatea acţiunei sale.**

Putem deci afirma că încetarea activităţii oficiale a Guvernului Naţional Român dela Viena a luat forma de **suspendare tactică,** necesară în atmosfera de după război. Dar activitatea acestui guvern marcase definitiv în istorie, **voinţa naţională** de a nu accepta modificarea politico-constituţională impusă de Sovietici cu ajutorul naivităţii şi lipsei de viziune a demo-liberalilor din acea vreme.

Guvernul dela Viena fusese din primele momente ale schimbării fatale

1. **Punct de raliere** a forţelor anti-comuniste româneşti,

2. **Intruchiparea unei voinţi de reprezentare** a neamului încătuşat,

3. **Inlocuitor legitim** al unui guvern ce, în ţară, nu-şi mai putea îndeplini misiunea în conformitate cu legea fundamentală a Statului.

Asemănarea cu Guvernul de Gaulle dela Londra este, cum am afirmat-o înainte, izbitoare. Şi unul şi altul luptau pentru aceleaşi **principii,** cu aceleaşi **argumente** şi cu aceleaşi **mijloace.** O singură diferenţă — Guvernul dela Viena lupta alături de Germani, fiindcă duşmanul nostru erau Sovieticii, pe când Guvernul dela Londra lupta alături de Aliaţi, duşmanul lor momentan fiind Germanii. Fapt care nu poate schimba întru nimic termenii comparaţiei şi valoarea consecinţelor.

In analiza unui fapt istoric sau a unei situaţii politice de întindere naţională, trebuesc evitate atitudinile afective sau judecarea prin prisma urei sau simpatiei. Faptele sunt fapte! Nu putem afirma că de Gaulle şi Guvernul dela Londra aveau dreptate, erau legitimi şi reprezentau **"la France profonde",** pe când Guvernul dela Viena ar fi fost un guvern de trădători, nu avea nicio legitimitate şi nu

reprezenta pe nimeni... O asemenea judecată strâmtă ar atinge inconştienţa politică şi reavoinţa. O realitate istorică nu poate fi trecută cu vederea, şi cu atât mai puţin, negată. Ne poate place sau nu, ea rămâne o realitate.

Deci, dacă se admite fără murmur legitimitatea Guvernului francez dela Londra, trebue admis, ca real şi legitim, şi Guvernul român dela Viena, cu toate consecinţele care decurg. In plus, nu trebue uitat că în defavoarea guvernului de Gaulle pleda faptul că Guvernul Pétain dela Vichy se găsea într'o **Franţă** liberă, ce-şi conducea destinele după voia ei. Pe când, la Bucureşti, regele şi guvernul erau prizonierii trupelor de ocupaţie şi sub directa supraveghere a Moscovei. Diferenţa este semnificativă.

Şi din alte puncte de vedere, asemănarea este indiscutabilă: Guvernul Naţional Român se afla la Viena, dar cel francez la Londra. Trupele celor două guverne erau formate din voluntari, organizate pe teritoriu străin, înarmate şi aprovizionate unele de Germani, altele de Aliaţi. Armatele erau conduse de generali francezi sau români, dar depinzând strategic de Marele Stat Major aliat sau german. Scopul ambelor guverne era eliberarea ţărilor respective, în numele naţiunii subjugate sau ocupate. Amândouă se considerau **legitime** în raport cu guvernele **legale** dela Vichy sau Bucureşti.

In amândouă cazurile, în aprecierea situaţiei şi a poziţiei luate, se pleca dela aceeaşi idee de bază — în cazuri excepţionale, când nici legile ţării, nici şeful suprem (monarh sau preşedinte) nu mai pot impune conform prerogativelor autentice, când ţara se găseşte sub dominaţie străină sau când circumstanţele create lasă de dorit, o personalitate sau un grup politic, aflat în situaţie de independenţă şi de capacitate realizatoare, poate deveni **organism reprezentativ,** pentru a înlocui deficienţele regimului oficial.

In asemenea cazuri, **Constituţia nu mai poate fi imperativă,** deoarece nu mai corespunde voinţei naţionale. Prin intervenţia unei voinţi străine şi excentrice, procesul normal de interpretare şi aplicare a normelor devine un proces anti-naţional. Un abuz

oficializat. In acest caz, nici Seful Statului, nici Guvernul nu se mai pot prevala de prerogativele lor. Constituţia nu mai constitue **"Magna Charta"** care le-a asigurat atribuţiile. Deci, aceste structuri, fiind obligate să urmeze **deciziile** unei forţe străine — politică sau militară— îşi pierd propria legitimitate ca elemente reprezentative ale Statului.

Actul în sine este un compromis cu urmări dramatice. Eliminarea lor definitivă din circuitul politic nu poate întârzia. Şi atunci, în mod fatal, se ajunge la concluzia că legitimitatea pretinsă era depăşită din chiar clipa stabilirii compromisului.

Acest punct de vedere este admis în întregime faţă de felul de a judeca situaţia şi comportamentul guvernului de Gaulle. In mod logic, trebuesc acordate aceleaşi drepturi şi Guvernului dela Viena. Considerată din punct de vedere istoric, maniera de gândire şi acţiune, situaţia celor două guverne este analogă. Iar micile diferenţieri ce pot fi invocate, sunt toate în favoarea Guvernului Naţional Român.

Deaceea, încetarea activităţii sale a constituit o simplă întrerupere de îndeletnicire oficială, dar nu şi terminarea mandatului căpătat prin **loialitatea sa** faţă de naţiunea română, prin **permanenţa** poziţiei sale anti-comuniste în lupta contra marxizării Statului român.

Dupa capitularea Germaniei, s'a trecut la **o nouă fază de activitate.** Grupurile legionare s'au răspândit în lumea întreagă. Dar s'au păstrat angajamentele faţă de naţiunea română, concentrate în **"Programul de activitate"** al Legiunii. Guvernul dela Viena, ca formă de reprezentare oficială a neamului într'un anumit concept politic, şi-a încheiat ciclul în Mai 1945. Dar ca **structură posibilă de reprezentare legitimă,** s'a păstrat intact de-alungul anilor, ca o rezervă sigură şi de netăgăduit. Argumentele sunt zdrobitoare în comparaţie cu ale altora:

— N'a fost niciodată abrogat.

— N'a acceptat niciun compromis cu forţele de ocupaţie.

— N'a părăsit nici principiile iniţiale, nici finalitatea care i-au dat naştere.

— N'a căutat până acuma să impună vederile sale sau să împiedece efortul de manifestare al altora.

Din cauza aceasta, nimeni şi nicio forţă din lume nu poate şi nu va putea să-i conteste **legitimitatea** sau **rolul** pe care l-a jucat, cu demnitate şi competenţă, în trecut şi pe care îl va putea juca oricând, în aceleaşi condiţii.

In plus, spre onoarea lui:

S'a manifestat curajos şi dezinteresat în momentele cele mai dramatice ale istoriei naţionale şi s'a impus, când toate organizaţiile politice româneşti se plecau în faţa duşmanului, pactizând cu trupele de ocupaţie.

A fost şi a rămas unicul Guvern, constituit peste graniţe, care şi-a îndeplinit mandatul conform principiilor legale internaţionale.

In mijlocul atâtor încercări puerile, ce-au vrut să pară imaginea fidelă a unei **"chemări patriotice"**, Guvernul Naţional Român dela Viena apare şi astăzi singurul ca ceva stabil, serios, unic. Filozofia lui politică, ca şi modul cum a înţeles să răspunda în clipa desnădejdei, sunt şi rămân un exemplu de cum trebue văzută rezistenţa contra regimului din ţară şi servită cauza exilului românesc.

CONSECINŢELE ORGANIZĂRII GUVERNULUI DELA VIENA

In împrejurările nefaste şi lipsite de perspective din acea epocă, decizia Mişcării Legionare de a organiza un guvern era o **hotărîre reflectastudiată** în amănunţime şi pusă în raport cu existenţa şi viitorul Naţiunii române. Răspunderea pe care şi-o lua nu avea nicio legătură cu propunerea Reich-ului. Cei doi ani şi jumatăte de lăgar de concentrare impuşi legionarilor, demonstraseră suficient sentimentele ce nutrea Germania naţional-socialistă faţă de Garda de Fier. In plus, evoluţia frontului nu era nici ea un îndemn precumpănitor pentru a se trece la o acţiune oarecum **"compromiţătoare"** şi cu totul îndoielnică.

Existau insă alte îndemnuri care nu puteau fi trecute cu vederea şi de care nu ţinuseră seama responsabilii de la 23 August în entuziasmul lor de a se pune bine cu eventualii viitori învingători. Mişcarea Legionară a privit lucrurile într'o perspectivă care-i putea atrage o mulţime de neplăceri, dar care o punea pe linia de trăire a neamului şi a intereselor lui. Conducătorii legionari au avut viziunea politicei ulterioare a României în cadrul influenţei moscovite şi a incompatibilităţilor ce, în mod fatal, trebuiau să apară mai curând sau mai târziu.

Intervenţia legionară era singura soluţie pentru a împiedeca legitimarea unei realităţi impusă prin **trădarea** anumitor elemente politice şi militare şi prin **intervenţia** extra-constituţională a voinţei sovietice. Datorită acestor doi factori, situaţia din România nu mai putea fi considerată normală, iar politica ţării de sine-stătătoare.

Privită astfel, poziţia legionară capătă o aureolă de înaltă viziune politică, de patriotism şi de curaj. Hotărîrea ei se înscrie pe linia sacrificiului de sine. Prin decizia luată, în balanţa viitorului, soarta noului guvern legionar precum şi cea a organizaţiei, erau destul de precare. Am putea chiar spune, compromise. Dar dacă mai era ceva de salvat în haosul de atunci formarea unui guvern cu năzuinţă patriotică convergentă, era singura acţiune logică. Urmările lui nu puteau fi mai tragice pentru prezent şi mai problematice pentru viitor, decât gestul nefast al responsabililor politici care aduseseră pe Sovietici în ţară.

Consecinţele erau, neîndoios, capitale. Dar ele erau calculate. In caz de eşec, nu puteau compromite decât organizaţia legionară, iar nu Neamul. In schimb, dacă prevederile îndepărtate se adevereau binefacerile ulterioare s'ar fi revărsat peste întreaga naţiune.

Era mai mult o chestiune de intuiţie, stabilită pe curaj şi răspundere. Or, Mişcarea Legionară nu ducea lipsă nici de una nici de alta. Astfel, consecinţele posibile au fost privite printr'o prismă care nu făcea abstracţie de **efectele negative imediate.** Dar ţinea seama şi de **urmările de mai târziu** a căror greutate putea şterge toate neajunsurile unui gest în contradicţie cu decizia oficială a celor din ţară. Numai astfel se va putea aprecia sacrificiul acceptat de legionari, prin renunţarea la foloasele nepreţuite şi imediate ce le rezerva **"calitatea de foşti deţinuţi în câmpurile de concentrare naziste".**

I) **Consecinţe negative**

1. **Mişcarea Legionară intră în conflict direct cu Aliaţii,** într'un moment în care aceştia se găseau în plină ofensivă victorioasă şi când perspectiva înfrângerii lor devenea din ce în ce mai nesigură.

Gestul legionar apărea, prin simplă formulare, un act de ostilitate faţă de toţi Aliaţii, nu numai faţă de Sovietici. Considerată forţă duşmană organizată, represaliile contra Legiunii puteau să se repercuteze şi după sfârşitul războiului. Sau, mai ales atunci, moment în care Mişcarea ar fi avut, mai mult ca oricând, nevoie de linişte. Nu trebue uitat că Garda de Fier era —înainte de toate— o organizaţie politică cu veleităţi permanente în viaţa publică românească. A-şi atrage fulgerele guvernelor occidentale însemna a-şi micşora simţitor posibilităţile de activitate în viitor.

2. **Se trecea peste beneficiul celor doi ani şi jumătate petrecuţi în lagărele de concentrare.** Situaţie pe care Mişcarea Legionară o suportase dureros şi care ar fi pus-o la adăpost de orice acuzaţie ulterioară de a fi colaborat cu nazismul.

Să nu se confunde însă. Pentru românul sau politicianul aflaţi în Occident, viitorul naţional putea să se profileze prin prisma victoriei aliate. Era o chestiune de perspectivă imediată. Pentru naţiunea română însă, DUŞMANUL era (sub orice aspect am fi privit situaţia) Rusia Sovietica. Cine, în acele timpuri, n'a gândit astfel, a greşit cumplit faţă de ţară. Urmările sunt prea cunoscute şi dureroase — Aliaţii din Apus **ne-au trădat** —Sovieticii **ne-au ocupat**—marxismul **ne-a anihilat.**

In asemenea condiţii, războiul nostru nu putea fi purtat pentru victoria Aliaţilor, CARE ERAU ALIAŢI CU SOVIETICII. Poziţia noastră geo-politică NE OBLIGA să fim oricând şi în orice împrejurare alături de cei care combat duşmanul permanent al României.

Deaceea, Mişcarea Legionară a renunţat fără şovăire la greutatea celor doi ani şi jumatate de lagăr, aruncându-se în vârtejul politic şi armat alături de Germania. Lucru ce l-au făcut mii şi mii de Români, ce nu erau legionari, dar simţeau nevoia să-şi facă datoria faţă de ţară.

3. Prin nerepudiera Germaniei şi apropierea cugetată de efortul ei din Răsărit, **se punea în primejdie atât existenţa cât şi desvoltarea ulterioară a Mişcării.** După toate aparenţele, viitorul alături de Germania de atunci, era un fel de **"chit sau dublu".** Se putea câştiga **ceva** în caz de victorie. Se pierdea **totul** în caz de înfrângere. Nu numai războiul şi speranţele, dar chiar propria existenţă. Nimeni nu-şi făcea iluzii asupra tratamentului ce-i aştepta pe învinşi! Si mai ales soarta organizaţiilor naţionaliste de dincolo de Cortina de Fier, nu era de invidiat.

Această posibilă consecinţă negativă a constituit un punct de reflecţie, plin de greutate, în decizia luată. In concepţia legionară, problema are un sens profund. Mulţi sau puţini, legionarii au viziunea permanenţei lor în istorie. Existenţa şi viitorul Mişcării nu pot fi tratate cu uşurinţă şi mai ales, puse în cumpăna unui joc de forţe politice ce-i pot pecetlui destinul.

Evenimentele din acea vreme erau însă de aşa natură şi atât de precumpănitoare pentru soarta neamului şi a viitorului său îndepărtat, că orice jertfa, oricât de nimicitoare pentru noi, era pe deplin îndreptăţită. Pentru neam lupta Mişcarea Legionară, din începuturi. Nu putea, acum, să-l părăsească pentru a se feri pe ea de un desnodământ fatal. Legate în veşnicie Mişcarea Legionară şi Naţiunea Română trebuiau să cadă sau să învingă împreună. Uneori, în istorie, înfrângerile sunt mai semnificative şi mai onorabile decât unele victorii haotice sau a la Pirus. Decizia Mişcării Legionare în acea clipă —ca şi decizia celor de la 23 August— sunt grăitoare în această privinţă. Bine'nţeles, fiecare în sensul ei...

4. O altă consecintă negativă imediată —deşi minoră în aparenţă— era **multiplicarea şi întărirea animozităţilor** deja existente, între Garda de Fier şi partidele democrate ce luaseră parte la schimbarea de cap a poziţiei politice din 1944.

Gestul major al Mişcării, în clipa în care ele se înfundau din ce în ce mai mult în abismul intereselor meschine şi'n desfătarea unei victorii îndoielnice, nu putea să le provoace decât o ură nemăsurată

contra celor ce-şi înţelesesera menirea. Mulţi poate dintre aceşti inconştienţi au priceput măcar instinctiv, greşală comisă, dar nu mai puteau da înapoi. Şi cu atât mai puţin nu puteau admite ca într'un viitor nedeterminat să se reverse asupra Mişcării Legionare o boare de înţelegere sau de glorie, care să amintească curajul şi îndemânarea sa politică.

Două le-au fost armele:

a) **Calomnierea permanentă a Legiunii,** în tot locul, prin toate mijloacele. N'a existat om politic aflat în străinatate sau refugiat după aceea, să nu-şi fi aruncat grăunţele de otravă în paharul amărăciunilor legionare. Era un fel de încercare inconştientă de desculpabilizare personală prin murdărirea strălucirii celor ce fuseseră mai demni ca ei, în clipele grele ale neamului.

b) **Complotul tăcerii sau al minimizării** asupra importanţei excepţionale a Guvernului dela Viena. S'au scris numeroase studii, analize politico-militare, memorii, etc. ridicându-se în slăvi personagii politice, acţiuni, încercări de explicaţie sau de desvinovăţire a multor oameni amestecaţi în politica românească de atunci, fapte şi idei din acea epocă... S'a evitat însă, cu dibăcie şi încăpăţânare, orice aluzie la Guvernul dela Viena, care SINGUR a însemnat cu adevărat ceva pentru neamul românesc!

Iar când, din întâmplare, s'a ajuns la acest gest, parabola a fost totdeauna ternă, fără greutate, sau plină de aluzii lipsite de bună voinţă şi de adevăr. Să ne închipuim numai ce larmă s'ar fi făcut dacă acest eveniment istoric ar fi fost îndeplinit de către unul din partidele demo-liberale din acea vreme sau de câţiva politicieni ne-legionari, aflaţi în străinătate!...

Animozităţile imediate şi ulterioare împotriva Mişcării, prevăzute de către conducerea legionară, n'au fost o simplă banuială. S'au perpetuat de-alungul anilor, şi se revarsă azi mai violente ca oricând asupra noastra, sub formele cele mai josnice. Dar atunci, ca şi acuma, Garda de Fier a trecut peste asemenea inconveniente pentru a nu-şi renega misiunea şi doctrina.

5. In fine, o ultimă consecinţă negativă şi imediată: **acceptarea luptei alături de Germania a dat prilejul ca Mişcarea Legionară să fie considerată** drept anexă **a Naţional-socialismului.** Fapt care a permis duşmanilor de totdeauna ai Gărzii de Fier să-şi îmbogăţească panoplia de argumente acuzatoare.

Circumstanţele care au învăluit viaţa şi evoluţia Mişcării în timpul marelui conflict armat 1939-1945, îi îngăduiau o ieşire onorabilă şi fără multe probleme. Sub toate aspectele, **o poziţie legionară neutră** în acel moment dificil şi determinant pentru Reich, nu-i putea fi reproşată de catre guvernul german. **Legiunea fusese tratată ca un adevărat inamic,** desconsiderată, insultată, aruncată în lagărele de concentrare. Nu avea deci NICIO OBLIGAŢIE faţă de un regim atât de nepăsător şi egoist. Nu avea nici măcar vreo obligaţie morală faţă de o organizaţie congeneră din aceeaşi familie de gândire. Guvernul, diplomaţia, poliţia nazistă făcuseră totul pentru a îndepărta orice umbră de simpatie din sufletul legionarilor.

In aceste condiţii, raporturile reciproce erau extrem de încordate în clipa în care a intervenit solicitarea germană, adresată Mişcării. Or, faţă de un **subaltern**", faţă de o "**organizaţie anexă**" nu iei poziţie de solicitator. Din contra, dai ordin, impui, decizi...

Cu Garda de Fier nu era cazul. Deaceea, o întreagă preparaţie diplomatică din partea lui Ribbentrop, pentru întrevederea ce a avut loc cu Seful Legiunii. Intrevederea n'a fost urmarea unui ordin faţă de un subordonat pentru a i se da o dispoziţie. Dl Horia Sima n'a fost convocat, ci invitat să discute, dela egal la egal, posibilitatea unei cooperări între guvernul german şi organizaţia legionară repusă în drepturile ei de formaţie independentă, asupra căreia nu poate interveni şi apăsa nicio forţă politica din lume. Nici măcar cea a Reich-ului, în mâinile căruia se aflau toţi legionarii şi Românii din Germania.

Printr'un simplu refuz, Mişcarea Legionară putea scăpa de eventualele neplăceri legate de o colaborare politică cu Germania hitleristă.

Toate aceste argumente negative au fost luate în consideraţie în clipa în care Legiunea a fost pusă în directă confruntare cu realitatea politică. Dintr'odată rolul ei devenea decisiv în istoria momentului. Schimbările produse prin actul dela 23 August o repuneau pe primul plan al luptei anti-comuniste, redându-i greutatea naţională pe care o merita oficial de la 16 Septembrie 1940. Deciziile ei nu mai erau circumscrise de existenţa în ţară a unei autorităţi de sine stătătoare. O astfel de autoritate nu mai exista, chiar dacă instituţia monarhică era încă tolerată, iar guvernul îşi desfăşura autoritatea administrativă. Cea politică îi scăpase odată cu sosirea trupelor sovietice.

Rolul pe care şi-l asuma Mişcarea Legionară era o consecinţă logică. Imprejurările o aduseseră într'o poziţie cu totul excepţională. Excepţională ca perspective, dar mai ales ca răspundere. Deaceea, hotarîrile ei trebuiau să ţină seama de **esenţe.** Or, acestea se înscriau pe alte coordonate decât cele care dominau interesele imediate ale Legiunii. Toate argumentele negative cădeau în faţa **interesului naţional** şi a **răspunderei legionare** în calitate de mişcare anti-comunistă.

Argumentele viitorului îndepărtat depăşeau cu mult inconvenienţele imediate sau avantagiile posibile ale viitorului apropiat. Şeful Mişcării Legionare era obligat să ţină seama de acest aspect deosebit şi să nu se lase dominat de anumite virtualităţi imediatiste. In această apreciere a evenimentelor şi a consecinţelor lor rezidă cu adevărat forţa şi capacitatea unui om politic.

Evoluţia războiului, adică actualul şi imediatul, îndemnau spre o atitudine de ne-colaborare cu Germania. Totul tindea spre o îndoielnică victorie germană. Dar soarta naţiunii române şi demnitatea Mişcării se găseau strâns legate de lupta împotriva Rusiei Sovietice. Acesta era criteriul poruncitor pentru oricine **întrezărea** consecinţele intrării trupelor sovietice în România şi **depăşea** în simţire interesele de partid şi satisfacţia revanşei.

5. In fine, o ultimă consecinţă negativă şi imediată: **acceptarea luptei alături de Germania a dat prilejul ca Mişcarea Legionară să fie considerată** drept anexă **a Naţional-socialismului.** Fapt care a permis duşmanilor de totdeauna ai Gărzii de Fier să-şi îmbogăţească panoplia de argumente acuzatoare.

Circumstanţele care au învăluit viaţa şi evoluţia Mişcării în timpul marelui conflict armat 1939-1945, îi îngăduiau o ieşire onorabilă şi fără multe probleme. Sub toate aspectele, **o poziţie legionară neutră** în acel moment dificil şi determinant pentru Reich, nu-i putea fi reproşată de catre guvernul german. **Legiunea fusese tratată ca un adevărat inamic,** desconsiderată, insultată, aruncată în lagărele de concentrare. Nu avea deci NICIO OBLIGAŢIE faţă de un regim atât de nepăsător şi egoist. Nu avea nici măcar vreo obligaţie morală faţă de o organizaţie congeneră din aceeaşi familie de gândire. Guvernul, diplomaţia, poliţia nazistă făcuseră totul pentru a îndepărta orice umbră de simpatie din sufletul legionarilor.

In aceste condiţii, raporturile reciproce erau extrem de încordate în clipa în care a intervenit solicitarea germană, adresată Mişcării. Or, faţă de un **subaltern**", faţă de o **"organizaţie anexă"** nu iei poziţie de solicitator. Din contra, dai ordin, impui, decizi...

Cu Garda de Fier nu era cazul. Deaceea, o întreagă preparaţie diplomatică din partea lui Ribbentrop, pentru întrevederea ce a avut loc cu Seful Legiunii. Intrevederea n'a fost urmarea unui ordin faţă de un subordonat pentru a i se da o dispoziţie. Dl Horia Sima n'a fost convocat, ci invitat să discute, dela egal la egal, posibilitatea unei cooperări între guvernul german şi organizaţia legionară repusă în drepturile ei de formaţie independentă, asupra căreia nu poate interveni şi apăsa nicio forţă politica din lume. Nici măcar cea a Reich-ului, în mâinile căruia se aflau toţi legionarii şi Românii din Germania.

Printr'un simplu refuz, Mişcarea Legionară putea scăpa de eventualele neplăceri legate de o colaborare politică cu Germania hitleristă.

Toate aceste argumente negative au fost luate în consideraţie în clipa în care Legiunea a fost pusă în directă confruntare cu realitatea politică. Dintr'odată rolul ei devenea decisiv în istoria momentului. Schimbările produse prin actul dela 23 August o repuneau pe primul plan al luptei anti-comuniste, redându-i greutatea naţională pe care o merita oficial de la 16 Septembrie 1940. Deciziile ei nu mai erau circumscrise de existenţa în ţară a unei autorităţi de sine stătătoare. O astfel de autoritate nu mai exista, chiar dacă instituţia monarhică era încă tolerată, iar guvernul îşi desfăşura autoritatea administrativă. Cea politică îi scăpase odată cu sosirea trupelor sovietice.

Rolul pe care şi-l asuma Mişcarea Legionară era o consecinţă logică. Imprejurările o aduseseră într'o poziţie cu totul excepţională. Excepţională ca perspective, dar mai ales ca răspundere. Deaceea, hotarîrile ei trebuiau să ţină seama de **esenţe.** Or, acestea se înscriau pe alte coordonate decât cele care dominau interesele imediate ale Legiunii. Toate argumentele negative cădeau în faţa **interesului naţional** şi a **răspunderei legionare** în calitate de mişcare anti-comunistă.

Argumentele viitorului îndepărtat depăşeau cu mult inconvenienţele imediate sau avantagiile posibile ale viitorului apropiat. Şeful Mişcării Legionare era obligat să ţină seama de acest aspect deosebit şi să nu se lase dominat de anumite virtualităţi imediatiste. In această apreciere a evenimentelor şi a consecinţelor lor rezidă cu adevărat forţa şi capacitatea unui om politic.

Evoluţia războiului, adică actualul şi imediatul, îndemnau spre o atitudine de ne-colaborare cu Germania. Totul tindea spre o îndoielnică victorie germană. Dar soarta naţiunii române şi demnitatea Mişcării se găseau strâns legate de lupta împotriva Rusiei Sovietice. Acesta era criteriul poruncitor pentru oricine **întrezărea** consecinţele intrării trupelor sovietice în România şi **depăşea** în simţire interesele de partid şi satisfacţia revanşei.

Horia Sima şi grupul de conducere care-l secunda au dat dovada acestor calităţi rare. Ceeace nu se poate afirma sau susţine şi de numeroşii oameni politici români din acea epocă.

II) Consecinţe imediate pozitive

Lăsând la o parte foloasele unei îndepărtări ostentative de politica germană, Garda de Fier a înţeles să-şi asume rolul ce-i revenea, pentru a servi până la capăt cauza românească.

In loc să pună în balanţa istorică consecinţele imediate negative, dar avantajoase, care i-ar fi atras simpatia Aliaţilor, Mişcarea Legionară a înţeles să privească urmările prin prisma idealului pe care-l servea. In plină cunoştiinţă de cauză a pus îm cumpăna momentului politic **consecinţele pozitive** ale gestului său:

1. In primul rând s'a ţinut seama de faptul că noua structură din ţară provocase un adevărat haos politic şi spiritual. Era vizibil că sistemul marxist urmărea impunerea unui regim comunist şi nimicirea brumei de libertate ce mai subzista în România. Inconştienţa oamenilor politici români nu făcea decât să accelereze dinamica tendinţei moscovite. Iar admiraţia euforică ce împărtăşeau pentru democraţia occidentală, le spulbera şi ultima scânteie de luciditate ce-ar fi putut sa le arate prăpastia spre care lunecau.

Apărea deci indispensabilă **stabilirea unei norme juridice** şi a unui organ care să manifesteze deschis sentimentele poporului de respingere a stării de fapt. Problemă delicată, totdeauna contestată de către cei stânjeniţi prin apariţia ei. Admisă însă în dreptul internaţional, deoarece totdeauna cristalizată într'o formă de incontestabilă voinţă naţională.

Dupa 23 August 1944, numai Mişcarea Legionară şi-a dat seama de necesitatea unei asemenea structuri, care să stabilească **un punct juridic de convergenţă naţională** în haosul ce destrămase şi pregătea **"legitimarea"** influenţei comuniste în România, prin lipsa de reacţie a celor în drept. Fostele partide erau departe de a-şi da seama de imensa greşeală comisă prin acceptarea armistiţiului nepregătit. Şi mult mai departe de a imagina o **"rezistenţă"** activă împotriva perspectivei ce pândea ţara.

Formarea unui Guvern în afara graniţelor, constituia forma majoră a unei astfel de normă juridică. Mişcarea Legionară a prins acest aspect imperativ şi l-a pus în aplicare.

2. Trebuia precizat **un Statut politic** pentru zecile de mii de Români aflaţi pe teritoriul Germaniei şi al căror număr creştea pe măsură ce hoardele sovietice înaintau pe frontul din Răsărit. Aceşti Români trebuiau să suporte soarta tragică a celor aparţinând unei naţiuni duşmane, chiar dacă sentimentele lor anti-comuniste erau neîndoioase şi schimbarea produsă în România nu intervenea în niciun chip în modul lor de a gândi şi a se comporta. Prin actul dela 23 August, deveniseră duşmanii Reich-ului.

Era vorba de refugiaţii şi diferitele categorii de Români ce se aflau deja în Germania. Toţi riscau să-şi piardă statutul de oameni liberi, să ia drumul lagărelor de concentrare sau de captivi. Pentru Mişcarea Legionară, soarta acestor Români se punea ca o problemă de conştiinţă. Toţi erau anti-comunişti, trăiau drama cumplită a neamului, aveau sentimentul datoriei şi al patriotismului. Toţi resimţeau profund trădarea comisă şi primejdia ce păştea viitorul naţiunii. Decizia Legiunii de a forma un Guvern salva aceşti compatrioţi de o soartă umilitoare, dându-le în plus certitudinea de a nu fi abandonaţi. Prezenţa Guvernului dela Viena:

1. A evitat intrarea în lagăre a refugiaţilor.

2. A scos din lagare pe prizonierii români.

3. A înlăturat încarcerarea sutelor de studenţi, ofiţeri şi subofiţeri ce se aflau la studii şi perfecţionare în Germania.

Noul statut politic i-a salvat dela suferinţă şi poate, dela moarte. Deaceea, majoritatea acestor Români au răspuns afirmativ şi cu entuziasm la chemarea Guvernului dela Viena, **legitimându-l** prin numărul lor în funcţia de reprezentant al naţiunii române, **constituindu-i** armata naţională şi **susţinându-i** acţiunile politice.

3. Trădarea propriei armate este gestul cel mai grav şi mai de neiertat! In urma atitudinei nedemne a câtorva generali, onoarea armatei române fusese pătată. **Această onoare trebuia recâştigată.** Nu eşti demn când te alături duşmanului de totdeauna pentru a izbi în camaradul de ieri. Eşti demn când te menţii, cu orice sacrificii, pe poziţia de luptă ce-ţi este drum de împlinire. Sau când, în ultimă instanţă, închei un **"armistiţiu"** în condiţii onorabile.

Mişcarea Legionară nu putea accepta acest desnodământ. Armata română care se luptase în condiţii grele, care îşi păstrase neatins elanul ofensiv şi speranţa în victorie, care aştepta neclintită să înfrunte din nou pe Sovietici, MERITA MAI MULT decât o înjositoare capitulare cu arma la picior, impusă de o mână de trădători. Mai ales când se cunoştea potenţialul de luptă şi dispozitivul strategic de care dispunea.

Mişcarea Legionară luând decizia de a forma un guvern şi de a organiza o armată naţională, **a salvat onoarea armatei române.** In această revenire la linia simţămintelor naţionale şi-au regăsit locul toţi combatanţii liberi, intraţi voluntari pentru combaterea inamicului de totdeauna al neamului românesc.

4. In decizia Mişcării s'a ţinut seama şi de **eroarea de neiertat a suveranului,** de a da mână liberă celor ce pregăteau capitularea şi întoarcerea armelor contra foştilor camarazi. Actul acestora nu constituia o **"apărare"** a regalităţii, ci direct stabilirea unui proces de **"demonarhizare"** a României. Sistemul sovietic fiind prin natură anti-monarhic, regimul întronat în România după intrarea Sovieticelor nu putea avea un alt ţel.

Eroarea a consistat în faptul că s'a crezut în salvarea suveranităţii constituţionale printr'o înţelegere cu ocupantul comunist.

S'a crezut că se putea salva regalitatea prin sacrificarea intereselor naţiunii! Când, în realitate, prima există, trăeşte şi se perpetuează numai prin existenţa şi voinţa celeilalte. Dela primul guvern în care au intrat comuniştii, soarta monarhiei fusese pecetluită.

Mişcarea Legionară formând Guvernul Naţional Român apăra, într'o oarecare măsură, perspectivele de dăinuire ale monarhiei. Inlocuind IN FAPT guvernul dela Bucureşti şi aflându-se dincolo de influenţa sovietică, deschidea posibilitatea unui sprijin pentru monarhie, sub egida unui acord tacit. Fără să o precizeze, Legiunea pregătea o perspectivă de repliere a regelui —când momentul s'ar fi arătat necesar— într'un cadru oarecum **legal** prin formele lui de organizare şi **legitim** prin acceptarea acestui guvern de către Românii liberi.

Era un act de prevedere, de înaltă politică, prin care se proteja viitorul. In momentele acelea nu se cunoştea cu precizie rolul jucat de către rege în evenimentele dela 23 August. Faptul n'a fost clarificat în întregime nici mai târziu când regele, refugiat în străinătate, a fost contactat de către Legiune, pentru a i se da posibilitatea unei reabilitări în faţa opiniei româneşti.

Atitudinea regală a continuat să fie aceeaşi — echivocă, nestatornică, ştearsă. Comportamentul regal nu era decât urmarea nefastă a sfaturilor primite dela camarila care-l înconjura. Ceeace l-a înstrăinat cu totul de problemele româneşti, de realitatea forţelor naţionale din exil şi de afecţiunea populară. Regele şi-a croit o linie de conduită bazată pe interesul personal. Pe când intenţia Legiunii a fost dintru început urmarea unei linii de conduită în mod exclusiv trasată pe interesele naţionale.

5. S'au avut în vedere şi două puncte esenţiale din viaţa unui popor:

a) Trebuia menţinut, cu orice risc, **spiritul de libertate naţională.** E vorba de acea tendinţă interioară care păstrează individul într'o continuă tensiune patriotică. Cel ce nu mai resimte această

încordare interioară, este o epavă bătută de toate vânturile, supusă oricăror influenţe. In clipele de răscruce ale unei naţiuni, slăbirea sau întărirea acestui spirit devine cheia de boltă a întregei existenţe naţionale.

După catastrofa dela 23 August, naţiunea română trăia drama deznădejdei şi a neliniştei. Capitularea fără condiţii nu fusese o **"eliberare de jugul unei ocupaţii străine"**, aşa cum se pretinde continuu de către cei care au provocat prăbuşirea, ci, pur şi simplu, **acceptarea unei ocupaţii străine violente, nemiloasă şi imperialistă.** Rezultatele le suportăm încă şi azi, atât amar de ani după gestul nepatriotic şi infamant.

Singură o voinţă de rezistenţă continuă şi activă mai putea asigura o brumă de speranţă şi mai putea da un elan combativ maselor româneşti înşelate de cei care avusesera încrederea lor. Mişcarea prin decizia luată a împlinit această misiune de unificare în cuget, sub semnul libertăţii.

b) Paralel, decizia Mişcării a redat Românilor **un nou echilibru sufletesc şi un nou scop în viaţă**. Activitatea Guvernului dela Viena constituia polul de atracţie al celor copleşiţi de prezenţa trupelor sovietice şi de abuzurile înfiorătoare comise de alogenii înrolaţi în trupele de şoc ale marxismului internaţional.

Sub auspiciile acestui guvern s'au structurat primele nuclee de rezistenţă dinamică în munţii României. Echipele legionare paraşutate au deschis pârtie unor acţiuni patriotice contra cotropitorilor, ce vor rămâne în istoria neamului.

6. S'a ţinut la fel seama de faptul că Garda de Fier era o organizaţie prin esenţă anti-comunistă, şi deci nu putea rămâne nepăsătoare în faţa procesului de comunizare a României.

Neluarea în consideraţie a schimbării produse în ţară, ar fi constituit o abdicare în faţa evenimentelor şi o renunţare la principii. Intr'un cuvânt, raţiunea existenţei legionare, ca

organizaţie de luptă românească, ar fi fost călcată în picioare. Revenea deci Gărzii de Fier să precizeze şi să susţină **norma anti-comunistă** a naţiunii române şi a propriei sale doctrine.

Era o datorie de onoare faţă de neamul ce suporta urmările unei politici inconştiente, ilustrată prin prezenţa agresivă a comunismului. Datorie de demnitate ideologică în plus, faţă de fondul de idei ce dusese faima Mişcării Legionare. De-ar fi fost numai acest punct în motivarea poziţiei luată şi ar fi fost de ajuns să-i legitimeze atitudinea potrivnică faţă de noul regim instalat în România.

7. In sfârşit, o ultimă consecinţă imediată pozitivă de care s'a ţinut cont, a fost **necesitatea unei forme utile de protest,** care să depăşească obişnuitele jeremiade şi **"ameninţări"** lipsite de urmări. Era nevoie de o prezenţă în realitatea politică şi istorică care să combată **cu adevărat** duşmanul implacabil al neamului românesc şi regimul hibrid, supus forţelor de ocupaţie, ce se agita la Bucureşti.

Era nevoie de **o structură statornică,** capabilă să înfrunte prin simpla ei existenţă, încercările de dominare ale celor ce-şi arogau dreptul de legalitate constituţională. In această privinţă, niciun tip de organizare protestatară nu putea fi mai eficace decât un Guvern de sine stătător. Prin el Protestul devenea Acţiune, iar Acţiunea Fapt istoric.

Toate aceste perspective, trecute prin sita raţiunii, impuneau în mod logic o singură atitudine — **continuarea luptei** prin conturarea unui GUVERN NAŢIONAL şi statornicirea unui program de activitate care să combată comunismul cotropitor şi să ridice moralul întregei românimi.

III) Consecinţe îndepărtate pozitive

Deşi argumentele precedente erau justificative pentru a se recunoaşte justeţea deciziei luate, nu trebue uitat că existau şi câteva consecinţe îndepărtate care pledau în favoarea ei. Omul politic conştient e dator să-şi asume anumite **deducţii logice** privind viitorul şi, în acelaş timp, să prevadă anumite **anticipări formale** în legătură cu evoluţia politică la un moment dat.

E tocmai ceeace poate fi reproşat oamenilor politici români din preajma lui 23 August 1944. N'au fost capabili să întrevadă urmările actului lor. Dac'ar fi avut capacitatea deducţiilor logice şi viziunea anticipărilor formale, soarta României, şi a lor, ar fi fost poate cu totul alta.

Garda de Fier a cântărit şi efectele posibile în viitor, apte să asigure un avantaj notabil politicei româneşti. Roadele îndepărtate ale sacrificiului acceptat trebuiau să exprime o compensaţie de înaltă valoare naţională. Or, aceste efecte apăreau într'o lumină promiţătoare:

— In primul rând, se puneau bazele unui **Guvern legitim** care, în pofida existenţei unui guvern de coaliţie la Bucureşti, putea să exprime voinţa naţională din primele momente ale nefericitei schimbări anti-româneşti dela 23 August. Cu atât mai mult cu cât se putea prevede, fără nicio îndoială, transformarea guvernului de tranziţie al gen. Sănătescu într'un guvern pur comunist, după o scurgere de timp relativ scurtă.

Existenţa peste hotare a unui **Guvern oficial de structură naţională,** deschidea pentru viitor posibilitatea de a i se recunoaşte **dreptul de reprezentare integrală a naţiunii române în faţa lumii.** Fapt ce nu putea fi neglijat, dat fiind tristele urmări ce se profilau pe fundalul României ocupată de trupele ruseşti. Un astfel de guvern, susţinut de recunoaşterea legală a mai multor State, sprijinit pe existenţa în subordine a unei armate purtând uniforma şi drapelul românesc, în relaţii diplomatice şi culturale cu mai

multe naţiuni, putea constitui oricând în lumea liberă occidentală, **un precedent valabil** al prezenţei româneşti în mijlocul politicei internaţionale.

Prin instituirea lui se deschidea un orizont de posibilităţi ulterioare, capabile să înfrunte şi să contrazică presiunile sau impunerile oricărui guvern comunist din ţară.

— Deasemenea, instituirea acestui guvern liber, aducea unica soluţie pentru salvarea situaţiei. Monarhia şi Guvernul român ne mai fiind de sine stătâtoare, un Guvern Naţional liber peste graniţe ar fi trasat **o punte de legătură** între un trecut legal şi legitim şi un viitor în care, reprezentanţii naturali ai naţiunii vor trebui să impună un adevăr.

Contra existenţei de fapt a unui regim impus cu forţa, numai dovezile de împotrivire permanentă mai pot avea câştig de cauză. Or, ce opunere mai de netăgăduit la efortul de comunizare a României putea fi decât dăinuirea unei rezistenţe permanente prin apariţia unui Guvern Naţional în afara frontierelor!

Această misiune a îndeplinit-o Guvernul dela Viena. Plasându-se pe traiectoria destinului naţional, între un guvern fără forţa şi voinţa dominatoare a unui regim anti-naţional, a împiedecat transformarea în situaţie de drept a unui abuz de fapt. Existenţa lui a stabilit capul de pod pe care se va sprijini permanent orice revendicare juridică din partea naţiunii române.

Oricine va încerca să revendice dreptul de a reprezenta naţiunea română contra regimului comunist dela Bucureşti, va fi obligat să ţină seama, şi să facă apel, la realitatea incontestabilă a acestui guvern care a fost şi a rămas singura opoziţie îndreptăţită a exilului nostru. **Guvernul dela Viena există mereu sub o formă latentă.** Acest fapt asigură tocmai poziţia sa de punte de legătură incontestabilă între trecut şi viitor.

— Graţie acestei punţi, se prezervă **posibilitatea unei închegări reprezentative româneşti în exil,** în cazul când România n'ar fi putut ieşi de sub ocupaţia sovietică. Temelia era solidă şi evidentă, pentrucă Guvernul dela Viena avea la bază:

adeziunea tacită a naţiunii prin intermediul zecilor de mii de Români din străinatate ce l-au recunoscut,

asentimentul armatei române prin miile de ostaşi şi ofiţeri ce-au constituit armata naţională,

poziţia sa permanent anti-comunistă şi anti-sovietică ce va constitui totdeauna cimentul oricărei încercari de luptă pentru dezrobirea ţării.

Se va putea oricând cere **recunoaşterea internaţională a acestei formule,** date fiind condiţiile în care s'a structurat şi manifestat ca antiteză a unei situaţii ilegale şi inacceptabile.

Această formulă experimentală a Guvernului dela Viena se păstrează intactă.

Intr'un timp mai mult sau mai puţin îndepărtat, problema schimbării de regim, cu implicaţiile ce-i sunt inerente, va trebui să fie pusă. Regimul şi guvernul comunist nu au nici legitimitate, nici constituţionalitate. Prezenţa trupelor sovietice sau **"consimţământul"** regal nu constituiau un mijloc suficient pentru a asigura dreptul de împământenire. Primele, erau trupe de ocupaţie; regele, era lipsit de autonomie; iar Constituţia ţării devenise o ficţiune. Mai curând sau mai târziu, cazul va trebui să ia proporţii de problemă naţională. Ceeace se simte deja în lumea exilului, cu toate grupările sau formaţiile ce încearcă să se impună.

Singura diferenţă, singurul inconvenient, dar capital pentru aceste organisme e că vin să revendice necesitatea luptei anti-comuniste PATRUZECI DE ANI după ce Mişcarea Legionară a analizat-o şi i-a găsit soluţia.

Garda de Fier are dreptul să pretindă întâietatea iniţiativei şi a reuşitei. Prin Guvernul dela Viena, constituit după toate formele aplicate în cazuri similare, lupta s'a perpetuat până în ziua de azi contra acelei forme nelegitime ce-şi zice **"guvernul dela Bucureşti"**.

Cei care astăzi încearcă să devină **valabili** pe această temă — adică o reprezentanţă legitimă a naţiunii române— se găsesc cu toţii într'o poziţie absurdă şi necugetată. **Intâi,** pentrucă existenţa istorică a Guvernului dela Viena nu poate fi contestată nici ca realizare, nici ca reuşită, cum fac ei. **Al doilea,** pentrucă se încearcă eliminarea Mişcării Legionare din circuitul politic al exilului, fără a se ţine seama de faptul că această primă reuşită de **"Guvern în Exil"** —şi'n structura căruia se găsesc toate elementele necesare unei organizări logice şi eficace— revine Mişcării Legionare.

Deci, pe de o parte, greşeală istorică — pe de alta, greşeală politică. Or, încercările de reorganizare a exilului nu vor putea trece la infinit peste realităţi incontestabile. De aceea nici nu s'a ajuns să se realizeze o formulă de apropiere viabilă. Incercările de acest gen nu pot elimina fără urmări grave o realitate cu rădăcini atât de adânci în masele româneşti şi care îşi păstrează experienţa şi perspectivele în organizaţia politică a Mişcării Legionare. Eforturile lor negative se vor izbi totdeauna de câteva adevăruri obiective:

— Guvernul dela Viena a fost **urmarea unei necesităţi istorice,** pe care conducerea legionară a înţeles-o la timp în importanţa şi urmările ei.

— Guvernul dela Viena a fost **singura reorganizare a românimei de peste hotare** în plenitudinea unui guvern reprezentativ.

— Intervenţia Mişcarii Legionare **a salvat continuitatea constituţională a Statului român,** împiedecând legitimarea juridică a unei stări de fapt incompatibilă cu spiritul legilor şi cu sentimentele româneşti.

— Neabolit juridiceşte, **acest Guvern dela Viena păstrează intacte preorgativele lui de GUVERN NAŢIONAL,** putându-şi relua funcţiile reprezentative în clipa în care Conducerea Mişcării Legionare o va decide.

IMPORTANŢA GUVERNULUI DELA VIENA

Actualitatea românească din exil se sbate în dilema structurării unei reprezentanţe utile şi demne de încredere.

Or, pentru moment, neîncrederea domneşte peste tot. Intriga şi calomnia sunt argumentele preferate ale fiecărui **"candidat"** şi ale susţinătorilor lui. Exact ca pe vremuri, în care interesul personal adumbrea, în orice ocazie, interesul naţional. Moravuri balcanice transferate în Occident...

Aspectul acestei panorame a exilului românesc apare într'o lumină cu totul lipsită de perspective. In locul unui entuziasm general, în care să vibreze **sensul pur naţional,** nu întâlnim decât ciocnirea permanentă a ambiţiilor. Peste tot **certuri** pe presupuse moşteniri de reprezentare sau conducere —**excluderi** reciproce— **difamaţii** publice — **demisii** spectaculare sau **reveniri** zgomotoase în formaţia pe care o părăsiseră tot cu atât zgomot, ş.a.m.d.

UNIREA! elementul cheie al luptei naţionale, simplu pretext pentru a ţine în nelinişte Românii din exil şi a le smulge **"adeziunea"** în favoarea unor acţiuni personale şi obscure.

Toţi vorbesc de necesitatea unor **"atitudini majore"**, de **"principii democratice"**, de **"lupta sfântă"** împotriva comunismului şi marxismului ateu, de **"apropierea tuturor forţelor disponibile"** întru salvarea patriei, dar n'au reuşit încă sa se sustragă vechilor complexe obsesionale de natură ideologică, emoţională sau caracterială. Astfel, vedem înflorind:

— **Complexul democraţiei exclusiviste,** expus şi susţinut cu argumentele cele mai ne-democratice — eliminări arbitrare, ostracizări nu mai puţin absurde, nerespect pentru opinii, etc.

— **Complexul socialismului ca forţă umană,** prin atitudini şi formulări contradictorii — **teoretic,** susţin lupta anti-socialistă şi anti-marxistă — **practic,** propun acceptarea necondiţionată a tuturor foştilor comunişti, indeferent de cum s'au comportat în ţară.

— **Complexul legionarismului totalitar** —care n'a existat niciodată— prin repetarea, până la obsesie, a unor lozinci fără fundament în trecut şi fără semnificaţie în prezent — pericol de autoritarism... tendinţă pro-nazistă... anti-libertate de opinii... partid unic... etc. Vechi acuzaţii ce n'au avut nicicând vreun ecou în mentalitatea legionară, dar care au ascuns totdeauna teama partidelor de a se confrunta cu Mişcarea Legionară în faţa opiniei publice.

— **Complexul monarhic,** în care mulţi se sbat şi pe care nu sunt capabili să-l depăşească. Sub apăsarea lui, se cred obligaţi să susţină că legitimitatea oricărei forme de organizare în exil nu poate exista fără prezenţa şi comsimţământul regal.

Toate aceste structuri înrădăcinate îi pun în situaţie de inferioritate de gândire în actual şi neputinţă de realizare în fapt. Majoritatea Românilor au trecut aceste complexe în care nu văd decât reminiscenţele unor situaţii depăşite. Privită în goliciunea ei, persistenţa acestor turburătoare dispoziţii de comportament apare drept cauză principală a inexpresivităţii exilului românesc.

Dacă mai adăogăm şi obscura ereditate psihică a **respectului dus până la slugărnicie faţă de opinia congenerelor politice din Apus** şi a preocupării permanente de a fi pe placul lor, vom avea un tablou edificator de **cum sunt şi cum gândesc** actualii pretendenţi la conducerea exilului. Ceeace nu schimbă întru nimic opinia dispreţuitoare a Occidentului asupra unui exil incapabil de a se defini şi personaliza.

Privind în de-aproape situaţia actuală a celor ce încearcă **să se impună şi să impună** o anumită formă de reprezentare, oricine îşi poate da seama că —în pofida manevrelor tenebroase întrebuinţate până acum— vor fi veşnic nişte handicapaţi. Cu un număr extrem de redus de membri şi afiliaţi, **eficacitatea imediată** nu este posibilă. Iar când în ţară nu se pot bizui pe toate forţele existente, **perspectiva promiţătoare pentru viitor** este exclusă.

Cât priveşte poziţia Puterilor Occidentale, ce vor putea constitui sprijinul necesar pentru salvarea României, ea va fi judecată fără îndoială de cei în cauză, prin prisma intereselor lor naţionale. Vor face apropieri şi alianţe cu cei care vor prezenta **garanţii solide** şi vor prezenta o **forţă reală** atât în exil cât şi în ţară.

Or, până în prezent, nimic nu permite o asemenea perspectivă încurajatoare. In ciuda eforturilor întreprinse de cei câţiva **"pretendenţi"**, guvernele apusene îşi dau seama că toţi aceştia —cu toată eticheta lor democratică— **nu reprezintă neamul românesc.** N'au (în parte luaţi fiecare) nici trecut semnificativ, nici experienţă. Si cu atât mai puţin, nu au o forţă politică capabilă să galvanizeze masele, la momentul cuvenit.

Mişcarea Legionară şi Guvernul Naţional Român dela Viena, reprezintă **în actual** şi cu atât mai mult **în viitor,** o rezervă autentică a naţiunii române. Un atu important în jocul diplomatic ce va avea loc într'o zi, în jurul **reprezentanţei legitime şi utile** a exilului pentru eliberarea României.

Spre deosebire de toate formaţiile politice din exil, Mişcarea Legionară e singura care s'a menţinut la un înalt nivel de consecvenţă doctrinară, demnitate şi comportament patriotic, în răstimpul celor peste 40 de ani de pribegie. **N'a pactizat niciodată cu duşmanii neamului,** rămânând în specificitatea ei un organism de temeinică perspectivă întru combaterea comunismului. Prin ramificaţiile sale din ţară şi din exil, Legiunea constitue o prezenţă continuă, independentă şi combativă, **de care,** la momentul prielnic, va trebui să se ţină seama şi **spre care** se vor îndrepta atât interesul Puterilor occidentale cât şi speranţa maselor româneşti.

In ciuda convingerilor pripite şi comentariilor răuvoitoare ale unora că **"Mişcarea Legionară nu poate constitui un părtaş valabil în lupta exilului"**, importanţa ei creşte pe zi ce trece pe toate meridianele. Doctrina ei este comentată şi uneori chiar adoptată de formaţii politice din diferite ţări —teze de doctorat privind spiritul şi organizaţia legionară, se înmulţesc în lumea largă— atacurile comuniste şi ale altora împotriva ei se intensifică — anumite guverne străine încearcă o apropiere de informaţie de ordin politic, ş.a.m.d. Sunt semne care nu înşeală. Aceste indicii nu denunţă regresul organizaţiei legionare ci, din contra, mărturisesc vigoarea, importanţa şi actualitatea ei.

Mişcarea Legionară este solicitată şi va fi din ce în ce mai mult. Ea aduce greutatea unei capacităţi politice, experienţa Guvernului Naţional Român dela Viena şi permanenţa acţiunii sale împotriva comunismului. Loialitatea ei este cunoscută şi apreciată. Spiritul de jertfă, o temelie de reuşită. Care din organizaţiile sau personagiile politice din exilul românesc, pot aduce asemenea însuşiri şi argumente determinante în discuţia unor realizări concrete?

Tăcută dar activă, fără răbufnirea unor încercări de natură senzaţionalistă sau demagogică, Legiunea a fost în permanenţă pe baricadele înaintate ale luptei naţionale, marcând de tenacitatea şi intransigenţa ei întregul exil.

In această luptă permanentă, Guvernul dela Viena constitue una din fazele decisive ale ascensiunei legionare în viaţa neamului şi unul din documentele nepieritoare ale istoriei naţionale contemporane. Cu toate eforturile depuse de către regimul comunist din ţară, ale partidelor politice româneşti, ale Aliaţilor la sfârşitul războiului, ale guvernelor occidentale socializante sau direct pro-sovietice, în a face să dispară din memoria istorică prezenţa vie a acestui efort patriotic, însemnătatea ideologică şi valoarea politică a acestui Guvern n'au putut fi nimicite. Si dacă în clipa de faţă mai persistă încă vreo îndoială sau vreo aversiune în

spiritul anumitora, problema îi priveşte personal. Se pun de-acurmezişul istoriei, care **"vede"** lucrurile prin altă prismă decât aceea a micimilor omeneşti.

Pe această linie a realităţii politice putem afirma că Guvernul Naţional Român de la Viena reprezintă cartea de vizită a Legiunii, în acest moment în care, nenumărate ambiţii turbură exilul, cerând prioritate într'o problemă ce-i depăşeşte şi nu le revine nici de drept, nici de fapt.

Ar fi o greşeală dacă Mişcarea Legionară n'ar reacţiona, ridicând **problema priorităţii Guvernului dela Viena,** în tot ce priveşte reorganizarea exilului şi a reprezentării legitime a neamului românesc. Aceasta este importanţa de căpetenie a marei experienţe de conducere şi răspundere din 1944-1945.

PUNCTE MAJORE ÎN PROCESUL DE DEFINIRE A PROBLEMEI

In dezbaterea istorică a circumstanţelor care au marcat sfârşitul României independente şi numeroasele evenimente colaterale care s'au manifestat, toţi comentatorii evită **cu grije** partea referitoare la acţiunea Mişcării Legionare şi a Guvernului Naţional Român dela Viena. Sau când o fac, tangenţial şi superficial, se insistă pe tema presupusului **"pro-nazism"** şi a tuturor prejudecăţilor care decurg. Fondul adânc şi plin de răspundere al acţiunei legionare, jenează. Deaceea e tratat cu indiferenţă, când nu-i expus cu sarcasm şi duşmanie. Atitudine cu totul arbitrară, lipsită de logică şi, finalmente, anti-românească.

Faptele care au avut loc şi motivele precumpănitoare ce le-au dat naştere, nu pot fi şterse din istorie. Iar în lumina prezentului şi'n perspectiva viitorului se dovedesc a fi fost şi a fi cele mai conforme interesului naţional. Valoarea justificativă a atitudinei legionare reiese dintr'un număr infinit de detalii, expuse în parte în lucrarea de faţă.

Există însă PATRU elemente determinante în judecarea acţiunei legionare şi care nu pot fi trecute cu vederea sau tratate cu indiferenţă. Ele îi decern tot respectul în epopea naţională şi o pun azi, din nou şi de drept, în fruntea luptei româneşti pentru reorganizarea exilului. Iată-le:

I) Actul extraordinar al organizării Guvernului Naţional Român dela Viena.

Dupa 23 August 1944, naţiunea română îşi pierduse independenţa, partidele istorice fraternizau cu inamicul, regele şi guvernul primeau ordine dela Moscova, iar personagiile politice române din străinătate se înghesuiau pe la porţile Aliaţilor pentru a-şi stabili o nouă identitate politică.

Toţi răspunzatorii politicei naţionale cedaseră în faţa unor iluzii şi a unor promisiuni de circumstanţă, fără a ţine seama de consecinţe.

S'au comportat ca nişte oameni fără răspundere şi fără viziune, ca nişte indivizi care n'ar fi cunoscut metodele şi lipsa de scrupule a Sovieticilor. Au tratat cu aceştia ca şi cum ar fi fost vorba de o înţelegere cu Aliaţii apuseni. Rezultatul ne este prea cunoscut!

In acele momente, toţi aceşti **"responsabili"** nu gândeau decât prin prisma **angajamentelor personale** şi a **aranjamentelor post-belice** pentru a pune mâna pe putere. Documentele sunt prea zdrobitoare pentru a o putea nega astăzi. Mişcarea Legionară a privit lucrurile dintr'un alt punct de vedere. Fundamental naţionalistă şi anti-comunistă, unghiul ei de judecată depăşea calculele pur politice, pragmatice sau de partid. Legiunea a cumpănit momentul prin **latura pur naţională.** Deaceea, apariţia Guvernului dela Viena a salvat legitimitatea constituţională a Statului.

Când regele şi guvernul deveniseră **ipso facto** simpli pioni pe tabla de şah a Kremlinului, Mişcarea Legionară a pus în istorie problema de căpetenie a responsabilităţii şi a continuităţii. Ridica, NU un simplu steag de protest, CI o adevărată baricadă legală. Prin gestul său voluntar, **transpunea** continuitatea unui guvern prizonier, în mâinile unui guvern liber, nesupus legilor exclusiviste ale regimului cotropitor.

Acţiunea curajoasă a salvat esenţialul, profilându-se ca **element de înlocuire** a unui guvern în neputinţă de a-şi exprima prerogativele şi ca **element de tranziţie** între ultimul guvern legal şi legitim dinainte de 23 August şi primul guvern, tot legal şi legitim, ce se va forma pe teritoriul României eliberate, într'un viitor nedefinit.

Până la acest eveniment —care poate avea loc mult mai repede decât se poate crede— SINGURUL GUVERN LEGITIM, adică singura reprezentare reală şi efectivă a neamului românesc, rămâne **GUVERNUL NAŢIONAL ROMÂN DELA VIENA.** A luat fiinţă în acest scop, la momentul cerut de situaţie, în numele naţiunii şi cu asentimentul Românilor liberi din lumea întreagă. In plus, şi-a îndeplinit misiunea conform legilor internaţionale, **n'a fost abrogat, pastrându-şi intact dreptul de a-şi relua funcţia,** în orice moment. Minimizarea acestui Guvern, încercată de către cei ce n'au fost capabili să vadă realitatea evenimentelor şi însemnătatea unei atitudini de demnitate şi curaj, nu are nici cea mai mică im portanţă. Sunt eforturi ce-i degradează, înscriindu-se la rubrica negativă a activitaţilor lor.

Guvernul Naţional Român dela Viena este mare prin rolul pe care l-a jucat şi pe care îl poate oricând juca din nou. E mare prin ce reprezintă ca posibilitate de realizare şi grandoare pentru neamul românesc. Dar mai ales, constitue o temelie de neînfrânt în procesul permanent de contestare a legitimităţii regimului şi guvernelor comuniste ce s'au perindat în România, în ultimii 40 de ani. Datorită prezenţei sale ca **factor de opoziţie şi rezistenţă** din chiar clipa intrării trupelor ruseşti în România, pot fi respinse oricând pretenţiile comuniste că naţiunea româna ar fi acceptat, în totalitatea ei şi'n entuziasm, schimbarea dela 23 August.

II) La Nürenberg, Mişcarea Legionară şi Guvernul dela Viena n'au fost puse în acuzaţie.

Procesul dela Nürenberg va rămâne în istorie drept cel mai complet act de acuzaţie împotriva unui sistem socio-politic, a unei ideologii şi a tuturor ramificaţiilor care puteau avea o cât de mică legătură directă cu sistemul încriminat. Intenţia Aliaţilor, sub presiunea URSS-ului şi a comunităţii iudaice internaţionale, a fost nu numai să pedepsească exemplar regimul naţional-socialist, dar în acelaş timp, să distrugă din rădăcini toate organizaţiile de acelaş tip, dovedite de a fi acţionat, în intenţii şi fapte, conform principiilor naziste.

Cea mai neînsemnată asemănare sau apropiere era privită cu suspiciune. Iar pentru a nu scăpa nimeni, a fost exclus din instrucţia **"cazurilor"** chiar principiul juridic cunoscut sub numele de **"beneficiul îndoielii"**. Datorită acestui spirit cu totul aparte, numeroase organizaţii sau formaţii politice, nevinovate din strictul punct de vedere al cauzalităţii, au fost citate sau încriminate în Procesul dela Nürenberg şi în cele din urmă condamnate sub diferite argumente particulare, dar toate purtând şi acuza generică de **"organizaţie pro-nazistă"**.

O singură grupare politică şi un singur guvern din cele care au luat parte activă în ultimul război —MISCAREA LEGIONARĂ şi GUVERNUL NAŢIONAL ROMÂN DELA VIENA— n'au fost puse pe listele infamante, n'au fost chemate la acest proces istoric în calitate de acuzate, n'au fost judecate, n'au fost nici măcar citate drept întreprinderi **"fasciste", "naziste"** sau **"asimilate"**.

Dela instrucţia preliminară asupra cazului lor, magistraţii însărcinaţi cu analiza dosarului, le-au pus în afară de orice acuzaţie formală. Era vorba, într'adevăr, de o organizaţie politică şi de o formaţie guvernamentală ostile, în contradicţie deschisă cu planurile Aliaţilor, DAR **nu prezentau nicio vulnerabilitate din punct de vedere ideologic, politic, umanitar sau rasial.** Nu s'a putut găsi NICIUN CAP DE ACUZARE împotriva lor, deşi au avut o activitate politică şi militară necontestată. Concluziile judecătorilor de instrucţie coincideau întocmai adevărului istoric:

1 - Mişcarea Legionară nu este nazistă, ci o organizaţie de sine stătătoare, cu doctrină proprie şi originală.

2 - Guvernul dela Viena a întruchipat voinţa de opinie şi răspundere a naţiunii române, iar nu voinţa guvernului dela Berlin.

3 - Trupele acestui guvern au luptat alături de Germani, dar sub comanda unui general român şi fără a fi supuse voinţei naziste.

4 - Condiţiile puse Germaniei pentru a accepta formarea guvernului dela Viena nu lasă nicio îndoiala asupra independenţei organizaţiei legionare faţă de naţional-socialism.

5 - Intre Guvernul dela Viena şi cel dela Berlin n'a existat decât un **"Pact de colaborare militară"**, dat fiind scopul Mişcării Legionare de a combate în mod exclusiv contra Sovieticilor.

6 - Chiar numele de **"Armată naţională"** dovedeşte independenţa Guvernului dela Viena faţă de Statul Naţional-socialist.

7 - Mişcarea Legionară sau forţele militare depinzând de Guvernul Naţional Român nu s'au dedat niciodată vreunor acţiuni care să intre în lista vinovăţiilor considerate de Aliaţi ca infamante, inumane sau rasiste.

Nu era deci vorba de o organizaţie nazistă sau asimilată, nici de cetăţeni români intraţi în grup în trupele SS. Era vorba de un Guvern în exil, susţinut de peste 12.000 de ostaşi, ce luptau sub drapelul propriei naţiuni. Procesul dela Nürenberg nu putea, sub niciun motiv, să asimileze o asemenea situaţie regulilor stricte de acuzare impuse de învingători. Reguli care prevedeau punerea în acuzare a celor calificaţi de a fi:

— Organizaţii naziste, pro-naziste sau similare.

— Organizaţii sau indivizi încadraţi sau în legătură directă cu formaţiile SS.

— Organizaţii supuse nazismului prin adoptarea ideologiei naţional-socialiste.

— Organizaţii sau indivizi consideraţi unelte ale intereselor germane în ţările respective.

Etc. etc.

Or, cazul Legiunii şi al Guvernului dela Viena NU INTRĂ IN NICIUNUL DIN PUNCTELE ADMISE CA INFAMANTE.

Armata Naţională nu avea nicio legătură cu organizaţiile SS. Era independentă, comandată de un general român. Lupta pentru libertatea neamului românesc, iar nu pentru Germania hitleristă.

Doctrina legionară nu avea nicio afinitate ideologică cu cea naţional-socialistă germană. Aceasta era rasistă, imperialista, atee. Cea legionară **era naţionalistă, spiritualistă, creştină.** Singurul punct comun era lupta împotriva marxismului şi comunismului.

Mişcarea Legionară, ca organizaţie politică, n'a servit niciodată interese străine celor naţionale româneşti. Si cu atât mai puţin n'a avut raporturi de acţiune comună cu hitlerismul care nu înţelegea deloc tendinţa spiritualistă a Mişcării. A face parte dintr'o aceeaşi familie de gândire nu însemnează a confunda diferenţele şi nici a servi interese opuse sau contrare vederilor proprii.

In plus —şi acest argument a avut greutatea sa în aur în ochii judecătorilor de instrucţie— membrii Gărzii de Fier refugiaţi în Germania, în urma loviturei de Stat a mareşalului Antonescu, **trăiseră peste DOI ANI SI JUMĂTATE ca simpli deţinuţi politici,** în câmpurile de concentrare dela Oranienburg, Dachau şi Buchenwald.

Pentru aceşti judecători anglo-saxoni, probi şi echitabili, o asemenea atitudine din partea Germaniei faţă de o organizaţie ce trecea în ochii lumii drept **"nazistă",** demonstra, fără urmă de

îndoială, că între cele două organizaţii nu putea exista nici afinităţi, nici subordonare, nici compromis. Erau două organizaţii cu totul deosebite, fără nicio posibilitate de confuzie.

In plus, condiţia formală a Mişcării Legionare de a nu fi trimis trupele româneşti contra Aliaţilor occidentali, ci numai contra Sovieticilor pe frontul de Est, demonstra la rândul său, două lucruri importante în favoarea Gărzii de Fier:

a) Autoritatea germană nu avea nicio influenţă asupra deciziilor Guvernului dela Viena.

b) Lipsa de ostilitate a Mişcării Legionare faţă de Aliaţi, excluşi fiind Ruşii, duşmanii ereditari ai naţiunii române.

In aceste condiţii, autorităţile anchetatoare anglo-americane au preferat să lase în afara marelui proces, atât Mişcarea Legionară cât şi Guvernul Naţional Român. Au preferat să treacă cu vederea existenţa acestor entităţi ca organisme susceptibile de a fi asimilate celorlalte formaţii naţionaliste acuzate în bloc de pro-naziste şi judecate ca atare.

Logica fermă a unor anchetatori incoruptibili, au pus în afara oricărei acuzaţii de acest gen Legiunea ca organizaţie politică şi naţionalistă, precum şi Guvernul dela Viena, ca centru de convergenţă a forţelor româneşti din afara hotarelor.

In legătură cu acest rezultat unic în analele celui de al 2-lea război mondial, o sumă de elogii revine şi diplomaţiei legionare. Cei însărcinaţi să ia contact cu autorităţile anchetatoare şi să explice poziţia Guvernului dela Viena în ansamblul conflictului, precum şi fondul doctrinei legionare, au reuşit misiunea cu brio, inteligenţă şi patriotism. Fără intervenţia lor majoră şi demnă, soarta Legiunii ar fi fost probabil asemănătoare celorlalte formaţii naţionaliste. Adică, condamnarea ei morală ca duşmană a genului uman; —descalificarea ei ca organizaţie politică;— punerea ei la index ca forţă de acţiune purtătoare de ideal şi de un mesaj socio-politic.

Această atitudine echitabilă a avut, sub un alt aspect, un efect extrem de important pentru Mişcare, pe care nu-l puteau întrevede anchetatorii de atunci. Faptul era logic. Ei nu analizau **"urmările"** ce puteau decurge din decizia lor, ci numai **"faptele şi actele"** concrete, pe baza cărora o organizaţie politică putea fi exclusă sau inclusă în procesul dela Nürenberg.

In ceeace priveşte Garda de Fier, aceşti judecători de instrucţie —în ciuda presiunilor ce domneau în acea epocă— **s'au declarat incapabili de a-i găsi o vină capitală.** Acest eveniment excepţional constitue un mare atu în existenţa şi afirmarea actuală a Legiunii:

a) Prin excluderea ei din lotul organizaţiilor zise pronaziste, **parchetul militar aliat a confirmat autenticitatea ei** ca organizaţie politică naţionalistă aparte, originală şi independentă, pusă în slujba naţiunii române, iar nu în a vreunei formaţii totalitare de coloratură nazistă.

b) In acelaş timp, prin forţa lucrurilor, **i s'a omologat actul dela 10 Decembrie 1944,** prin care a luat fiinţă oficială Guvernul dela Viena. Condamnarea Mişcării Legionare ar fi putut atrage, cel puţin în fapt, nulitatea acelui Guvern.

Prin nejudecarea şi deci, necondamnarea Mişcării, acţiunile şi realizările ei pe tărâm politic, militar şi social, au fost considerate **reale şi legitime.** Deaceea, ele rămân valabile în istorie pentru totdeauna. O asemenea legitimare, venită din partea forurilor internaţionale, nimeni n'o mai poate contesta fără să cadă în ridicol.

Graţie Procesului dela Nürenberg, Mişcarea Legionară este, legal şi oficial, recunoscută entitate de sine stătătoare. Neaplicându-i-se, în 1945, rânduelile juridice stabilite de către Aliaţi în vederea judecării celor presupuşi vinovaţi faţă de ei şi de umanitate, Mişcarea Legionară a trecut examenul său moral şi etic.

Cât priveşte Guvernul dela Viena, chintesenţă a viziunei politice legionare în asprele şi îndoielnicele circumstanţe din acel timp, păstrează şi azi legitimitatea câştigată şi niciodată tăgăduită de Forurile internaţionale.

III) Înţelepciunea conducerii legionare.

In pofida tuturor evenimentelor potrivnice care s'au abătut asupra Legiunii şi a circumstanţelor neprielnice care au ţinut-o departe de politica internaţională, conducerea Mişcării a privit Guvernul dela Viena în lumina valorii ce reprezintă ca **act de voinţă politică românească şi posibilitate de viitor.**

Ca realitate istorică, întrupează adevărata rezistenţă a neamului, manifestată în momentul când totul se prăbuşea. Conducerea Mişcării îşi lua în acea clipă o sarcină extrem de grea, dar singura care putea onora atât neamul cât şi o organizaţie naţionalistă.

Ca realitate politică, întrupează salvarea unor principii. Când guvernul **"legal"** pierdea legitimitatea prin intervenţia autoritara a Kremlinului în conducerea Statului, Guvernul dela Viena îşi impunea **restricţia unei legitimităţi parţiale,** dar incontestabile, reprezentată prin asentimentul covârşitor al zecilor de mii de Români aflaţi în străinătate. Era vorba de a salva lucrul cel mai de preţ al naţiunii — **viitorul.**

O asemenea **poziţie de forţă morală şi de statornicie** în inima problemei de temelie a continuităţii politice româneşti, nu se abandonează şi nu se abrogă. Impotriva curentelor politice adverse şi a influenţelor oculte care au combătut-o, acţiunea patriotică a Gărzii de Fier a fost:

— **plebiscitată** de imensa majoritate a lumei româneşti libere de atunci,

— **confirmată** prin cei peste 12.000 de ostaşi români care au constituit Armata Naţională,

— **autentificată** prin poziţia luată de către Tribunalul din Nürenberg faţă de Mişcarea Legionară şi de înfaptuirile ei politice.

Conducerea legionară a făcut însă probă permanentă de înţelepciune. Conştientă de greutatea politică şi istorică a faptului, s'a ferit până în prezent, să-l pună în relief, pentru a nu da unora pretext de ambiţii deşarte, iar altora intuiţia golului în care se găsesc. In plus, pentru a nu banaliza o perspectivă ce va trebui să încoroneze într'o zi efortul general şi generos al forţelor patriotice din exil. Conducerea Legiunii s'a păstrat într'o rezervă demnă, reţinând posibilitatea ce-o avea la dispoziţie pentru când soarta neamului se va găsi din nou la o răspântie hotărîtoare. Sau pentru când starea endemică de neînţelegeri, ambiţii, făţărnicii, ostracisme, va pune eficacitatea exilului în primejdie de moarte.

După terminarea războiului, Guvernul dela Viena a avut o viaţă precară, sub o formă latentă, fără manifestaţii sgomotoase şi fără acţiuni vizibile. Din punct de vedere al legitimităţii şi al dăinuirii sale în timp, **neabrogarea lui expresă îi confirmă o existenţă permanentă,** activă sau în aşteptare, atâta timp cât condiţiile care i-au dat naştere se menţin. Persistenţa echivocă a guvernului comunist dela Bucureşti, îi întăreşte de-altfel această competenţă unică.

In această materie nu există caducitate şi nici prescriere. Pot trece decenii fără ca **"legitimitatea redusă"** să-şi piardă din valoarea ei simbolică. E de ajuns un imbold oportun, pentruca întreaga greutate simbolică să devină greutate politică în actualitate, combativă şi polarizantă.

Conducerea Mişcării Legionare a intuit toate aceste posibilităţi tăinuite şi-a păstrat o deschidere către viitor — **primo,** neabrogând Guvernul dela Viena — **secundo,** ferindu-l până în clipa de faţă, de orice compromis sau folosire nepotrivită. Ştia, mai bine ca oricine, ce bogăţie de posibilitaţi viitoare ascunde acest crâmpei de înfăptuire legionară, de autoritate legitimă, uitate de toţi sau considerate ca prăbuşite în hăul istoriei...

In realitate, **nesuprimarea lui expresă** de către cei care i-au dat viaţă şi vigoare, precum şi **neanularea lui formală** de către cei care aveau această posibilitate la sfârşitul războiului, **asigură în mod permanent** Guvernului dela Viena autenticitate, legitimitate şi drept de acţiune.

In momentul de faţă asistăm la un fenomen semnificativ şi instructiv. Orice grupuleţ de partizani politici ai vreunui fost partid istoric îşi permite **să revendice reorganizarea exilului** şi a luptei pentru eliberarea neamului, deşi AU PACTIZAT DESCHIS ŞI OSTENTATIV cu cei pe care ar voi să-i combată acum. Astfel de străduinţi sunt numeroase, fie în numele unui trecut de glorie al partidului respectiv, fie în numele unei democraţii pe care n'au ştiut s'o onoreze atunci când trebuia.

In aceste condiţii, cu atât mai mult Mişcarea Legionară POATE ORICÂND pune în evidenţă excepţionalul precedent al Guvernului Naţional Român dela Viena, care a făcut probă de vitalitate şi competenţă. Introducerea acestei structuri cu antecedente importante, în circuitul sumbru al exilului nostru, ar aduce în politica românească următoarele beneficii:

— **precedentul necesar,** prin greutatea unei experienţe trăite,

— **justificativul unei continuităţi** de netăgăduit în procesul de eliberare,

— **elementul de convergenţă** indispensabil în clipa de faţă.

Perspectivele luptei naţionale ar căpăta cu totul o altă dimensiune...

IV) **Înţelegerea deplină a imperativului istoric.**

Al patrulea punct care diferenţiază Legiunea de gândirea şi atitudinea altor formaţii politice, dându-i seriozitate în propuneri şi perspective în manifestări, este **înţelegerea imperativului istoric.** Acest imperativ —UNIREA— este considerat în concepţia legionară ca **un numitor comun.** Faptul leagă soarta neamului de capacitatea de înţelegere şi adaptare a tuturor forţelor naţionale din exil. Deaceea, principiile puse în practică de Guvernul dela Viena, din chiar clipa constituirii, au marcat şi susţinut ideia că **reprezentanţa legitimă a neamului în exil nu poate fi partizană sau exclusivistă.** Nicio organizaţie politică, oricât de puternic ar fi structurată, nicio formaţie de circumstanţă oricât de bine văzută ar fi ea de către organele oficiale ce-o protejează, nu pot pretinde să monopolizeze lupta de eliberare a ţării.

Această luptă este a tuturora. Nu pot exista ostracizări stupide sau eliminări arbitrare, care nu aduc decât animozităţi, tergiversări, certuri şi eşecuri. Omul e mare când ştie **să ierte,** o organizaţie politică, când ştie **să se adapteze** împrejurărilor pentru salvarea unui scop de importanţă naţională.

La marea luptă de azi pentru eliberarea neamului, toţi Românii şi toate formaţiile politice trebue şi au datoria, să ia parte. Diferenţele de doctrină, de program politic, de interpretare a situaţiei sau a manierei de a conduce lupta, precizează **familia de gândire.** Dar dezrobirea neamului DETERMINĂ necesitatea unei convergenţe de păreri şi atitudini, pe deasupra opiniilor partizane. Ceeace predomină în acest caz este **imperativul naţional** iar nu ideia de convertire la idei în care, cei vizaţi nu cred şi pe care, în fond, nici nu le acceptă.

Un exemplu revelator — întru cât un **"legionar"** ar fi fost mai bun român şi combatant anti-comunist decât un **"liberal"** sau un **"ţărănist"** ce voiau să lupte contra hoardelor sovietice în 1944-1945, sub egida Guvernului dela Viena? In acele clipe fiecare se simţea Român, fiecare suferea pentru soarta ţării, fiecare era gata să-şi verse sângele pentru lupta comună. Printre cei 12.000 de

soldaţi ai Armatei Naţionale, erau atât legionari cât şi Români cu propriile lor idei politice, sau fără nicio afiliere politică. Au luptat şi au căzut împreună fără să se întrebe dacă unii aveau mai mult drept decât alţii ca să-şi apere ţara.

Mişcarea Legionară n'a făcut nici cea mai neînsemnată restricţie şi n'a căutat sa **"elimine"** pe nimeni, nici politicieni de culoare demo-liberală, nici personalităţi a-politice, pentru a se menţine singură în frunte şi a-şi atrage gloria unui moment ce a marcat istoria neamului.

Şi o putea face uşor. In acea epocă, posibilitatea de manifestare patriotică de anvergură internaţională revenise Gărzii de Fier. Nimic n'o împiedeca să formăze un guvern pur legionar, să elimine pe toţi ceilalţi şi să se declare unica deţinătoare a dreptului de a apăra neamul. Dar n'a făcut-o, pentrucă concepţia legionară nu permite excluderea dela dreptul de a fi Români celor ce —fără a fi de nuanţă legionară— au sentimente patriotice şi simţul răspunderei. Din cotra, înţelegând măreţia şi necesitatea gestului, conducerea legionară a întins o mână frăţească tuturor celor ce au avut curajul să mărturisească anti-comunismul lor şi să accepte marele sacrificiu în clipa în care neamul avea nevoie, iar perspectivele de victorie erau aproape nule.

In Guvernul dela Viena, din cei zece titulari, CINCI NU ERAU LEGIONARI. O proporţie lucidă şi semnificativă. Prin acest gest, Mişcarea Legionară marca:

— **sensul profund al echităţii** ce o insufleţea,

— **dreptul de colaborare al tuturor Românilor** în clipele grele de existenţă ale neamului,

— **importanţa respectului reciproc,** fără discriminări inutile sau excluderi nefericite.

Fiind vorba de realizarea unei formaţii de **salvare publică,** iar nu de preamărire personală sau glorie de partid, era de importanţă vitală şi prezenţa altora, membri ai partidelor demo-liberale sau personalităţi fără culoare politică, putând reprezenta împreună o identitate de simţiri şi aspiraţii.

In momentele grele, atunci când totul depinde de o unitate de vederi —indiferent de eterogeneitatea specifică a părţilor prezente— nu pot fi puse condiţii absurde sau puerile intru realizarea acestei fuziuni spirituale. Apropierea care decurge nu insemnează renunţare la propria identitate doctrinară, personalitate sau punct de vedere politic. In realitate, suprema înţelegere nu este şi nu poate însemna, **nici subordonare, nici umilire.** Finalitatea comună îndepărtează asemenea preocupări sau temeri. Fiecare component îşi păstrează originalitatea, opiniile şi chiar resentimentele ce nutreşte faţă de ceilalţi. Insă, învecinarea vremelnică, în interesul superior al comunităţii naţionale, trebue admisă fără reticenţe.

Acesta este **sensul imperativului naţional,** pe care Garda de Fier l-a împământenit în 1944. Datorită lui, Guvernul Naţional Român dela Viena a reuşit —în ciuda situaţiei politice precare— să realizeze **prima şi singura unificare reală a exilului românesc,** sub semnul respectului reciproc şi al idealului comun.

Faptul acesta neasemuit în măreţia lui, planează asupra exilului românesc. Dar pretendenţii de azi nu l-au înţeles sau par să-l ignoreze, spre paguba luptei naţionale de unificare şi eliberare.

ACTUALITATEA ŞI ACTUALIZAREA GUVERNULUI DELA VIENA

Cele patru trăsături descrise mai sus deschid multiple perspective atât exilului românesc, cât şi guvernelor occidentale. Primului, deoarece în mijlocul frământărilor existente şi a dificultăţilor de definire, Guvernul dela Viena apare ca **o constantă** plină de potenţialităţi. Celorlalte, deoarece într'o zi vor fi nevoite să se adreseze acestui exil, considerat drept **"reprezentant al naţiunii române"**. Si atunci, aceste guverne vor căuta o bază solida pe care să se poată sprijini şi'n care să aibă încredere. Or, în această poziţie privilegiată nu vor întâlni decât experienţa reuşită a Guvernului dela Viena, care a ţinut seama de realităţi. Spre pildă:

A) Poziţia Guvernului dela Viena în raport cu Românii din afara hotarelor.

Trăim o epocă în care **dinamica evenimentelor nu păstrează** o traiectorie stabilă, pe care să se grefeze cu uşurinţă condiţiile de acţiune ale celor ce au răspunderea exilului sau speră să o aibă. Mentalitatea haotică ce domină acest exil, balotat între frică, vechi resentimente şi speranţe, nu-i făcută să creeze o atmosferă de stabilitate şi înţelegere.

In plus, schimbările şi răbufnirile internaţionale sunt adesea brusce şi neaşteptate. O invazie, o revoluţie, un război se găsesc la cheremul unei crize din cele mai banale. Un conflict general, în care

să fie vorba şi de soarta ţării noastre, nu-i de domeniul utopiei. Din contră, putem fi siguri că viitoarea înfruntare nu va avea multe etape premergătoare care să constitue o pregătire evolutivă a individului...

Dacă un astfel de conflict brutal ne va găsi **neorganizaţi** sau **dezorganizaţi,** rămaşi ireductibili pe poziţii partizane şi paralizante; sau şi mai rău, **în plină ceartă** pe probleme de prioritate, tendinţe ideologice sau duşmănii depăşite, **destinul neamului va fi decis fără intervenţia noastră.** Şi ceeace-i mai grav, **peste voinţa noastră.** Acest destin va fi statornicit în conformitate cu interesele Marilor Puteri sau ale vecinilor hrăpăreţi care au avut mai mult cap şi înţelegere decât pretinşii noştri mânuitori de idei politice contradictorii în fond şi inutile în fapt şi făuritori de organisme fără mase de susţinere.

Pentru a stăpâni istoria, pentru a putea impune respect şi simpatie, trebue să fii pregătit să întâmpini major evenimentele. Trebue să ai un trecut revelator şi un prezent încărcat de acţiuni şi perspective. Dar când nu există NICI organ conducător valabil, NICI program precis de acţiune, NICI garanţia unei unităţi de opinii în mijlocul exilului, cu ce te poţi prezenta în faţa istoriei şi cu ce mijloacele să poţi domina evenimentul?

Această situaţie contradictorie este cazul exilului românesc în clipa de faţă. Patru zeci de ani de hărţuieli interne, de pretinse **"Consilii Naţionale"** fără majorităţi populare şi nici perspective, nu puteau aduce decât vidul ce ne înconjoară. Cât priveşte încercările recente —şi care toate au dat greş— nu putem spune decât că şi ele au urmat cu fidelitate erorile caracteristice ale înaintaşilor, sprijinindu-se pe predominaţie partizană şi ostracisme abuzive.

Din concepţia acestor organisme ce-au încercat să-şi ia răspunderea reorganizării exilului, nu se desprinde **niciun suflu de înţelegere comunitară** sau de viziune pur naţională. N'au priceput nimic din rolul excepţional pe care trebue să-l joace **"conducerea"** unui exil ce are ca scop eliberarea ţării. Mai mult, n'au înţeles nici însemnătatea unei alianţe —peste precepte doctrinare şi divergenţe

politice— între toate forţele disponibile ale diasporei române. Au analizat problema sub aspectul ei secundar, în raport cu acapararea conducerii şi a exclusivismului personal. Metodă ce a îndepărtat dintru început orice posibilitate de alianţă utilă cu cei care-ar fi putut impune o linie într'adevăr patriotică şi dezinteresată.

De aceea au şi eşuat lamentabil!

Mişcarea Legionară, în antiteză cu asemenea metode, prin modul cum a procedat la constituirea Guvernului dela Viena, a atins **esenţa practică** formării unei conduceri viabile în exil. Printr'o pătrundere analitică a situaţiei create de starea excepţională a momentului în masele româneşti din afara graniţelor, a pus în valoare **sensul patriotic şi comunitar al misiunii lor,** considerându-l catalizator naţional. A pornit deci dela o realitate generală, profund implantată în subconştientul fiecăruia, dându-i întâietate. In acelaş timp a evitat orice aluzie răuvoitoare la deosebirile politice ale celor de altă culoare ideologică.

In acest mod, **dragostea de ţară şi sentimentul anti-comunist au devenit numitor comun** întru apropierea tuturor. Şi atâta timp cât imperativul naţional cerea UNITATE de vedere, simţire şi acţiune, orice aluzie jignitoare sau ostracizare a elementelor nelegionare ar fi fost cosiderată act de ostilitate, inadmisibil pentru bunul mers al înţelegerii şi realizarea finalităţii comune. De aceea, Guvernul Român dela Viena **a fost o realitate naţională** în mijlocul căreia toate forţele româneşti disponibile ale epocei s'au realizat, îndeplinindu-şi misiunea.

Datorită acestei maniere de comportament, fiecare Român din zecile de mii ce şi-au dat adeziunea, înţelegea că Mişcarea Legionară nu caută să le impună vederile ei politice sau să-i trateze ca simple anexe. Fiecare îşi păstra independenţa opiniilor şi mulţi aveau opinii contrare celor legionare. Unii fuseseră chiar duşmani declaraţi ai Statului legionar, pe care îl combătuseră cu înverşunare. Cazul prof. Ion SÂN-GEORGIU este tipic în această privinţă. Dar în faţa tragediei naţionale şi a lărgimei de spirit a celor pe care circumstanţele îi puseseră în situaţia de a lua iniţiativa unirei, reticenţele de odinioară au dispărut.

Sub auspiciile concepţiei legionare, Românii s'au putut uni, înţelege şi lupta cot la cot contra duşmanului comun. Convingerile lor intime nu erau nici contrariate, nici suspectate. Domnea încredere şi respect reciproc, deoarece mentalitatea impusă de conducerea legionară era aceea a sinceriraţii şi a bunei crdinţe.

Si astăzi, când ceasul istoriei bate cu putere, Mişcarea Legionară gândeşte la fel!

Salvarea reorgănizarii exilului se află în acceptarea unei mentalităţi similare aceleia pe care conducerea Gărzii de Fier a adoptat-o încă din 1944 şi care a dat rezultate ce nu pot fi desminţite sau contestate. Insuşirea acestei atitudini de **"acord unanim"** ar fi, înainte de toate, act de bun simţ şi de inteligenţă politică.

B) **Poziţia Guvernului dela Viena în raport cu Guvernele occidentale.**

In această privinţă şi'n special în ceeace priveşte atitudinea acestor guverne faţă de **repercusiunea în prezent** a Guvernului Naţional Român, totul este o chestiune de interpretare juridică şi de necesitate politică.

Nu trebue uitat că punctul de vedere al guvernelor democrate din Occident nu corespunde întocmai cu cel al formaţiilor politice congenere româneşti, chiar dacă ideologic au aceeaşi origine şi teoretic acelaş scop. Atitudinea Occidentalilor faţă de cei ce le sunt **"confraţi"** variază foarte adesea, mergând până la contradicţie de principii şi modificare de alianţe. Ceeace nu-i jenează întru nimic, dat fiind faptul că politica internaţională nu poate fi dusă numai pe bază de afinităţi doctrinare. Istoria este plină de astfel de întoarceri spectaculare, extrem de neplăcute pentru cei ce s'au încrezut prea mult în alianţe **"solemne"** şi'n **"promisiuni"** personale...

In cazul românesc, legăturile pe care le pot avea formaţiile recente din exil de nuanţă demo-liberală, cu sistemul dominant în

Occident, nu pot fi decât de **simpatie reciprocă** şi **promisiuni platonice.** Forţa efectivă a acestor formaţii luate în parte, e atât de redusa —şi chiar coaliţia lor, atât de incerta— încât, în ochii Guvernelor din Apus, apar ca nişte organisme fantomatice. Le pot lăuda, le pot da o anumită importanţă, dar în niciun caz nu le pot considera susceptibile de a constitui o forţă combativă, o forţă electrizantă pentru masele din exil şi din ţară.

Nimeni să nu-şi facă iluzii! Guvernele occidentale **cunosc** până la ultimul detaliu situaţia precară (pentru a nu spune, lamentabilă) a diverselor CNR-uri ce se laudă cu **"stăpânirea"** exilului şi **"reprezentarea"** naţiunii... **Cunosc,** fără îndoială, şi dificultăţile întâmpinate în restructurarea unui exil unic, din cauza nefericitelor argumente şi dispoziţii luate de iniţiatori. **Cunosc** deasemenea recenta şi neaşteptata intervenţie regală, care n'a făcut decât să macine şi mai mult sforţările de apropiere ale Românilor exilaţi.

In aceste condiţii, cine-şi poate imagina că vreuna din puterile occidentale —în caz de urgenţă şi nevoie— se va adresa cu încredere unui organism atât de şubred în esenţă, sărac în cadre şi mase de manevră, repudiat în exil şi nerecunoscut în ţară! Nici trecut excepţional, nici prezent promiţător. Fără experienţă şi fără autoritate. Ce garanţie de eficacitate ar putea prezenta un astfel de instrument politic, menit să lâncezească sau să încurce lucrurile?

Dece? Pentrucă, în politică, mai ales în politica internaţională, nu sunt de ajuns lucrăturile obscure sau îndrăzneala ostentativă. Pentru a impune şi fixa o linie, trebue să ai prestanţă, autoritate, argumente de sprijin:

Să ai curajul răspunderei în atitudinea ce iei şi să o susţii cu fermitate.

Să aduci propuneri de interes naţional ce poartă pecetea aprobării majorităţii celor interesaţi.

Sa respingi orice supunere oarbă şi orice compromis venit din partea celor puternici, în clipa aceea parteneri.

Să fii recunoscut ca guvern reprezentativ, cu drept de intervenţie în numele naţiunii române.

Intr'un cuvânt, să fii cu adevărat o emanaţie, o radiere a naţiunii din exil şi a voinţei tacite a neamului robit. Fără aceste câteva trăsături nu poate exista o reprezentanţă, nici cel puţin corectă a intereselor naţionale româneşti.

Or, dintre toate formele de reprezentare românească care au existat până acuma în lumea occidentală, singura care a îndeplinit, în totul, cerinţele esenţiale, a fost aceea a Guvernului Naţional Român dela Viena. Incercările ulterioare Sănătescu, Rădescu, Vişoianu, au fost pur şi simplu apendice ale Guvernului american. In ultimul caz, când acesta a încetat plata salariilor lunare, **"reprezentanţa oficială a neamului"** a dispărut de pe ecranul politic.

In clipa de faţă situaţia nu este mai promiţătoare. Cei ce se străduiesc să refacă o **"reprezentanţă"** îşi pun toată speranţa FIE în prieteniile engleze, FIE în legăturile americane, FIE în simbolul cam tern al regalităţii. Deci, oricum s'ar rezolva problema, viitorul organism va fi la cheremul cuiva. Consecinţele? Vor fi tot atât de precare ca până acum. In niciun caz nu se va putea păstra acea independenţă de gândire, decizie şi acţiune, care-i distinctivul unui corp ce vrea să oglindească demnitatea şi voinţa întregului naţional.

Pe de altă parte, să nu se creadă că eşecurile întâmpinate în mijlocul diasporei române de către cei ce-şi arogă dreptul de a constitui o echipă conducătoare, n'au fost consemnate de statele occidentale. Li s'a dat o notă, o cotă de seriozitate şi eficienţă, un procent de reuşită. Dar în acelaş timp s'au studiat şi cauzele care au provocat insuccesul lor. In mod logic se va ajunge la costatarea că decepţionantul efect al CNR-urilor experimentate este consecinţa a două tendinţe opuse:

— **incapacitatea iniţiatorilor** de a depăşi o anumita mentalitate partizană şi retrogradă,

— **opoziţia, argumentată şi decisivă** a majorităţii Românilor exilaţi. De-altfel, această opoziţie nu-i decât urmarea firească a incapacităţii semnalate.

Ca atare, responsabilii statelor occidentale vor fi nevoiţi să ţină seama de opinia exprimată, prin refuz expres sau tacit, a majorităţii Românilor. Acţiunile la care **"exilurile"** sunt menite să ia parte în viitor, de orice natură ar fi ele, nu pot fi duse cu o **"reprezentanţă"** nereprezentativă, repudiată şi contestată de masele exilului.

In efortul lor de a găsi o soluţie valabilă, guvernele occidentale vor căuta un precedent care să permită regruparea sigură a forţelor româneşti. In această încercare de fixare şi alegere, Occidentalii vor descoperi cazul **"Guvernului dela Viena".**

Surprinderea lor va fi uriaşă, iar mâhnirea poate şi mai mare. Nu-i uşor să accepţi calităţile şi capacitatea politică a unui fost adversar. Dar realitatea faptelor şi adevărul reuşitei legionare, nu pot fi negate. Printr'o politică maleabilă şi înţelegătoare Garda de Fier a realizat, acum 40 de ani, ceeace nimeni de atunci încoace n'a fost în stare să facă.

Logica lucrurilor ar putea impune, ca urmare, o revizuire a relaţiilor dintre Statele Occidentale şi organizaţia legionară. E o simplă presupunere dar cu urmări posibile. In care caz, ostracismul politic în care a fost închisă Mişcarea atâta timp, ar putea să dispară... Mentalitatea politică evoluează şi necesitatea face legea.

Pragmatismul anglo-saxon —cu toate reticenţele impuse de aversiunea ideologică— e capabil să elimine rezervele anterioare şi să inaugureze o politică de apropiere şi înţelegere cu Garda de Fier. Cazul n'ar fi izolat în relaţiile internaţionale. Interesele strategice, cât şi cele pur politice au un cuvânt de spus. Cum se întrevede un conflict decisiv între cele două blocuri ce se înfruntă deja pe alte coordonate, fiecare caută să atragă de partea lui un cât mai mare număr de indivizi, organizaţii combatante şi comunităţi etnice.

Diferenţierile doctrinare n'au mare influenţă când se caută strângerea rândurilor şi mijlocul cel mai eficace pentru a fi întărite flancurile sau capul de lance ce va izbi pe adversar.

Or, în strategia Occidentului, capul de lance este constituit teoretic de organizaţiile patriotice şi anti-comuniste ale exilaţilor lucizi, curajoşi şi bine organizaţi. Fără aceste atribute, niciun grup de exilaţi —oricât de numeros şi zgomotos ar fi el— nu are nicio valoare combativă. In clipa hotărîtoare se vor întreba aceste guverne occidentale UNDE se găseşte adevărata putere de luptă şi de influenţă asupra maselor populare, pentru a fi siguri că nu tratează cu nişte incapabili şi fanfaroni.

In această direcţie, Guvernul dela Viena prezintă o infinitate de garanţii politice şi antecedente de organizare, disciplină, capacitate de acţiune. Si atunci, între afinităţile ideologice cu diverse facţiuni politice din exilul românesc şi organizaţia disciplinată, forţa de sacrificiu şi experienţa Mişcării Legionare, mai ramâne vreo îndoială spre cine va fi purtat intreresul Occidentului?

Astfel, luând in consideraţie nepreţuita contribuţie a Guvernului dela Viena, capacitatea de organizare a conducerii legionare şi necesitatea de a se stabili o traiectorie fermă şi disciplinată în acţiunea exilului, **actualitatea** acestui Guvern se desprinde din ce în mai mult, în confuzia haotica ce defineşte lumea românească.

Iar **actualizarea** formală a Guvernului dela Viena, ca punct de raliere românească şi acţiune politică în contextul internaţional, nu depinde decât de voinţa Conducerii legionare care, la momentul oportun, cu siguranţă îşi va spune cuvântul. Acest moment se apropie. Lumea exilului românesc trebuie să fie pregătită. Ţara cere UNIRE, realism, luptă, spirit de sacrificiu.

CONCLUZIE

O concluzie, oricât de succintă, se impune. Nu atât pentru a urma tradiţia scriitoricească, cât pentru a reaminti, în câteva trăsături, punctele esenţiale şi importanţa uneia dintre înfăptuirile cele mai **realiste** şi **remarcabile** din epoca pe care o trăim.

Epopea Mişcării Legionare, din punct de vedere ideologic şi concepţie socio-politică, a îmbogăţit deja istoria gândirei umane cu o doctrină unică şi determinantă în evoluţia lumii.

Dar actul instaurării Guvernului Naţional Român dela Viena îi decerne, la rândul său, **prioritatea** şi **onoarea** unei viziuni juste şi dinamice în politica românească, atunci când forţele responsabile ale partidelor istorice manifestau o viziune scurtă, egoistă şi iraţională. Pe când **omul politicianizat** s'a cramponat în dorinţa unei schimbări pe care o considera profitabilă, **omul legionar** a reacţionat pe măsura patriotismului românesc.

Fenomenul se datoreşte, şi la unul şi la altul, atât **concepţiei de bază** cât şi **conducerii efective,** care purta răspunderea deciziilor.

Cei doi conducători ai politicei demo-liberale din ţară, Iuliu MANIU (pro-britanic) şi Constantin I.C. BRATIANU (pro-francez) —patrioţi deasupra oricăror îndoieli, dar politicieni sub aşteptări— n'au făcut dovadă nici de **viziune amplă** asupra situaţiei, nici de **înţelepciune** în clipa deciziei, nici măcar de **intuiţie** asupra soartei ce-i aştepta. Rolul lor, se ştie, a fost hotărîtor în tragedia dela 23 August 1944, după cum o afirmă şi confirmă urmaşii lor şi reese pe deplin din studiul evenimentelor.

Anumite trăsături de caracter şi de concepţii le-au fost fatale:

— au avut o **încredere oarbă în promisiunile Aliaţilor** occidentali;

— s'au lăsat **dominaţi de dorinţa de a pune mâna pe putere** prin orice modalitate;

— au desvăluit o **deficienţă psihică,** intrând în panică, în clipa ofensivei sovietice din regiunea Iaşi.

Aceste trăsături dau un tablou tragic şi puţin măgulitor al celor doi oameni politici, iubiţi şi ascultaţi în acele timpuri, de majoritatea Românilor. **Prima trăsătură** dovedeşte neprevedere şi subordonare inadmisibilă unor forţe duşmane; —**a doua,** pune în relief ambiţia lor nemăsurată şi plăcerea de a se răsbuna pe cel care-i pusese la index, ridicându-le orice posibilitate de conducere;— **a treia** demonstrează teama de a fi depăşiţi de evenimente şi lipsa de fermitate în faţa lor.

Această imagine, completată de inconsecvenţa şi incapacitatea diplomaţilor trimişi la Cairo, de lucrăturile infame din Ministerul Afacerilor Străine, de trădarea câtorva generali pe front şi de inepţia regală, ne destăinue **şubrezenia aparatului conducător** într'un moment cumpănitor al istoriei noastre.

La celălalt capăt se profilează figura conducătorului legionar, care n'a pornit în decizia lui dela un interes personal sau de partid, ci dela **o chemare lăuntrică,** cristalizată în ideia de **interes naţional.** Om de caracter, mânat de cele mai pure sentimente patriotice, şeful Mişcării Legionare a privit situaţia în faţă, punând în cumpana istoriei **capitularea** fără semnare de armistiţiu şi **continuarea războiului** fără speranţe de victorie. Rezultatul acestei înfruntări nu putea fi altul decât cel pe care l-a decis şi urmat.

In momentele tragice ale neamului, demnitatea şi viitorul acestuia primează totul! In acele clipe, atât individul de rând cât şi individul de răspundere îşi verifică tăria de caracter şi forţa de sacrificiu.

Conducerea Mişcării Legionare a ştiut să-şi asume această menire care —pe măsură ce trece timpul— apare în lumina ei adevărată de — **singura comportare cardinală a românismului** într'o clipa de grea cumpănă a destinului naţional.

Guvernul Naţional Român de la Viena este o **experienţă semnificativă,** reuşită, deoarece este bazată pe regulile naturale ale trăirii în neam. Apropierea Românilor pribegi a fost posibilă, deoarece a fost realizată sub auspiciile **libertăţii de opinii** şi **de sentimente,** dar călăuzită de imboldul unui numitor comun: **lupta anti-comunistă,** fără slăbiciuni şi fără compromisuri.

Din cauza aceasta, Guvernul dela Viena a fost şi a rămas **o realitate incontestabilă** a prezenţei româneşti în istorie, a exilului şi a posibilităţilor lui evidente de exprimare politică. Pentrucă, într'adevăr, Guvernul dela Viena este **unica formă valabilă de legătură ideală** între existenţa obiectivă a unui exil ce se caută şi starea de fapt a unei politici de unire ce se vrea legitimă.

Numai Guvernul dela Viena constitue, prezintă o garanţie reală. Legitimitatea pe care el a stabilit-o şi întrupat-o din clipa luării de poziţie a Mişcării Legionare în 1944, n'o pot reclama sau institui acuma noile înjghebări grăbite şi exclusiviste care încearcă azi să devină imaginea reprezentativă a Naţiunii române.

Guvernul dela Viena —ca expresie a Mişcării Legionare şi purtător de cuvânt al Naţiunii române— reprezintă lupta permanentă a acestor două entităţi contra comunismului şi a jalnicului eveniment dela 23 August. Ar fi de neconceput ca tocmai cei care ATUNCI au acceptat şi **"jalnicul eveniment"** şi **"comunismul"** să îndrăznească AZI să elimine Guvernul Naţional Român dela Viena şi Mişcarea Legionară din politica naţională a exilului! Incercare ilogică, contradictorie cu realitatea şi contrară propriului interes al luptei preconizate.

Numai Guvernul dela Viena —prin mijlocirea Mişcării Legionare— **constitue veriga constituţională a unei legitimităţi**

reale, capabilă să anihileze efortul guvernului comunist dela Bucureşti de a face caz de o **"legitimitate"** auto-declarată. Reprezentanţa legitimă a neamului românesc peste frontiere — inalienabilă şi imprescriptibilă atâta timp cât cauzele care i-au dat formă, subsistă, rămâne GUVERNUL NAŢIONAL ROMÂN DELA VIENA, prin intermediul Mişcării Legionare care i-a fost cadru de realizare şi de acţiune.

Prin prezenţa şi activitatea acestui guvern, naţiunea română s'a plasat în afară şi în opoziţie cu regimul comunist de ocupaţie. Acţiunea permanent desfăşurată şi pusă în acord cu linia neamului, a îndeplinit o misiune extrem de ingrată. Dar care s'a dovedit după aceea, **act de matură reflecţie politică şi de înalt patriotism.**

In acest moment, întreaga reacţiune a exilului împotriva regimului dela Bucureşti, îşi poate găsi **motivarea** în această realitate premergătoare a Guvernului dela Viena, care a infirmat şi nimicit orice încercare de legitimare a regimului de ocupaţie din ţară. **Acest eveniment epocal nu trebue uitat!** Şi cu atât mai puţin respins sau pus la index. Numai în el putem găsi o deschidere amplă, vie, încărcată de experienţă şi de continuitate.

In mijlocul exilului românesc nu oricine se poate prevala de un trecut anti-marxist şi anti-comunist atât de categoric ca cel al Mişcării Legionare. Deasemenea, absolut nimeni nu poate invoca o luare de poziţie atât de netă în lupta pentru eliberarea neamului ca Guvernul dela Viena.

In aceste condiţii, **prioritatea legionară** în tot ce vrea să realizeze exilul, este evidentă şi incontestabilă. SINGURUL PRECEDENT PE DEPLIN REALIZAT, ÎI APARŢINE!

In ziua în care aceste antecedente de care dispune Mişcarea Legionară **vor fi înţelese în adevărata lor valoare politică, problema unirei exilului şi cea a reprezentanţei naţionale vor fi rezolvate.**

Repus în dreptul de a-şi continua rolul şi activitatea, în urmărirea aceluiaş obiectiv, dar cu mijloace umane reînnoite, Guvernul dela Viena va constitui centrul de atracţie şi de convergenţă al exilului românesc. Revenindu-se la normele prescrise de el, la principiile enunţate şi la cei care înţelegându-i scopul i-au rămas fideli, se va putea trece peste apăsarea destrămării actuale şi intra pe calea armoniei între Români, întru reorganizarea activă şi eficace a luptei pentru dezrobirea României.

* * *

TABLA DE MATERII

Cuvânt către cititor
Lămurire
Fruntar
Preliminarii
Stări conjuncturale şi simple constatări

I. Poziţia politicienilor democraţi români
II. Regele
III. Personagiile politice româneşti în străinătate

Cauzele acestei opacităţi generale
Semnificaţia constituţională şi urmările lui 23 August 1944
Ideia unui Guvern Liber
Argumentul legitimităţii
Incercări nereprezentative avortate
Guvernul dela Viena
Geneza Guvernului dela Viena
Problema legitimităţii Guvernului dela Viena
Spiritul Guvernului dela Viena
Finalitatea Guvernului dela Viena
Constituirea Guvernului dela Viena
Condiţii legionare întru acceptarea formării Guvernului
Durata şi activitaţile Guvernului dela Viena

A) Extinderea în timp a Guvernului
B) Reprezentarea diplomatică
C) Activităţi româneşti locale
D) Activităţi militare
E) Acţiuni sectoriale

Incetarea activităţii Guvernului dela Viena
Consecinţele organizării Guvernului dela Viena

I. Consecinţe negative imediate
II. Consecinţe pozitive imediate
III. Consecinţe îndepărtate

Importanţa Guvernului dela Viena
Puncte majore în procesul de definire al problemei —

I. Actul extraordinar al organizării Guvernului Naţional Român dela Viena
II. La Nürenberg, Mişcarea Legionară şi Guvernul dela Viena n'au fost puse în acuzaţie
III. Inţelepciunea Conducerii legionare
IV. Inţelegerea deplină a imperativului istoric

Actualitatea şi actualizarea Guvernului dela Viena
Concluzie
Tabla de materii

S'au tipărit din această carte 1.000 exemplare în ediţie obişnuită în atelierele Helios, S.A., Conde de Cartagena, 18. 21007 Madrid. Azi opt Februarie 1989.

Es manuscrito

EDITURA CARPATII ANUNTA

CORNELIU ZELEA CODREANU EROU NEO COSMOGON, de Faust Bradescu	12 $ USA
ISTORIA POLITICA ŞI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA UNIUNII SOVIETICE, de G-ral Platon Chirnoagă ediţia 2-a revizuită si adăugită, format mare 365 de pagini	25 $ USA
PARASUTATI ÎN ROMÂNIA VÂNDUTĂ. AMINTIRI DIN REZISTENTA ROMANA 1944-1948, de Prof. Filon Verca, cca 450 Pagini vol. I	25 $ USA
IN SECOLUL LUMINILOR STINSE, de Radu Budişteanu	10 $ USA
AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budişteanu	10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE, de Ion Creangă	10 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă	10 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume	15 $ USA
DACIA, de Vasile Parvan	10 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	8 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC ŞI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II	12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru	10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de Prof. Alexandru Boldur	10 $ USA
ISTORIA DACIEI ŞI CONTINUITATEA DACOROROMANA, de General Platon Chirnoaga	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	10 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N.S. Govora	10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru	10 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopeseu. Legat panză	10 $ USA
MOTA ŞI MARIN, DOUAZECI ŞI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu ...	10 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I şi II	20 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu	10 $ USA
RASCOALA, de Liviu Rebreanu, 2 vol.	12 $ USA

Sub tipar:

VIFORNITA COMUNISTA, de Nelu Popescu.

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxieme volume.

RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, Vol. III.